

နန္ဒာတော်သူ

သွေးပတ္တမြား

အိ ကျ မိ ၊ ဇိ ခု ၊ ဝ ဝ ၊ ဝ ဝ ၊ ကျ ဝ

နန္ဒကျော်သူ

သွေးပတ္တမြား

(ပထမပိုင်း)

ထူးဆန်းသောအသိပ်

ပိုင်အွန်တောင်တန်း။ ။

နေ့တစ်တစ်နေ့၏ ပထမဆုံး အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာပြီး
မရှေးမနှောင်းမှာပင် နီရဲသော နေမင်းကြီးသည် အရှေ့မိုးကုပ်စက်
ဝိုင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။

နေမင်းကြီးသည် ပိုင်အွန်တောင်ပေါ်တွင် တစ်ညတာ မင်းမူ
နေခဲ့သော မြူနှင်းများအား ဖယ်ရှားမောင်းထုတ်လိုက်၏။

ချီလုယန်းသည် အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

သူသည် ညဦးပိုင်းက မြူနှင်းများကြောင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး
အိပ်နေရသော်လည်း ယခု နေမင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ သူ၏
ခန္ဓာကိုယ် နွေးထွေးလာလေသည်။

သူသည် နှစ်ရက်တိတိ အစာမစားရဘဲ ရေကိုသာ သောက်နေရသဖြင့် သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အသံမျိုးစုံ ထွက်နေ၏။

သူ အလွန် ဆာလောင်နေသည်ကို သူ၏ အနီးမှ လူများပင် သိနိုင်၏။

သို့သော် ...

သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့် စိတ်အားပျောက်ကာ ပိုင်အွန်န့် တောင်တန်းကြီးအား ကြည့်နူးစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“လောကကြီးက တော်တော် သာယာပါလား ... ငါ့ဘဝက တော်တော် လွတ်လပ်ပါလား ...”

သူက အသံထွက်အောင်ပင် ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ဆာလောင်သည့်စိတ်အား ကြိုးစားပျောက်ကာ ရှေ့တူရှုသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ့အား ဟန့်တားမည့်သူ ပရှိပါ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေသည်။

ချီလုယန်းသည် ပြေးလွှားရင်း တောစပ်အနီးတွင် ရေအိုင်တစ်ခု တွေ့၏။

တပျိုပျို မြည်နေသော သူ့ဝမ်းဗိုက် အသံခဏတိတ်စေရန် ရေအိုင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

ရေအိုင်အနီးရောက်သောအခါ သူ့ထက်ဦးအောင် တွေ့လိုက်ရ၏။

၎င်းမှာလည်း ဒိမိကဲ့သို့ပင် ဆာလောင်နေမည်ကို တွေးမိသောကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်၏။

သူ့ထက်ဦးကာ ရေအိုင်တွင် ရေသောက်နေသူမှာ သန်မာထွားကြိုင်းလှသော မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။

မြင်းညိုကြီးက သူ့အား တွေ့သဖြင့် နှာမူတ်ကာ ဟီလိုက်၏။

ချီလုယန်းက ပြုံးကာ ...

“သောက်ပါကွာ ... ငါလဲ မင်းလိုပါပဲ”

သူက ပြောပြီး လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ကာ သောက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့နှာခေါင်းထဲ၌ စားစရာအနံ့ ရလိုက်လေတော့သည်။

သင်းပျံ့သော စားစရာအနံ့။

ချီလုယန်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်ကာ ရှာဖွေလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးသည် မြင်းညိုကြီးအား ကြည့်မိလိုက်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိ၏။

မြင်းရှိသဖြင့် မြင်း၏သခင် လူသားရှိနေမည်မှာ သေချာ၏။ သူက ထိုသို့တွေးမိကာ မြင်းအား ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါမှပင် မြင်းကုန်းနိုးနဲဘေးတွင် ချိတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ ရရှိလိုက်သော စားစရာအနံ့သည် ထိုအထုပ်မှ ဖြစ်၏။ ချီလုယန်းသည် မြင်းပိုင်ရှင်အား လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်၏။ သို့သော် ...

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ...

မြင်းပိုင်ရှင်အား အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရပါ။ ချီလုယန်းက လေမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မြင်းပိုင်ရှင် တွေ့ရေး မတွေ့ရေးသည် သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါ။

အရေးကြီးသည်က သူ ဆာလောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် မြင်းညိုကြီး၏ ကျောအား တစ်ချက် ပွတ်သပ်ကာ

နဲဘေးမှ အထုပ်အား ဖြည့်ယူလိုက်၏။ အထုပ်ထဲတွင် မကြာခင်ကမှ ဝယ်ထားခဲ့ဟန်တူသော အသား

ပေါက်စီနစ်လုံး၊ မန်ထိုသုံးလုံးနှင့် ဘဲကင်တစ်ပိုင်း ပါလာ၏။ “ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ ...”

ချီလုယန်းက ရေရွတ်ကာ စားစရာများအား အငမ်းမရ စားလိုက်၏။

သူက စားနေရင်း မြင်းညိုကြီးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ... “မင်းသခင်ရဲ့ အစားကို ငါစားနေလို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊

မင်း သခင်လာရင် ငါ တောင်းပန်ပါ့မယ် ...” သူသည် မြေရှင်းသောနေရာအား ရွေးကာ လဲလျောင်းရင်း

မြင်းရှင်အား စောင့်မျှော်နေ၏။ သို့သော် ...

အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ မြင်းရှင်က ပေါ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

၁၂ ❁ နန္ဒကျော်သူ

သူက စိတ်မရှည်ဘဲ ထထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ ... ငါ မစောင့်ချင်တော့ဘူး ... မြင်းညိုကြီးရေ ... မင်းသခင်ကို ပြောလိုက်ပါ ... သူ့စားစရာတွေကို စားလိုက်လို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ... ကဲ ... သွားပြီဟေ့ ... ”

သူသည် မြင်းညိုကြီးအား လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ ပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီး စမ်းရေအိုင်နားမှ ထွက်လာခဲ့၏။

မြင်းညိုကြီးကလည်း တစ်ချက်ဟိကာ မြေကို ခွာဖြင့်ရှုပ်ကာ ယက်နေ၏။

ချီလုယန်းသည် မြင်းညိုကြီးအား ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ချီလုယန်းသည် ထိုနေရာမှ ကိုက် (၃၀၀)ခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ...

ထိုနေရာ၌ မြင်းပိုင်ရှင်အား တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မြင်းပိုင်ရှင်သည် မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

အချို့သော ခရီးဝေးသွားသူတို့သည် တစ်ညလုံး ခရီးဖြင့်

နှင်ကာ နံနက်မိုးလင်းမှပင် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်၌ အိပ်နေလေ့ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ချီလုယန်းသည် ထိုလူမှာ မြင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်ဟု သေချာ တွက်မိ၏။

ချီလုယန်းသည် စိတ်ထဲ၌ စားသောက်မိသည်များကို တောင်းပန်ရန် နှိုးမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

သူသည် ကျေးဇူးကန်း ရိုင်းစိုင်းသောလူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

သူသည် အိပ်နေသော လူအနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

သူထင်သည့် အတိုင်းပင် အိပ်နေသူမှာ ခရီးဝေးမှ လာရဟန်တူ၏။

အဝတ်အစားများမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသည်။

ခရီးသွား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချီလုယန်းကဲ့သို့ပင် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်၏။

ချီလုယန်းသည် အနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ ...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ... ကျုပ် ... ”

သူ၏စကားမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွား၏။

လှုပ်နှိုးရန် ဆန့်တန်းထားသော လက်မှာလည်း လမ်းခုလတ်

တွင် ရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ...

လူငယ်၏ အသားအရေသည် ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ မျက်နှာမှာ စိမ်းလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေ၏။

မျက်လုံးအစုံမှာမူ သွေးကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေ၏။

ချီလုယန်းသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လူငယ်အနီးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ...”

လဲကျနေသော လူငယ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ အသက်ကို ပြင်းစွာ ဖြူနေရသည်။

ချီလုယန်းက လူငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျား အဆိပ်မိထားလား ...”

သူက စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်၏။

လူငယ်သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ လည်ပင်းအား မော့လိုက်၏။

ချီလုယန်းသည် လူငယ်ပြသော လည်မြို့နေရာအား သေသေရာရာ ကြည့်လိုက်၏။

စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်ရှိသော အပ်တစ်ချောင်းဖြစ်၏။

အလွန်သေးငယ်ကာ မြင်ရုံနှင့် အဆိပ်အပ်ဖြစ်မှန်း သိသာ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လူငယ်အား အဆိပ်အပ်ဖြင့် လုပ်ကြံ

သွေးခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

လူငယ်သည် ချီလုယန်းအား အသနားခံသော အကြည့်ဖြင့်

ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ၏ မျက်လုံးများသည် အများနည်းတူ အဖြူရောင် မဟုတ်

တော့ပါ။

သွေးချင်းချင်း နီရဲသည့်အရောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ချီလုယန်းမှာ

ငိုပင် ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ ထလာလေသည်။

လူငယ်သည် ချီလုယန်းအားကြည့်ကာ တိုးတိမ်ဖျော့တော့

တဖြင့် ...

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... သေရတော့မယ် ...”

လူငယ်၏ ပြာနှမ်းနှမ်း စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာသည် တဖြည်း

ဖြည်း ညိုမည်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

ချိုလှယန်းက ...

“မင်းကို ဘယ်လိုရန်သူက လုပ်ကြံသွားတာလဲ ...”

လူငယ်က ...

“မသိဘူး... သူ့ကို ကျွန်တော် မသိဘူး... ဒါပေမယ့်...”

လူငယ်သည် စကားကို ကြာရှည်မပြောနိုင်သဖြင့် တစ်ပိုင်း

တစ်စနှင့် ရပ်ထားလိုက်ရ၏။

ချိုလှယန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူသည် ရှုပ်ထွေးသော လောကနှင့် ကင်းကွာအောင် နေလိုသူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

သူက ကင်းကွာ၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ရှုပ်ထွေးသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖြည့်မိနေ၏။

ထိုလူ ပိုင်ဆိုင်သော စားစရာများအား စားမိ၏။

ထို့ပြင် ...

လူငယ်မှာလည်း သနားစရာကောင်းလှ၏။

သူသည် လူငယ်လေးအား လစ်လျူရှုထားရမည်လော ...။

လူငယ်လေး မိထားသောအဆိပ်မှာ အလွန်ကြောက်စရာ

ကောင်းလှ၏။

ချိုလှယန်းသည် လူငယ်၏ မျက်နှာအားကြည့်ကာ သက်ပြင်း ချလိုက်၏။

သူသည် လူငယ်အား ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်၍ ပွေ့ချိုလိုက် လေတော့သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော လေကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်၍ မြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးအား ငေးကြည့်နေ၏။

သူသည် မကြာခဏပင် အခန်းတံခါးဝသို့ ကြည့်နေမိ၏။

သူသည် အဆိပ်မိသော လူငယ်အား သူ၏မြင်းညိုကြီးနှင့် ခင် အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်ကာ ဆေးဆရာတစ်ဦးထံ အပ်နှံ၍ ဆေးကုသပေး၏။

လူငယ် ကံကောင်းသည်မှာ ထိုရွာရှိ သမားတော်ကြီး ‘ဟူစင်’ သည် အဆိပ်ကို လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ လူငယ်မှာ ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု ချိုလှယန်း သိ၏။

သို့သော် ...

သမားတော်ကြီးက လူငယ်အား ဆေးကုနေသည်မှာ တစ်နာ
ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်မလာသေးပါ။

လူငယ်သည် ကံကောင်းနိုင်ပါမည်လော။

ချီလုယန်းသည် စိတ်မော လူမောဖြင့် ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်း
နေလေတော့သည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဟူစင်း ထွက်လာ၏။

ချီလုယန်းသည် သမားတော်ကြီး ဟူစင်း၏မျက်နှာကို က
တစိုက် ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ...

အားရဖွယ် မတွေ့ရပေ။

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းသည် ချီလုယန်းထံ တည့်တည့်မထ
မတ် လျှောက်လာကာ မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ့ဆီ အချိန်မီလာပို့ပေးတာ မင်းအတွက် တစ်ခု ကံကောင်း
တာပဲ ...”

ချီလုယန်းက ...

“သူ သက်သာသွားပြီ ... ဟုတ်လား ...”

သမားတော်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ခေါင်းခါးယမ်း
လိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်စကားကို သဘောမပေါက်ဘူး ထင်တယ် ...
ကျုပ်ရဲ့ သမားတော် သက်တန်းတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့
အဆိပ်မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ... အဲဒီအဆိပ်ကို ပြေနိုင်မဲ့ ပြေဆေး
သဲ ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူး ...”

သူ၏စကားကြောင့် ချီလုယန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒါဖြင့် ... သူ ... သူ ...”

သို့သော် ...

သမားတော်ကြီးက နှစ်သိမ့်ပြုံး ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ် ... သူက
မင်းလက်ထဲမှာ နာရီပိုင်းအတွင်း သေရမဲ့ဆဲဆဲမှာ ကျုပ်ဆီကို အချိန်မီ
နောက်လာလို့ နောက်တစ်နေ့အထိ မောင်ရင်နဲ့ စကားပြောခွင့်
သွားပြီ”

“ဟင် ... ဒါဆို ... သူက ဒီညနဲ့ နောက်တစ်ရက်နေပြီးရင်
သူ့မှာ သေချာနေတာပေါ့”

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်လဲ ဒီထက်ပိုပြီး အခွမ်းမထက်နိုင်ဘူး။

ကျုပ်ပြောရဲပါတယ် ... ဒီအဆိပ်မျိုးကို ဖော်တဲ့လူကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ဖြေဆေးဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့အဆိပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ”

သမားတော်ကြီး ဟုစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အခုအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မပြောပြနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ဒီအဆိပ်အပ်ကို နှုတ်ပြီး အဆိပ်ရဲ့ လက္ခဏာတွေကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်ပြီးရင်တော့ ဖြေဆေးကို ဖော်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ချီလုယန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ချီလုယန်းသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

သမားတော်ကြီးမှာ မိမိအား ကျီစယ်သည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ အကြောင်းမှာ ...

အဆိပ်မိနေသော လူငယ်သည် ခုတင်ကိုမှီကာ ထိုင်နေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ လန်းဆန်းနေ၏။

သို့သော် ...

မျက်နှာမှာ ညိုနေဆဲ ဖြစ်၏။

သူ့အား ကြည့်ရသည်မှာ တည်းခိုခန်းတွင် တည်ရှိနေသူ တို့သို့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေ၏။

လည်မျိုနေရာတွင်မူ အနည်းငယ် ရောင်ရမ်းနေ၏။

လူငယ်က ချီလုယန်းအား ပြုံးပြကာ ...

“ထိုင်ပါအစ်ကို ... အစ်ကိုကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး”

ချီလုယန်းသည် လူငယ်အားကြည့်ကာ အော်ဟစ်ငိုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

လူငယ်သည် လူ့ဘဝတွင် အချိန်အနည်းငယ်သာ နေရတော့မည်ကို မသိသဖြင့် သူက ပို၍ ကြေကွဲရ၏။

ချီလုယန်းသည် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးကာ ...

“ညီလေး ... မင်း နေကောင်းတယ်နော် ... ရင်ထဲမှာကော သက်သာရဲ့လား ...”

လူငယ်က ...

“မမောတော့ဘူး ... ရင်တဲကလဲ သိပ်မအောင့်တော့ပါဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရတာ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ ... ကျွန်တော်က ဆူတောင် သေတော့မယ် ထင်နေတာ ...”

ချီလုယန်းသည် စိတ်ကိုထိန်းကာ နားထောင်နေရ၏။

“ညီလေးရဲ့ မျိုးနွယ်ကို မသိရဘူးလား...”

လူငယ်က ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော့် မျိုးနွယ်က ‘ဟို’ပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်က ‘ဟိုကန်းစု’ပါ ... ကျွန်တော့် မိသားစုက ပိုကျန်းမြို့မှာ နေပါတယ်” ချီလုယန်းက ...

“ညီလေးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...”

“နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်ပါ ...”

ချီလုယန်းမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ဖြစ်၏။

အသက် နှစ်နှစ်ခန့် ကွာသော်လည်း ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်မှာ မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေ၏။

ချီလုယန်းသည် လူငယ်အား ပိုကျန်းမြို့သို့ ပြန်ပို့နိုင်ရန် စဉ်းစားနေ၏။

သို့သော် ...

ဤနေရာမှ ပိုကျန်းမြို့သို့သွားလျှင် (၃)ရက်ခန့် ကြာနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဟိုကန်းစုအား ပိုကျန်းမြို့သို့ ပြန်ပို့နိုင်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ ပါချေ။

ဟိုကန်းစုမှာ အိမ်သို့မရောက်မီ လမ်းတစ်ဝက်၌ပင် သေဆုံး

နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟိုကန်းစု ...”

“ပြောပါ ... အစ်ကို ...”

“ဒီကနေ ပိုကျန်းမြို့ကိုပြန်ရင် သုံးရက်လောက်ကြာမှ ရောက် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါတောင်မှ ခရီးပြင်းနိုင်မှ ...”

ချီလုယန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီ အနီးပတ်ကျင်မှာကော မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဘူးလား ...”

ယိုကန်းစုက ချီလုယန်းအား ခပ်တွေတွေကြည့်ပြီးမှ ခေါင်း သမ်းလိုက်၏။

“မရှိဘူးအစ်ကို ... ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ ...”

ချီလုယန်းက ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... သမားတော်အိမ်ထက်စာရင် ဆွေမျိုး

ပိုပြီး နေထိုင်လို့ကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ ...”

ဟိုကန်းစုက တစ်စုံတစ်ခုအား တွေးမိကာပြုံးလိုက်၏။

“ဒီမှာလဲ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ဆီက အဖိုး

တန်ပစ္စည်းကို လှယူသွားပေမဲ့ ဆေးဝါးကုသဖို့ ငွေတော်တော်များ
များ ကျွန်တော့ဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်”

ချိုလှယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်မေးတာ မင်းအတွက်ပါ။ ငွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး...”

ချိုလှယန်းသည် ဟိုကန်းစု၏ စကားထဲ၌ အဖိုးတန်ပစ္စည်း
ဟူသောစကား ပါနေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

သူသည် လောကကြီးနှင့် ကင်းကွာချင်သူ ဖြစ်၍ ထိုကိစ္စအား
မမေးရန် စဉ်းစားမိ၏။

သို့သော် ...

လူငယ်၏ အစားအစာများကို စားမိသဖြင့် သူ့ကိစ္စကို ထင်
မစွက်လျှင် ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်မည်ဟု တွေးမိပြန်၏။

ထို့ပြင် ...

လူငယ်သည် သူနှင့် တစ်ညနှင့်တစ်နေ့သာ အတူနေရတော့
မည်ဖြစ်၍ လူငယ်၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောကူညီသင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။

ချိုလှယန်းသည် လူငယ်မရိပ်မိအောင် လူငယ်၏ စိတ်ထဲ
ဆန္ဒများကို မေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

မီးတိုင်မှ အလင်းရောင်သည် အခန်းတစ်ခုအား ဖြန့်ကျက်
ထွန်းလင်းနေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ဆန်ပြုတ်အတော်များများကို သောက်ထား
သဖြင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုးနေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် မိမိနောက်နေ့ သေရတော့မည်ကို မသိသည့်
အလား ပြုံးရွှင်နေ၏။

ချိုလှယန်းအား ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ကျေးဇူး
တင်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကို ... အစ်ကိုနာမည်ကော ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

ချိုလှယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ငါ့နည်မည်က ချိုလှယန်းပါ ...”

“အစ်ကိုချိုလှယန်း ... အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ
ကို မေမေနဲ့ မမကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် ... သူတို့က အစ်ကိုကို
ကျေးဇူးတင်မှာ သေချာပါတယ် ... မေမေနဲ့ မမက ကျွန်တော့်ကို
သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်အနူးကိုးရှာတယ် ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... မင်းမှာ မေမေနဲ့ မမ ရှိသေးတာကိုး၊
ဒါဆိုရင် မင်းအဖေ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ...”

ဟိုကန်းစု မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ညှိုးသွား၏။

“ဖေဖေက သူများသတ်လို့ သေသွားပါပြီ...”

“အို...”

ချိုလှယန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ...

“ငါ့ညီရယ် ... မင်းလဲ မကြာခင် သူများသတ်လို့ သေတော့မှာပါကွာ...”

ချိုလှယန်းသည် ကြိုးစားအားတင်းပြုံးကာ ...

“ညီလေး ... ဟိုကန်းစု...”

“ပြောပါ အစ်ကို...”

“မင်း ... ငါ့ကိုယုံလား...”

“ဟာ ... ယုံပါတယ် ... အစ်ကို”

ချိုလှယန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထဲမှာ ညီလေးအရင်းလို ခင်မင်မိတယ် ... မင်းတွေ့ကြုံခဲ့ရတာနဲ့ မင်းရဲ့ မိသားစုအကြောင်း ပြောပြပါလားကွာ...”

“အစ်ကို သိချင်ရင်တော့ ပြောပြပါမယ် ... ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေက သိပ်ကို ကြမ်းတမ်းပါတယ်ဗျာ ... နားထောင်ရင်း အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားလိမ့်မယ် ...”

ချိုလှယန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါ စိတ်မပျက်ပါဘူးကွာ...”

ဟိုကန်းစုသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပုံရ၏။

သူသည် နေရာရွေ့ထိုင်ကာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် မြင်ပြီး သူ့မိသားစုဘဝအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

စိထိ အာမခံဌာနတွင် ဌာနမှူး ဝမ်စိထိနှင့် တာဝန်မှူးနှစ်ယောက် ရှိ၏။

ပထမတာဝန်မှူး ရိအောသည် သိုင်းပညာ၌ ထိပ်တန်းအဆင့် ရှိ၏။

ဟိုချိုက်ဆုံ၏ သိုင်းပညာမှာ ရိအော့ကို မမှီသော်လည်း တော်ရုံ သိုင်းသမားကို မမူပေ။

ဤသို့ ပျော်ရွှင်သာယာဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုထဲသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

စိထိ အာမခံဌာနသည် ယနေ့တွင် တာဝန်တစ်ခုကို လက်ခံလိုက်၏။

ဟိုကျန်းမြို့မှ ဟန်ကြူးမြို့သို့ အမြန်ဆုံး ပို့ဆောင်ပေးရမည် ဖြစ်၏။

ယင်းပစ္စည်းများထဲ၌ အဖိုးတန်ရတနာများ ပါနေသဖြင့် ဌာနမှူးစိထိက အခကြေးငွေကို ခါတိုင်းထက်နှစ်ဆ ပိုတောင်းလိုက်၏။

အကယ်၍ ထိုပစ္စည်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားလျှင် အာမခံဌာနမှ လျော်ကြေး နှစ်ဆပေးရမည် ဖြစ်၏။

အတိတ်ကြေးပုံ

ဟိုကန်းစုမှာ မောင်နှမ သုံးယောက်အနက် ဒုတိယသား ဖြစ်၏။

သူ၏အစ်မမှာ ဟိုကျင်းမာဖြစ်ပြီး သူ့ထက် နှစ်နှစ်ကြီး၏။

သူ့အောက်မှ ဟိုကန်းလင်းမှာ သူ့ထက် နှစ်နှစ်ငယ်၏။

မောင်နှမ သုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စည်းလုံးချစ်ခင်ကြ၏။

မိခင် စွာအနားနှင့် ဖခင် ဟိုချိုက်ဆုံတို့မှာ သားသမီးများကို ကြည့်၍ ကြည်နူးဝမ်းသာနေ၏။

ဟိုချိုက်ဆုံမှာ အာမခံဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ကာ မိသားစုကို မျက်နှာမငယ်အောင် ထား၏။

သူသည် “စိထိအာမခံဌာန”မှ ဒုတိယ တာဝန်မှူးဖြစ်၏။

စိတ်သည် ရိအောနှင့် ဟိုချိုက်ဆုံတို့ကို လွန်စွာ ကြည်ယံ
စိတ်ချ၏။

ထိုလူများသည် သည့်ထက်တန်ဖိုးကြီးမားသော ပစ္စည်းပေါင်း
မြောက်မြားစွာ အပျောက်အရှု တစ်ခါမှ မရှိဘူးပေ။

ဤတစ်ခေါက်တွင်မှ ရိအောမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၏။
ပိုင်ရှင်ကလည်း ပစ္စည်းကို အမြန်ဆုံး ရောက်စေချင်နေ၏။
ရိအောသည် မကျန်းမာသည့်ကြားကပင် လိုက်ပါချင်၏။
ဟိုချိုက်ဆုံက စိတ်အား ...

“ဌာနမူ... အစ်ကိုကြီး ရိအောက ဒီလောက် မကျန်းမမာ
ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပါရစေ ...”

ရိအောက ...

“ဟိုချိုက်ဆုံ ... ငါ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး။
ကျားဆိုးတောင်ကြားက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဆိုးတယ်ဆိုတာ
မင်းလဲ သိရဲ့သားနဲ့ ... ငါကလဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ကောင်းသွား
မှာပေါ့ကွာ ...”

ဟိုချိုက်ဆုံသည် ရိအောင့်အား ကြည့်လိုက်၏။
ရိအော၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖျော့ကာ အလွန်သွေးအား နည်း
နေပုံ ရ၏။

ဟိုချိုက်ဆုံသည် ခါတိုင်းလည်း ဤလမ်းအား သွားလာနေကျ
ဖြစ်၍ နေမကောင်းသော ရိအောအား ခေါ်မသွားလိုပါ။

“အစ်ကိုကြီး ရိအော နေခဲ့ပါ ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်
ယူလိုက်ပါ့မယ်”

ရိအောမှာ ဟိုချိုက်ဆုံက အတန်တန် တားမြစ်သောကြောင့်
ဆက်လက်မငြင်းတော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဟိုချိုက်ဆုံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မိမိ မိသားစုတစ်ခုလုံး
အတွက် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားမည်ကို ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါချေ။

ဟိုချိုက်ဆုံတို့ အာမခံအဖွဲ့ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်
မှာပင် စိတ် အာမခံဌာနသို့ သတင်းဆိုးရောက်လာ၏။

ကျားဆိုးတောင်ကြားသည် တစ်ချိန်က နာမည်နှင့်လိုက်အောင်
ပင် ကျားဆိုးကြီးများ သောင်းကျန်းမင်းမူခဲ့၏။

သို့သော် ...

ယခုအချိန်၌ ကျားဆိုးကြီးများ မရှိတော့ပါ။

ကျားဆိုးများထက် ပို၍ ရက်စက်ကောက်ကျစ်သော လူသား
ဒုစရိုက်သမားများ ကြီးစိုးနေကြ၏။

ဟန်ကြူးမြို့သို့ ပစ္စည်းသွားပို့သည့် လူများအနက် တစ်ယောက်သာလျှင် စိထိထံ သတင်းပြန်ပို့နိုင်၏။

ကျားဆိုးတောင်ကြား အရောက်တွင် မျက်နှာဖုံးစွပ် ဓားပြတစ်စုက အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်သဖြင့် ပစ္စည်းများအားလုံး ပါသွားသည့်အပြင် ဟိုချိုက်ဆုံနှင့်တကွ လူအားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရ၏။

စိထိအား ပြန်လည် သတင်းပို့နိုင်သူမှာ ယုံဝှားတစ်ယောက်သာ ရှိ၏။

ဌာနမှူးကြီး စိထိသည် အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။ သူသည် တန်ဖိုးကြီးမားသည့် ပစ္စည်းများအပြင် အားထားရသော လူတော်လှူကောင်းများပါ ဆုံးရှုံးနှစ်နာသွားရ၏။

ထိုသတင်း ကြားသောအခါ ရိအောမှာ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကာ တောက်တက်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။

“ကျုပ်ထင်တယ် ... သူတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ် စိတ်တွေ လေးနေတာ ...”

စိထိက စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် စာရင်းစာအုပ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ အာမခံဌာနရဲ့ နာမည်ကို ထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးကို လျော်ပေးရမှာပဲ ...”

စိထိသည် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်၏။

သူသည် ပိုင်ရှင်အား လျော်ကြေးငွေကို အရင်ပေးလိုက်၏။ ကျန်ကိစ္စများအား ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွား၏။

သူ၏အလုပ်တွင် စည်းကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ်ထား၏။ အကယ်၍ ပစ္စည်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားပါက တာဝန်ယူသော တာဝန်မှူးသည် လျော်ပေးရမည် ဖြစ်၏။

အသက်အဆုံးရှုံးခံကာ ကာကွယ်ပါက ပစ္စည်းတန်ဖိုး၏ သုံးချိုးတစ်ချိုး လျော်ရမည်ဖြစ်၏။

ထိုစည်းကမ်းအရ ဟိုချိုက်ဆုံသည် ပစ္စည်းတန်ဖိုး၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးကို လျော်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကန်းစုတို့ မိသားစုမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြပါ။ အားလုံး အော်ဟစ် ငိုကြွေးနေ၏။

စိထိသည် ထိုသို့ တွေ့မြင်ရသော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။
သို့သော် ...

သူသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် တိကျသူဖြစ်၍ ...

“ကျုပ် လုံးဝ စိတ်မကောင်းပါဘူး ... အခု ဆုံးရှုံးတာက သုံးသောင်းကျော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ငွေတစ်သောင်းပဲ သတ်မှတ်ပါတယ် ... အဲဒီတော့ ဒီငွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပေးမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကတိပေးပါ ...”

ထိုအချိန်က ငွေတစ်သောင်း၏ တန်ဖိုးမှာ အလွန်ပင် များစွာ ရှိ၏။

နေအိမ်နှင့်ခြံမြေကို ပေးလိုက်သည့်တိုင် ထက်ဝက်ကျေမည် မဟုတ်ပါ။

စွာအန်းသည် ငိုကြွေးရင်းမှ ခင်ပွန်းသည်၏အကြွေးကို ဆပ်ရက် ကတိပေးလိုက်၏။

သို့သော် ...

လောလောဆယ်၌ မိမိတို့သည် ဟိုချိုက်ဆုံ၏ လုပ်စာတစ်ခု တည်းနှင့် ရပ်တည်နေရသဖြင့် ငွေကြေးမရှိပါ။

စုဆောင်းထားသော တစ်ထောင်ကိုသာ ရှေးဦးစွာ ယူသွားပါဟု တောင်းပန်လိုက်ရ၏။

စိထိမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံနှင့် ...

“ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလို မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ ... ဒါကြောင့် ဘတ်နိုင်သမျှတော့ လိုက်လျောပါမယ် ... ကျန်တဲ့ငွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အချိန် ဆပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပါ ...”

စွာအန်းက ...

“ကျွန်မတို့ တစ်နှစ်ကို တစ်ထောင်ထက် မနည်းအောင်တော့ ဆပ်ပါမယ်ရှင် ... တကယ်လို့ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလာရင်လဲ နှစ်ထောင်အထိ တိုးပြီး ဆပ်ပါမယ်”

စိထိက ...

“တစ်နှစ် တစ်ထောင်ကတော့ နည်းလွန်းပါတယ် ... ကျုပ် ငါးနှစ်အထိ ဆိုင်းပါ့မယ် ... ငါးနှစ်ကျလို့မှ အပြေအလည် မပေးနိုင် ခင် ခြံနဲ့အိမ်ကို သိမ်းရမှာပဲ ...”

စွာအန်းမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေ တော့သည်။

စွာအန်းသည် သားသမီး(၃)ယောက်အား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ဖခင်၏ အရိပ်အောက်တွင် အေးချမ်းစွာနေခဲ့သော ကလေးများဖြစ်သဖြင့် သူမက စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“မေမေ ဈေးလည်ရောင်းပြီး ပိုလျှံအောင် စုပါမယ်ကွယ် ... သားတို့ သမီးတို့ ဘာမှ စိတ်မညစ်နဲ့နော် ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“သမီးလဲ ဈေးရောင်းမယ် ... ဒါမှ အကြွေးတွေ မြန်မြန်ကျေမှာ ...”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း ... အစ်မနဲ့အမေ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး ... ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပြီ၊ ပေပေမရှိတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ် ...”

ဟိုကျင်းမာ ...

“မလုပ်ရဘူး ... ငါ့မောင်နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး ... အမေလဲ ဘာမှမလုပ်ရဘူး ... ဒီအိမ်မှာ သမီးအကြီးပဲ သမီးဈေးရောင်းပြီး ဒီအကြွေးတွေကို ဆပ်မယ်”

မောင်နှမများမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညှာကြ၏။

မိခင်ကြီးမှာ ကျမ်းမာရေးမကောင်း၍ မည်သူကမှ အလုပ်ပေးမလုပ်လိုပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ဟိုကန်းစုအား ရိုစုမဲ့စု လက်ကျန်ငွေဖြင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးဝယ်ကာ ဟိုကျန်းမြို့တွင် မြင်းလှည်းမောင်း၍ အိမ်ထောင်တာဝန် ယူလိုက်ရလေသည်။

ဟိုကန်းစုသည် အားမလျော့ဘဲ ပိုမိုရှာဖွေ၏။
ဟိုကျင်းမာမှာ မောင်ငယ်က အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မကြည့်
ဘဲသော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါချေ။

မြင်းလှည်းသည် လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် ရပ်နေ၏။
လူသွားလူလာကျပြီး ခရီးသည် မရှိပေ။
ထိုစဉ်...

ချောမောလှပသော မိန်းမငယ်တစ်ဦး မြင်းလှည်းပေါ် ရုတ်
တတ့် တက်ထိုင်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ခရီးသည် မဟုတ်ပါ။

သူ့အား တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသည့် သူ၏ချစ်သူ 'ကုမာလန်း'
ထံ ဖြစ်၏။

"ဘယ်လိုလဲ... မြင်းလှည်းဆရာကြီး... ခရီးသည်မရှိလို့ စိတ်
ညစ်နေပြီလား... ကဲ... အခု ခရီးသည်ရပြီ မောင်းတော့..."

ကုမာလန်းသည် ချောမောသည့်အပြင် ချစ်စဖွယ်လည်း
ဆောင်း၏။

ချစ်သူခရီးသည်

အိမ်ထောင်စု တစ်ခုလုံး၏ တာဝန်သည် ဟိုကန်းစုထံတွင်
စုပုံကျရောက်လာ၏။

ဟိုကန်းစု မြင်းလှည်းမောင်း၍ ရသောငွေကို စွာအနားက
ခြီးခြံသုံးစွဲကာ ခြစ်ကုပ်စုဆောင်း၏။

သူတို့တစ်မိသားစုလုံးမှာ ဟိုကန်းစုပေါ်တွင်သာ အားကိုးနေ
ရ၏။

ဟိုကန်းစုကလည်း အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်၏။

မိသားစုကလည်း ခြီးခြံချွေတာ သုံးစွဲ၏။

သို့တိုင်အောင် စုဆောင်းငွေမှာ ခြောက်လတွင် ငါးရာ
မမြည့်ပေ။

သူမသည် အခြားမိန်းကလေးများကဲ့သို့ စကားပြောရာတွင် ရှက်ရွံ့သော အမူအရာ မရှိပါ။

ဟန်ဆောင်မှုကင်းကာ ပွင့်လင်းရဲရင့်၏။

အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း တိကျ မှန်ကန်၏။

အရာရာတွင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လုပ်ကိုင်တတ်၏။

“ဟာ ... ကုမာလန်း ... ငါ စိတ်ညစ်လို့ ဘယ်ကိုမှ မမောင်းချင်ဘူး ...”

“နင် ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ”

“နင် သိပါတယ်ဟာ ...”

ကုမာလန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ငါ သိပါတယ်ဟယ် ... နင့်ကို ကျီစားတာပါ ... သိပ်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့၊ ကဲ ... ဆရာကြီး ခရီးသည်ရပြီ ... မောင်းတော့”

“နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“အရှေ့ဘက်ရပ်ကွက် ...”

ဟိုကန်းစုသည် မြို့လယ်မှ အရှေ့ဘက်ရပ်ကွက်သို့ မြင်းနှင့် ပို့ပေးလိုက်၏။

ကုမာလန်းသည် အိမ်တစ်အိမ်အား ခေတ္တဝင်ကာ မြင်းလှည်းပေါ် ပြန်တက်လာ၏။

“ဘုံကျောင်းကို မောင်းပါဦး ...”

ဟိုကန်းစုက ဘုံကျောင်းသို့ မောင်းလိုက်၏။

ခရီးမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကုမာလန်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိသည်ထင်၍ မြင်းလှည်းကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လိုက်၏။

ကုမာလန်းသည် ဟိုကန်းစုနှင့် အသားချင်းထိအောင် ကပ်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဟိုကန်းစု ...”

“ဟေ ...”

“တို့ လက်ထပ်ရအောင် ...”

ဟိုကန်းစုက သူမအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“နင် ထမင်းတော်ချင်လို့လား ...”

ကုမာလန်းက ပြုံး၍ ...

“ငါ နင်အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာက နင့်ကို မှီခိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ... ငါလဲ တတ်နိုင်သလောက် ရုန်းကန် ရှာဖွေမှာပေါ့၊ နင်က ဘဝကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား ...”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ ... အခု အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးရဲ့ တာဝန်က ငါ့အပေါ်မှာ ပုံကျနေတယ် ... ငါက နင့်ကို လက်ထပ်ပြီး မိဘမောင်နှတွေကိုပဲ လုပ်ကျွေးနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ ... အဲဒီတော့ ... တို့ ခဏဆိုင်ထားရအောင် ...”

ဟိုကန်းစု၏စကားမှာ မှန်ကန်နေသဖြင့် ကုမာလန်းက ဆင်ခြေ မပေးရဲတော့ပါ။

“နင် ငါ့အပေါ်မှာတော့ သစ္စာမဖောက်နဲ့နော် ... ဟိုကန်းစု ငါက နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူး ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ... ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ် ဆိုတာ နင်သိပါတယ်”

အမှန်တော့ ထိုဇာတ်လမ်းအား စခဲ့သူမှာ ဟိုကန်းစု ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ဖခင်၏ အရိပ်အောက်တွင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

သူတို့သည် မချမ်းသာသော်လည်း မဆင်းရဲပါ။

ကုမာလန်းတို့ မိဘများမှာ သူတို့နှင့်စာလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးကို အလိုလိုက်ခဲ့၏။

ထိုအခါ ကုမာလန်းမှာ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနှင့် မာနကြီးသော မိန်းကလေးဖြစ်လာ၏။

ဟိုကန်းစုမှာ သူငယ်ချင်းများ၏ မြောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့် မာနကြီးသော ကုမာလန်းကို ပိုးပန်းခဲ့၏။

ကြာသောအခါ ကုမာလန်းသည် ဟိုကန်းစု၏ ချောမောလှပပုံ၊ ယောက်ျားပီသပုံတို့ကြောင့် ချစ်ခင်တွယ်တာလာ၏။

ထိုအခါတွင် မာနချိုးချင်သော ဟိုကန်းစုမှာ သူမအား ပြန်စွာရှု မရပေ။

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဘဲ ဘာသိဘာသော နေသော်လည်း ကုမာလန်းက သူ့အား တန်းတန်းစွဲဖြစ်လာ၏။

ဟိုကန်းစုအိမ်သို့ အမြဲလိုလို လာတတ်၏။

စွာအန်း၊ ဟိုကျင်းမာတို့နှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၏။

ဟိုကျင်းမာ ခပ်တန်းတန်းနေလို့ မရလောက်အောင်ပင် ကုမာလန်းက စည်းရုံးခဲ့၏။

ကြာသော် ...

တစ်အိမ်လုံးသည် ကုမာလန်းအား ခင်တွယ်လာ၏။

“ဟိုကန်းစု ...”

“ဟေ ...”

“နင်တို့ လိုအပ်နေတဲ့ငွေကို ငါတတ်နိုင်သလောက် ကူညီ ချင်တယ် ... နင် လက်ခံပါလား ...”

ဟိုကန်းစုက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း ... ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ ယောက်ျားပါ၊ ဒီငွေ ကို ရအောင်ရှာပြီး အဖေအကြွေးကို ကျေအောင်ဆပ်ပါ့မယ် ...”

ကုမာလန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

မြင်းလှည်းမှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။

ကုမာလန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ငါ တစ်ခု စိုးရိမ်နေတယ် ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“အိမ်ကလူကြီးတွေက ငါ့ကို ပွဲစားသား လူဝါးနဲ့ ပေးစားဖို့

စီစဉ်နေကြတယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“လူကြီးတွေ စီမံရင် နင် နာခံရမှာပေါ့ ... မိဘတွေကို လွန် ဆန်လို့ ဘယ်ရမလဲ ...”

ကုမာလန်းက နှုတ်ခမ်းစုကာ ...

“သူ့ကို ငါမှ မကြိုက်တာ ... ဆိုးလိုက်တာလွန်ရောပဲ ...”

အချိန်ပြည့် အရက်သောက်ပြီး လောင်းကစားဝိုင်းမှာပဲ ရှိနေတယ်၊ သူ့ကို ငါယူဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး ...”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“အဲဒါကို နင့်မိဘတွေက မသိဘူးလား”

“သိတော့ သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် လူကြီးချင်း ခင်မင်နေ တာကတစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်လေ၊ လူကြီးတွေက အဲဒါကို သဘောကျနေတာ ...”

“နင်မကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ... သူတို့က အတင်းပေးစားလို့ တော့ မရပါဘူး ...”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မအောင်မြင်သေး တာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူက အရှက်မရှိဘူး ... ငါ့ကို မြင်ရင် အမြဲ နှောင့်ယှက်တယ် ... ဟော ... ပြောရင်း ...”

ကုမာလန်းက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်လိုက် ၏။

မြင်းလှည်းရှေ့မှ ဒယ်ဒယ်ိုင် လျှောက်လာသော လူ သုံး ယောက်အား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုလူ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ လူဝါးဖြစ်၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ကုမာလန်းအား

တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မြင်းလှည်းအား ရပ်တန့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းအား ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ညီမလေး ကုမာလန်း... ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

ကုမာလန်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

“ဘယ်သွားသွား ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး...”

အဖော်နှစ်ယောက်က ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်၏။

လူဝါး၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

“မင်းတို့က ဘာရယ်တာလဲ...”

သူက အဖော်နှစ်ယောက်အား ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

တစ်ယောက်က ...

“မင်းကို မိန်းကလေးက တော်တော် ကြည့်မှာပုံရလို့ ရယ်တာ

ပါ...”

လူဝါးက သူ့အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက်အားကြည့်ကာ ...

“ဒီမိန်းကလေးက ငါနဲ့ လက်ထပ်မဲ့ မိန်းကလေးကွ ...

မင်းတို့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံကြပါ...”

အပေါင်းအသင်း နှစ်ယောက်က ပါးစပ်ဟကာ အံ့ဩဟန်

ဖြင့် ...

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဆရာကတော်ကိုး...”

ကုမာလန်း၏မျက်နှာ နီရဲသွား၏။

“ဘာ ဆရာကတော်လဲ ... ဟိုကန်းစု မောင်းပါ”

ဟိုကန်းစုက မြင်းအား ကြိမ်နှင့်တို့လိုက်၏။

လူဝါးက မြင်းစက်ကြိုးအား ဆွဲထားကာ ...

“နေစမ်းပါဦး... ဒီမှာ စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး၊ မင်းက မင်းအဖေလို အဖြစ်မျိုး မကြုံချင်ရင် ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ”

လူဝါး၏ စကားကြောင့် ဟိုကန်းစုက ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာ၏။

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ...”

လူဝါးက ပမာမခန့်ဟန်ဖြင့် ...

“ငါ လူလိုစကားပြောလိုက်တာ... မင်း နားမလည်ဘူးလား”

ဟိုကန်းစုသည် လုံးဝ သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“ရွမ်း...”

မြင်းရိုက်သည့် ကြာပွတ်နှင့် လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

မထိပါ။

လူဝါးသည် အရက်မူးနေသော်လည်း သိုင်းပညာ အတန် အသင့် တတ်ကျွမ်းထားသဖြင့် အသာအယာ ရှောင်တိမ်းကာ ကြာ ပွတ်အား ဖမ်းဆွဲထားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဟိုကန်းစု၏ လက်မောင်းကိုပါ လှမ်းဆွဲ ဤမေးရိုးကို ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဒုတ် ...”

အသံနှင့်အတူ ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လွင့်စဉ် သွားလေသည်။

ယင်းအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကုမာလန်းသည် မြင်း လှည်းပေါ်မှ လွှားစနဲစုန်ထွက်ကာ တစ်ဆက်တည်းပင် လူဝါး၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့်ခုန်၍ ကန်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ...”

လူဝါး၏ မျက်နှာအား ကန်မိသွား၏။

လူဝါး ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွား၏။

ကုမာလန်းက နောက်တစ်ချက် ထပ်ကန်လိုက်၏။

လူဝါး၏ အဖော်နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဝင်၍ ခံလိုက်သဖြင့်

လူဝါး သက်သာသွားလေ၏။

ကုမာလန်းသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုပါ တစ်ချက်စီ လှမ်းကန် လိုက်၏။

ကန်ချက်မှာ အားပါးပြီးတိကျလှ၏။

“ဝုန်း ...”

ရင်ဝကို ကန်မိပြီး တစ်ယောက်လဲကျသွား၏။

နောက်တစ်ယောက် မဝင်ရဲတော့ပေ။

လမ်းလယ်ခေါင်တွင် ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများ တဖြည်း

ဖြည်း များပြားလာ၏။

ဟိုကန်းစု ပြန်ထလာစဉ် ကုမာလန်းက ...

“လာ ... သွားမယ် ...”

သူမက ပြောပြီး မြင်းလှည်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်လေတော့ သည်။

ဟိုကန်းစုလည်း လူဝါးတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မြင်းလှည်း တို့ မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းကို ဘုံကျောင်းရှေ့၌ ရပ်တန့်ပေး လိုက်၏။

ကုမာလန်းသည် ဘုံကျောင်းထဲ ဝင်ရောက်သွား၏။

အချိန်အတော်ကြာမှ သူမက ပြန်ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေကလည်း ဘင်သွားပြီဖြစ်၍ အချို့မြင်းလှည်းများပင် လမ်းပေါ်၌ မရှိတော့ပါ။

“ဟိုကန်းစု ... အိမ်ပြန်မယ် ...”

သူမပြောပြီး မြင်းလှည်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ယနေ့ ငွေကြေးရရန် လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားပါချေ။

သို့သော် ...

ချစ်သူအား ကူညီရသဖြင့် သူက ဝမ်းမနည်းပါချေ။

သူ့အနေနှင့် ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် ဤမျှတော့ အထောက်အကူလိုက်ရပေမည်။

ကုမာလန်း အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

ကုမာလန်းသည် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားလေသည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းသိမ်းရန် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ...

ကုမာလန်း ထိုင်ခဲ့သောနေရာတွင် ငွေအချို့နှင့် စာရွက်တစ်စောင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ငွေမှာ သူ၏မြင်းလှည်း ငါးရက်မောင်းမှ ရနိုင်သော ငွေကြေးမဟုတ် ဖြစ်၏။

ကုမာလန်း ကျန်ခဲ့ခြင်းလားဟု တွေးမိ၏။

သူသည် ငွေနှင့်အတူ ပါလာသော စာရွက်ခေါက်အား ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

“ချစ်သူနဲ့အတူ လျှောက်လည်ရတာ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ပေးထားတဲ့ငွေကို ပြန်ပေးရင် ငါ့ကို မချစ်ဘူးလို့ ယူဆလိုက်မယ်”

ဟု ရေးထား၏။

စာအားဖတ်ကာ ဟိုကန်းစု ပြုံးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် အချစ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

ဟိုကျင်းမာသည် ဟိုကန်းစုအား အိမ်ရှေ့တွင် စောင့်ကြိုနေလေသည်။

“မောင်လေး ... ဒီနေ့ သိပ်နောက်ကျတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခရီးသည် ပို့နေရလို့ပါ”

သူက ပြောပြီး ရလာသောငွေအားလုံးကို ဟိုကျင်းမာ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာသည် ငွေများအား ကြည့်ကာ ...

“ဒီနေ့ နောက်ကျရကျိုး နပ်ပါတယ် ... မောင်လေး ငွေတွေ

အများကြီးရတာပဲ ...”

ဟိုကန်းစုက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

မြင်းလှည်းအား တဲအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာက ...

“ခရီးသည်တွေက ဒီနေ့ သူ့ငွေတွေချည်းပဲ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရေ ... ဒီနေ့စီးတဲ့ ခရီးသည်တွေက ကျွန်တော်ပင်ပန်းတာ မကြည့်ရက်လို့ဆိုပြီး ပိုပေးသွားကြတာ ...”

သူကပြောပြီး ရေချိုးရန် ထွက်ခွာသွား၏။

သူပေးလိုက်သော ငွေထဲတွင် စာရွက်ခေါက်လေး ပါသွားသည်ကို သူက သတိမပြုမိပါ။

ဟိုကျင်းမာသည် ငွေများအား ရေတွက်ရာမှ စာရွက်လေးအား တွေ့ကာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိ၏။

ပြီးနောက် ...

ပြုံးကာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

“နင့်သူငွေ ဘယ်သူဆိုတာ ငါသိပါပြီ မောင်လေးရယ် ...

နင့်တော်တော် ပင်ပန်းမှာပဲဆိုပြီး သနားနေတာ ...”

ကျူးရုံးသည် ဟိုကန်းစု၏ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။

သူသည် ယခင်က ဟိုကန်းစုတို့ထက်ပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော

သူသည် ယခုအခါ အလုပ်အကိုင်ကောင်း၍ ငွေရွှင်နေ၏။

သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဟိုကန်းစု၏ မြင်းလှည်းအား စီးမိ

သွားသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ် ... မင်း သတင်းတွေကို ငါကြားပါတယ်၊

အဖေအတွက် တော်တော်စိတ်ထိခိုက်မိတယ် ... ငါ ဆင်းရဲနေ

နိုးက မင်းအဖေက အများကြီး ကူညီခဲ့ပါတယ်ကွာ ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အေးကွာ ... မင်း ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ... ငါတို့ ကံကြမ္မာက

တော်တော်ကို ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ... ဒီတစ်နှစ် နှစ်နှစ်

အတွင်းမှာ မင်းဘယ်ကို ပျောက်နေတာလဲ ...”

ကျူးရုံးက ...

“ဪ ... ငါ ခရီးထွက်သွားတာ မင်း မသိလိုက်ဘူးကိုး၊

ဝူဖန့် တောင်တန်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာကွ ... အဲဒီမှာ ဓာတ်သတ္တု
ရှာဖွေရေးရှိတယ်ကွ၊ ငါတို့က တူးဖော်ရတဲ့ အလုပ်သမားတွေပေါ့ ...
ပင်ပန်းတာ အမှန်ပဲ ... ဒါပေမယ့် ... ရတဲ့ငွေ သိပ်များတယ်၊ ဟာ ...
ငါအခုမှ သတိရတယ်၊ မင်းငွေလိုတယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ အလုပ်လိုက်
လုပ်ပါလား ... သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ ငွေ နှစ်သောင်းလောက် စုမိ
စေရမယ်”

သူ၏စကားကို ဟိုကန်းစု စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ယခုအတိုင်း မြင်းလှည်းကို ကြိုးကြိုးစားစား မောင်းနှင်ပါမှ
ဆယ်နှစ်ကိုငွေတစ်သောင်းလောက် စုမိမည်ဖြစ်၏။

ကျူးရုံနှင့်လိုက်သွားပါက သုံးလေးနှစ်အတွင်း ငွေနှစ်သောင်း
လောက်ရမည်ဆိုပါက ဖခင်၏အကြွေးကို ခပ်မြန်မြန် ဆပ်နိုင်မည်
ဖြစ်၏။

“အေး ... ငါ စဉ်းစားမယ်ကွာ ...”

“မင်း စဉ်းစားမယ်ဆို အချိန် သိပ်မရှိဘူးနော် ... ငါ တစ်ပတ်
အတွင်း ပြန်သွားရမှာ ...”

“စိတ်ချ ... ငါ မနက်ဖြန် အကြောင်းပြန်မယ် ...”

အချိန်စက်ဝိုင်း တရွေ့ရွေ့ လည်ပတ်နေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကျူးရုံးနှင့် ဝူဖန့်တောင်တန်းသို့ လိုက်သွား၏။
ကျူးရုံး ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူသည် ပထမတစ်နှစ်အတွင်း

လေးထောင်ကျော် စုမိ၏။

ဓာတ်သတ္တုများ ရှာဖွေရာတွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ဖြစ်၏။
သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲ၊ ငါးယောက်တစ်

စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရ၏။

ဟိုကန်းစုတို့အတွဲမှာ စုစုပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစု၊ ကျူးရုံး၊ ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဝူတို့ ဖြစ်၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဝူမှာ ဟိုကန်းစုမရှိခင်ကပင် ကျူးရုံး
လက်တွဲလုပ်လောခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ယခု လေးယောက်ဖြစ်သွား၏။

သူတို့သည် လုပ်ငန်းခွင်၌ လက်ရည်တူ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြ
သော်လည်း ကျူးရုံးသည် ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဝူ၏ အကျင့်စရိုက်

မကြိုက်ပါ။

ထို့ကြောင့် ...

သူက ဟိုကန်းစုအား ကြိုတင်သတိပေးထား၏။

“ဟိုကန်းစု ... အဲဒီနှစ်ယောက်ကို လုပ်ငန်းအရပ် ပေါင်းပါ။

သူတို့က အကျင့်ပျက်ချင်တယ် ... လောင်းကစားလုပ်တယ်၊ ရွာထဲ
ဝင်ပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ပျော်ချင်တယ် ... အရက်ကလဲ ကြိုက်တာလွန်
ရောပဲ၊ သူတို့ ဘယ်လောက် အကျင့်ပျက်တယ်ဆိုတာ မင်း တဖြည်း
ဖြည်းသိလာမယ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် မင်း လိုက်မလုပ်မိစေနဲ့...

ကျုံးရုံးက သတိပေးထားသဖြင့် ဟိုကန်းစုသည် အလိုက်
အထိုက်သာ ဆက်ဆံ၏။

သို့သော် ...

ရွာထဲသွားရန် မရမက ခဏခဏခေါ်နေသဖြင့် ဟိုကန်းစုမှာ
အားနာကာ လိုက်ပါသွားရ၏။

သူက မသွားခင် ကျုံးရုံးအား အသိပေးခဲ့၏။

အလုပ်ခွင်နှင့် ရွာမှာ အနည်းငယ် အလှမ်းဝေး၏။

မြင်းနှင့် နေ့တစ်ဝက်သွားရ၏။

ကျုံးရုံးက ရွာတစ်ရွာဟု ပြောသဖြင့် ဟိုကန်းစု၏ စိတ်ထဲ
တွင် သေးငယ်သောရွာလေးတစ်ရွာဟု ထင်မိ၏။

ရောက်မှပင် မြေပြန့်မြို့ကြီးတစ်မြို့လောက် စည်ကားသော
ကျေးရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်နေမှန်း သိရ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အသေအချာ လေ့လာ
ထား၏။

ထိုရွာကြီးမှာ ဒုစရိုက်သမားတို့ ပျော်စံရာ ရွာကြီးတစ်ရွာ
ဖြစ်၏။

နယ်စွန့်နယ်ဖျား၊ နယ်ခြားဒေသနှင့်နီးသော ဒေသဖြစ်၏။

ထိုရွာရှိ လူများမှာ လူပေလူတေ သူခိုး၊ ဓားပြမှအစ နာမည်
ကျော် လူသတ်သမားကြီး အထိရှိ၏။

အကျဉ်းထောင်မှ ခိုးထွက်၍ လွတ်မြောက်လာသူများ၊ လူသတ်
ပြီး လာရောက် ရှောင်တိမ်းနေသူများ၊ နေပြည်တော်မှ ဝရမ်းထုတ်၍
သိုက်လံဖမ်းဆီးခြင်း ခံနေရသည့် ဝရမ်းပြေးများ မှောင်ခိုဈေးသည်
များ၊ အခြားနိုင်ငံမှ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းသူများ အစုံပါ၏။

ထိုရွာကြီးသည် သူတို့အတွက် ပျော်စရာ ကမ္ဘာငယ်ဖြစ်၏။

လိုချင်သည့် အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး အစုံရ၏။

လိုချင်သည့် အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက် ရှိ၏။

မိန်းမလည်း ပေါ၏။

သို့သော် ...

မိန်းမကောင်း မရှိသလောက် ရှား၏။

လူမျိုးမှာလည်း လေးငါးမျိုးရှိ၏။

အားလုံးမှာ စရိုက်ကြမ်းသမားများသာ ဖြစ်၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဂူးသည် ကျူးရုံးနှင့် ဟိုကန်းစုအပေါ် အလွန်ကောင်း၏။

သို့သော် ...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းပညာအတော်အတန် တတ်ကျွမ်း သဖြင့် နေရာတကာတွင် အစွမ်းပြချင်၏။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဟိုကန်းစုထက် အသက်ကြီးကာ အတွေ့ အကြုံ ပိုများ၏။

သူတို့သည် ထိုကျေးရွာကြီးတွင် အချို့သော ဒုစရိုက်သမား များက လေးစားရသည့်လူများ ဖြစ်နေ၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဂူးစားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင် လူအချို့က ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်ကာ နေရာဖယ်ပေးခြင်း ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ၏။

ဟိုကန်းစုပင် အလိုလို မျက်နှာပွင့်နေ၏။

ထိုစဉ် ...

“အို ... အစ်ကိုကြီးတို့ ရောက်နေပြီကိုး ...”

ဇွဲဇွဲနဲ့နဲ့ အသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးသုံးယောက် အနားသို့ ရောက်လာ၏။

အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေး၏။

အချောအလှများ မဟုတ်သော်လည်း ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိလှ၏။

သူမတို့သည် အဖိုးတန် အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံထားကြ သဖြင့် မွှေးကြိုင်နေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မောရင်း နားရှက် ဒုယ် စကားများ ပြောဆိုနေကြ၏။

ဟိုကန်းစုသည် အမြင်စိမ်းနေသဖြင့် မျက်နှာနီရဲကာ ရှက်နေ ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့နား ရောက်လာ၏။

“ဒီက အစ်ကိုကြီးက ကျောက်ရုပ်လိုပဲ ထိုင်နေမှာလား ...”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဟိုကန်းစု၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင် လိုက်၏။

၆၀ ● နန္ဒကျော်သူ

ဟိုကန်းစု ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်က ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ပါ ...”

ရန်ဂူးက ဟိုကန်းစုအား ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မော လိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဟိုကန်းစု ... မင်းက အတွေ့အကြုံသစ် ထင်တယ်၊ ရှက်နေတာကိုး ... ဘာမှ ရှက်စရာ မလိုဘူး ... လွတ်လွတ် လပ်လပ် သာနေ ...”

သူတို့သည် ဟိုကန်းစုတစ်ယောက် သူတို့ရှေ့တွင် ထိုင်နေ သည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြုမူနေကြ၏။

“အခုနေသာ ငါ့ကို ကုမာလန်း မြင်သွားရင် ...”

ဟိုကန်းစုသည် ကုမာလန်းဆီ စိတ်ရောက်သွားကာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွား၏။

ဖိလောက်ဟန်က ...

“ချူးချူး ... သူ့ကို မပျင်းအောင် ပြုစုလိုက်ပါ ... သူက အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ ညီပါ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလို ၏။

သို့သော် ...

ချူးချူးဆိုသည် မိန်းကလေးသည် သူမကိုယ်တိုင် အရက်ငှဲ ပေးကာ သောက်စေ၏။

ဟိုကန်းစုမှာ စိတ်ထဲတွင် ကတုန်ကရင် ဖြစ်လာသောကြောင့် ချူးချူး ငှဲပေးလိုက်သော အရက်အား သောက်လိုက်လေသည်။ သူက သုံးလေးခွက် ဆက်တိုက် သောက်လိုက်လေတော့ သည်။

ဟိုကန်းစုသည် သုံးနှစ်အကူးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေသုံးသောင်းနီးပါး စုဆောင်းမိ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် သူက ငွေတစ်သောင်းကျော် စုမိပြီဖြစ်၏။ ဖိမန်ရွာကြီးသို့ အသွားအလာ များသောကြောင့် ငွေတော်တော် ကုန်ခဲ့၏။

ကျူးရုံးက သူ့အား အပြစ်မတင်ပါ။ ဤကဲ့သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရသူအဖို့ အပျော်အပါးရှိမှ သင့်တော်မည်ဟု ယူဆထား၏။

သူကိုယ်တိုင်လည်း မကင်းပါ။ သို့သော် ...

သူက ရန်ဂူးတို့ကဲ့သို့ တစ်လကို နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်လမှ တစ်ခေါက်သာ သွားခြင်းဖြစ်၏။

ယခု သူတို့သည် သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည်ဖြစ်၍ မြေပြန်သို့ ပြန်ရန် တိုင်ပင်နေကြ၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဂူးတို့ကလည်း အလုပ်ကို တစ်လ လောက်နား၍ ဒေသသို့ပြန်မည်ဆို၍ လေးယောက်လုံး ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူတို့သည် လုပ်ငန်းခွင်မှ ထွက်လာကာ ဖိမန်ရွာကြီးသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ဇာတိသို့ ပြန်ရန်မှာ ဖိမန်ရွာကြီးကို ဖြတ်ရမည် ဖြစ်၏။ နှုတ်ဆက်သည့် သဘောဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ဟိုကန်းစုကလည်း ချူးချူးအား တွေ့ဆုံ နှုတ်ဆက်ချင်သေး သည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးချူးက အရက်ငုံ့ပေးကာ ...

“အစ်ကိုက ပြည်မကြီးကို ပြန်တော့မယ်ပေါ့ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ရှင်က ... ပြည်မကြီးရောက်တော့လဲ ချစ်သူလှလှလေးတွေ ရှာဦးမှာပေါ့လေ ... ဟုတ်လား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

ကျူးရုံးနှင့် အတူ လူကြီးနှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ၏။

သူတို့အား ‘ကြည့်ရသည်မှာ’ အလောတကြီး နိုင်လှ၏။

ကျူးရုံးက ဟိုကန်းစုအနားသို့ ကပ်ကာ ...

“ဟိုကန်းစု ... ငါ သူ့ဆီက အဖိုးတန် ပစ္စည်းဉာဏ်မှ ဝယ်ချင် လို့ ငါ့မှာ ငွေမလောက်ဘူး ... ငါ့ကို ငါးထောင် ခဏပေးပါ ... ပြင်မကြီးကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ငါ ပေးပါမယ် ...”

ဟိုကန်းစုအဖို့ ကျူးရုံးသည် ငြင်းနေရမည့်လူ မဟုတ်ပေ။

သူက ငွေငါးထောင်ကို ချက်ချင်း ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ကျူးရုံးသည် ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်အား ချက်ချင်းငွေချေကာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ဖိမန်ရွာထဲမှ ထွက်လာရသော်လည်း ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဂူးတို့က သိပ်မကျေနပ်ကြပေ။

“မင်းတို့ကလဲ လောလိုက်တာကွာ ... အေးအေးဆေးဆေး တောင် အနားမယူလိုက်ဘူး ... ”

ကျူးရုံးကရယ်၍ ...

“မင်းတို့တော့ မပြောတတ်ဘူး ... ငါတို့ကတော့ အိမ်ကို လွမ်းလှပြီ ... ”

ရန်ဂူးက ...

“မင်းတို့က နောက်ပိုင်း သံယောဇဉ်တွေရှိတော့ ဟုတ်မှာပေါ့၊ တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့မှ သံယောဇဉ် မရှိဘူး ... ”

ဖိလောက်ဟန်က ဟိုကန်းစုအားကြည့်ကာ ...

“မင်းကော ... နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဦးမှာလား ... ”

ဟိုကန်းစုက ...

“အခြေအနေအရပေါ့ အစ်ကိုရာ ... စီးပွားရေး မကောင်းရင်လဲ ဒီအလုပ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်သင့်ရင် လုပ်မှာပေါ့ ... ”

ရန်ဂူးက ရယ်မောကာ ...

“ဟုတ်ပါ့မလားကွာ ... မင်းက ချူးချူးကို မခွဲနိုင်လို့ ပြန်တာမှာ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

အားလုံးက ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြ၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဂူးတို့မှာ ဟိုကန်းစုအား ကျူးရုံးကဲ့သို့ပင် ခွန်ခွာ ခင်မင်သွားလေသည်။

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ”

ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံ ကြားလိုက်ရ၏။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းသုံးကောင်နှင့် လူသုံးယောက်။ ။

သုံးယောက်လုံး မျက်နှာဖုံးစွပ်များ တပ်ထားသဖြင့် မည်သူ့မျှ မသိရပေ။

၎င်းတို့သည် မြင်းများအား တရကြမ်းစီးလာကာ ကျူးရုံးတို့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

ဖိလောက်ဟန်က ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်တင်ကာ ...

“မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ... ဘာကိစ္စလဲ ...”

မျက်နှာဖုံးစွပ် သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကျွမ်း
ဆီသို့ မျက်နှာမူကာ ...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... မင်းဝယ်သွားတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ကျွမ်း
လက်ထဲထည့်ပါ ...”

ကျူးရုံး၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

မိမိဝယ်လာသော ပစ္စည်းနောက်တွင် အန္တရာယ်ကပ်ပါလာ
မှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာပစ္စည်း ဝယ်လိုလဲ ... ခင်ဗျားတို့က ဘယ်
တွေလဲ ...”

ကျူးရုံးက ပြောပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုကလွဲ၍ ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ပူးတို့ကလည်း မြင်း
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ဖိလောက်ဟန်တို့မှာ အကျိုးအကြောင်း ဘာမှ မသိရသေး
သဖြင့် အကဲခတ် နားထောင်နေလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူသုံးယောက်ကလည်း မြင်းပေါ်မှ
ဆင်းလာ၏။

တစ်ယောက်က ကျူးရုံးအနီးသို့ကပ်ကာ ...

“မင်း နားမလည်သလို မလုပ်စမ်းနဲ့ ... အဲဒီပတ္တမြားက
သောင်းကျော် တန်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိပြီးသား ... အဲဒါကို
တစ်သောင်းလောက်နဲ့ အချောင်ဝယ်ခဲ့တာ၊ အခုထုတ်ပေး
ခံကြာ ...”

ထိုစဉ် ...

အခြေအနေကို နားလည်သွားပြီဖြစ်သော ဖိလောက်ဟန်က
ကြားဝင်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်(၃)ယောက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂံ ကွယ်သွားချိန်တွင် ကျူးရုံးက ဟိုကန်းစုလက်ထဲ
ဘူးလေးတစ်ခုကို မသိမသာ ထည့်ပေးကာ တစ်စုံတစ်ရာကို

အတိုးပြောလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက အသာခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များက ဖိလောက်ဟန်ကို အာရုံပြုနေသဖြင့်
အရာကို မမြင်လိုက်ကြပါ။

ဖိလောက်ဟန်က ...

“ဒီမှာကိုယ့်လူတို့ ... ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူ ကျေနပ်လို့အရောင်း
အဝယ်ဖြစ်တာ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကြားဝင်ချင်ရတာလဲ ...”

မျက်နှာဖုံးစွပ်က ...

“ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး ... ကျုပ်တို့ လိုတာက ပတ္တမြား

လက်ထဲရောက်ဖို့ဘဲ ... ကဲ ... ကြာတယ် ထုတ်ပေးမှာလား၊ အသေး
မှာလား ... ”

ပြောပြီး ဓားများကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ပူးကလည်း ဓားများအား သွက်လက်စွဲ
ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဖိလောက်ဟန်က ဟိုကန်း
အကြောင်းကို သိ၏။

“ဟိုကန်းစု ... မင်း ဝေးဝေး ဖယ်နေစမ်း ... ”

သိုင်းပညာမတတ်မှန်း သိ၍ ရှောင်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်များကလည်း ဟိုကန်းစုအား အရေးမလုပ်ဘဲ

ကျူးရုံးကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။

ရတ်ရက် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားလေသည်။

မြင်းများမှာ လန်၍ အနားမှ ရှောင်နေကြ၏။

ဟိုကန်းစုကလည်း မြင်းများကို ရှောင်ရာမှ ကျူးရုံးပြော
သည့်စကားကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာ၏။

“တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် အခြေအနေကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးပေးတော့”

သူသည် ကျူးရုံးပြောသည့်အတိုင်းပင် တစ်ချိုးတည်း ထွက်
ပြေးလေတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူက တိုက်ပွဲနေရာအား

ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် မိမိကို အာရုံ မစိုက်နိုင်ပါ။

သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းကို မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် ဒုန်းစိုင်းပြေး
နေ၏။

သူသည် မြင်းကို မညှာဘဲတစ်နေ့လုံး မနားတမ်း ခရီးဆက်

၏။

သူသည် အလာခရီးတုန်းက တစ်ထောက်နားခဲ့သည့် ဧရပ်

ကြီးတွင် ညအိပ်၍ ကျူးရုံးတို့အလာကို စောင့်နေခဲ့၏။

သို့သော် ...

မနက်လင်းသည့်တိုင်အောင် လိုက်လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့်

အံ့ပူသွား၏။

သူသည် နေ့တစ်ဝက် ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းသော်လည်း မည်သူမျှ

မလာချေ။

သူက ခရီးဆက်လက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ပိုင်ဆွန့်တောင်တန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ပိုင်ဆွန့်တောင်တန်းကို ဖြတ်သန်းလာစဉ်ပင် စမ်းချောင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အမောဖြေရန် မြင်းပေါ်မှဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

သူရှေ့သို့ မြင်းတစ်ကောင်က ပိတ်ရပ်လာ၏။

မြင်းပေါ်မှ လူမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူက သူ့အား လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ကြောင်အံ့အံ့ဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူအား ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုလူက ရယ်မောကာ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ငါ့ကို အကြောင်ရိုက်ချင်လို့လား ... မရဘူးကွ၊ ပတ္တမြားကို အေးအေးဆေးဆေး ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်နော် ...”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ဟိုကန်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိအား ကျူးရုံးပေးလိုက်သည်မှာ ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ် အလွန်လိုချင်နေသည့် ပတ္တမြား ဖြစ်မည်မှာ မလွဲပေ။

ဟိုကန်းစုသည် ထိုလူအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေ၏။

အကြောင်းမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်၏အသံသည် ယောက်ျားအသံမဟုတ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ...

မျက်နှာဖုံးစွပ်က လေသံမာဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

“ဟေ့ ... မင်း ဘာငိုငံနတာလဲ ... အဖိုးတန် ပတ္တမြားက မင်းလက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူးမှတ်နေလား၊

အေးအေးဆေးဆေး ထုတ်မပေးရင်တော့ တိုက်ခိုက်ပြီး ယူရမှာပဲ”

ဟိုကန်းစုမှာ ဇောချွေးပြန်လာ၏။

သူ့အား ကျူးရုံးက ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်ပေးလိုက်သည့် ပတ္တမြားကို သူက ရန်သူလက်ထဲသို့ အလွယ်တကူထည့်ပေးလိုက်

မည်လော။

မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

မျက်နှာဖုံးစွပ် အမျိုးသမီးအား ကြည့်ရသည်မှာ သိုင်းပညာ ဆတ်ပုံရ၍ တိုက်ခိုက်လျှင် မိမိက သေဖို့များနေ၏။

မိမိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အသက်လည်း မသေ၊ ပစ္စည်းလည်း မဆုံးရှုံးရစေရန် မြင်းကို မြန်ဆုံးမောင်း၍ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူက ထွက်ပြေးနိုင်မည့် အခွင့်အရေးရစေရန် စကားလှမ်း ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦး... အဲဒီပတ္တမြားဆိုတာက ဘယ်လောက်တောင် အဖိုးတန်နေလို့လဲ”

“အို... မင်းလို ဘာမှ နားမလည်တဲ့လူကို ငါက ရှင်းပြနေရဦး မှာလား”

“နေပါဦး... အဲဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်လဲမဝယ်ဘူး... သိလဲမသိ ရပါလားဗျ...”

မြင်းပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ် အမျိုးသမီးသည် ဒေါသဖြစ်လာ ၏။

“မင်း တော်တော် စကားများပါလား... ကြည့်ရတာ သိုင်း လောကတဲ ဝင်ဖူးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သိုင်းလောကအကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘူး”

“အင်း... ဒါကြောင့် မင်းက လူနဲ့လူအ ဖြစ်နေတာကိုး... သိုင်းလောကသားတွေက မျက်စိရှင်တယ်... လျင်တယ်၊ ဘယ်သူက ဝယ်တယ်... ဘယ်သူလက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူတွေက

ဘိုက်ခိုက်ယူတယ်... ဘယ်သူလက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်ဆိုတာက အစ သိပြီးသားပါ... ဒီတော့ မင်း လမ်းကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ချင်ရင် အဲဒီပတ္တမြားကို ထားခဲ့ပါ...”

သူမ ပြောသည့် စကားမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် အတော်မှန် ၏။

မိမိထံ၌ ရှိနေသော ပတ္တမြားကို သူမလက်ထဲထည့်လိုက်ပါ က မိမိသည် အေးဆေးစွာ ခရီးထွက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

“ဒါတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ... တိုက်ခိုက်တုန်းက ခင်ဗျားပါနေလို့လား...”

မျက်နှာဖုံးစွပ် အမျိုးသမီးက ...

“ဒီလိုတော့လဲ မင်းက တွေးတတ်တာပဲ... သူတို့က ဆက်ပြီး ဘိုက်ခိုက်နေကြတယ်လေ... သူတို့တိုက်ပွဲက အကုန်လုံးသေမဲ့ ဘိုက်ပွဲပါ... ငါက ဒီအကျိုးမရှိတဲ့ တိုက်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘူး... အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်ကိုပဲလုပ်တယ်... မကောင်းဘူးလား... ကဲ... ကြာတယ် ထုတ်ပေးစမ်းပါ...”

သူမသည် မိမိက သိုင်းပညာမတတ်၍ ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ သဘောထား၏။

ဟိုကန်းစုက သူ၏ မြင်းကို အားကိုး၏။

သူမအား မျက်ခြေပြတ်အောင် လှည့်စား၍ ထွက်ပြေးနိုင်လျှင် လွတ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းဦးခေါင်း လှည့်ထားသည့်အတိုင်း ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်ညှပ်ကာ ရိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

တရှိန်ထိုး ပြေးထွက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီး၏ မြင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု မရှိပါ။

သို့သော် ...

အမျိုးသမီး၏ လက်တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

“အား ...”

ဟိုကန်းစုမှာ စူးရှစွာ အော်လိုက်၏။

မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သည့်အလား လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူထူသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားလေသည်။

မြင်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်းပင် ဟိုကန်းစု အနားသို့ ရောက်လာ၏။

အိတ်ထဲမှ ဘူးကူးလေးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်လုံးများ ပြာစေကာ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ပြီး သတိလစ်သွားလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးအချိန်

“နောက်တော့ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့လို့သာပေါ့... နို့မဟုတ်ရင် အဲဒီအမျိုးသမီး လက်ချက်နဲ့ သေရတော့မှာ...”

ဟိုကန်းစုက သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

“အခုလည်း ... မင်းသူ့ရဲ့အဆိပ်ကြောင့် သေရတော့မှာပါ ကွာ”

ချိုလှယန်းသည် ရင်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ် လိုက်လေသည်။ သို့သော် ...

သူက ပြောမထွက်ပါ။

အလိုလိုနေရင်း ချိုလှယန်း ဝမ်းနည်းလာ၏။

သူ့စရု၌သာ ကြာရှည်ပုံပနေပါက အော်ဟစ် နှိမ့်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ချိုလှယန်းသည် ဟိုကန်းစုအား မချီတင်ကဲ ကြည့်ကာ ...

“ညီလေး ... မင်းနောက်ကိုလိုက်ပြီး အဆိပ်အပ်နဲ့ ပစ်တာ ဘယ်သူလဲ ...”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ ... ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတော့ တွန့်တော်လဲ မသိဘူး...”

ချိုလှယန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“မင်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ချူးချူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကော မဖြစ် နိုင်ဘူးလား ...”

ဟိုကန်းစုက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ကာ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် အစ်ကို ... ချူးချူးရဲ့အသံကို ကျွန် တော် မှတ်မိနေတာပဲ ...”

ချိုလှယန်းက ...

“မင်းက သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံဘာမှ မရှိဘူးနဲ့ တူ တယ်၊ အသံဆိုတာ ပြောင်းလို့ ရတာပဲ ...”

“ဗျာ ... အသံဆိုတာ ပြောင်းလို့ရတယ် ... ဟုတ်လား ...”

ဟိုကန်းစုက မေးလိုက်သည်။

ချိုလှယန်းက ...

“ဟုတ်တယ် ... သိုင်းပညာဆိုတာ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်၊ တချို့ဆိုရင် အသံငါးမျိုးလောက် ပြောင်းနိုင်တယ် ... တချို့ဆို တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အသံကိုတောင် ပြောင်းနိုင်ကြတယ် ... ဒါကလဲ အသံလှိုင်း ပညာရပ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာပဲ ...”

ဟိုကန်းစုက အလွန် စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“သိုင်းပညာက တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ ... ဗဟုသုတရအောင် အစ်ကို ပြောပြပါလား ... ကျွန်တော် နားထောင်ချင်လို့ပါ”

ချီလုယန်းသည် ဟိုကန်းစုအား ပြုံးကြည့်ကာ ...

“မင်း ... သိချင်ရင် ပြောပြပါ့မယ် ... တချို့ ဒုစရိုက်သမားတွေက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြတယ် ... သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိစေချင်တဲ့ သဘောပေါ့၊ အဲဒီအခါ အသံကိုပါ ဖျက်ပြီးပြောတော့ အခု မင်းကြုံတွေ့ရသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

ဟိုကန်းစုက ကြားဖြတ်၍ ...

“အစ်ကိုစကားကို ဖြတ်ပြီးပြောရဦးမယ် ... ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ချူးချူးမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချူးချူးသာ မှန်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီလောက် မရက်စက်တုန်ဘူး၊ သူက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး သံယောဇဉ်ထားပါတယ်”

ချီလုယန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းက အတွေ့အကြုံ နသေးတာကိုး ... ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် ... မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် တချို့က ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ပတ်သက်ရင် သစ္စာမရှိကြဘူးကွ ... တချို့ဆို မောင်နှမအရင်းတွေဆို သတ်ကြဖြတ်ကြတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုပြောတာတွေ သိပ်မှန်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ အစ်ကို တချို့ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို တခြားလူတစ်ယောက်က အတုယူလို့ရတယ်ဆို ... ဟုတ်လား ...”

ချီလုယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... မျက်နှာကို အတုလုပ်ထားရုံတင် မကဘူး၊ အဲဒီ မျက်နှာပိုင်ရှင်ရဲ့ အသံကိုပါ အတုလုပ်ပြီး ပြောကြတယ်”

“သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ ... အဲဒါကို သိုင်းသမားတိုင်း တုပတတ်သလား ...”

“ဒီလိုကွ ... တုပ အယောင်ဆောင်မဲ့လုက အဲဒီလူရဲ့ အမူအရာ အသံနေ အသံထားကို သိထားရမယ် ... စကားပြောပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို သိရမယ် ... မျက်နှာကတော့ တုပ ဖန်တီးတဲ့လူနဲ့ ဖန်တီးရမယ် ...”

ဟိုကန်းစုက စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ ... တော်တော် ကောင်းတဲ့ပညာပဲ။ လူတွေ စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ဖန်တီးလို့ ရတယ်။ တကယ်လို့များ အစ်ကိုရာ ... ကျွန်တော်သေသွားရင် ကျွန်တော့် မေမေနဲ့ မမတို့က ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုလို စာနာစိတ်ရှိတဲ့လူက ကျွန်တော့်မျက်နှာအတွက်နဲ့ သွားပြီး ဖေးမလိုက်ရင် သူတို့ တော်တော်အေးချမ်းသွားမှာပဲ။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော်သေသွားခဲ့ရင် အစ်ကိုမှာ အဲဒီလို လုပ်ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိဘူးလား ...”

ဟိုကန်းစု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သောစကားသည် ချီလယန်း၏ နှလုံးသားအား တုန်လှုပ်သွားစေ၏။

“ဒီကောင်လေး သူ သေမှာသိလို့ အကျပ်ကိုင်နေတာလား ... ဒီလိုတော့လဲ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ... ငါ့ကို စကား ဥပမာပြောတာ ထင်ပါရဲ့ ... ဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ...”

ချီလယန်းမှာ ရုတ်တရက် အတွေးရှုပ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူက ကြိုးစားပြုံးပြကာ ...

“အစ်ကိုက ညီလေးမိသားစုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပေါ့ကွာ ...”

သူက တကယ်ပင် ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင်

မသိပေ။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ချီလယန်း၏စကားကြောင့် ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာပင် ရွှင်ပျသွားလေတော့သည်။

ချီလယန်းသည် သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ကို လေးလေးပင် ချလိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ညီလေး ... ညဉ့်နက်လှပြီ ... အိပ်လိုက်ဦး ...”

ချီလယန်းသည် အိပ်မပျော်ပါ။

ဟိုကန်းစု၏ မိသားစုဘဝက သူ့အာရုံထဲ ဝင်လာ၏။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... သူ့သေသွားရင် သူ့ကို မှီခိုအားနဲ့နေတဲ့ မိသားစုဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ... သူ့သာ ပြန်မသွား

တော့ရင် ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ သူ့အမေ သက်ဆိုးရှည်ပါ

သား ... သူ့အဖေရဲ့ အကြွေးကို မဆပ်နိုင်ရင် အိမ်နဲ့ခြံကို အသိမ်း

တော့မယ် ... ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်လို နေကြမလဲ ... အို ...

အိမ်ထဲမှာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ...”

ချီလုယန်းသည် ဝင်လာသောအတွေးများကို ပျောက်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ကြိုးစားမှိတ်ရင်း အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“အစ်ကို ...”

တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းထုကာ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို ...”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ချီလုယန်းက တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ညှိုးငယ်စွာ ရပ်နေသော ဟိုကန်းစုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အာရုဏ်တက်၍ အလင်းရောင်ပင် ထွက်ပေါ်နေ၏။

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“လာထိုင်ညီလေး ... ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ငိုတော့မည်မျက်နှာဖြင့် ချီလုယန်းအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော အထုပ်လေးအား ချီလုယန်း ရှေ့သို့ ချပေးကာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထိုင်လိုက်၏။

“အစ်ကို ပြန်သွားကတည်းက ကျွန်တော် လုံးဝအိပ်လို့ မရဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မျက်လုံးကြောင်နေလို့လား ...”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီးပဲ ...”

“ရောင်ထဲမှာ ပူပြီး သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ် ... ကျွန်တော် မနေရတော့ဘူးနဲ့တူတယ် ...”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ညီလေးရာ ... အစ်ကို သမားတော်ကြီး သွေးခေါ်လာခဲ့မယ် ...”

ဟိုကန်းစုက လှမ်းတားလိုက်၏။

“မသွားနဲ့ အစ်ကို ... ထူးခြားမယ်မထင်ဘူး ... အခု ကျွန်တော့် အရည်ကို ကြည့်ပါဦး ...”

ဟိုကန်းစု၏ အသားအရည်သည် ဖြူပျော့နေရာမှ ညိုမည်း

မျက်နှာတွင်လည်း စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်များ သမ်းနေ၏။

ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာမှာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့

ထိနောက် ...

“ကျွန်တော် သေသွားခဲ့ရင် အမေကိုသွားပြီး အကြောင်းကြား

ပေးပါ ... အိတ်တဲမှာ ကျွန်တော်စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတွေပါတာ
အကြွေးဆပ်ဖို့ ပေးလိုက်ပါ ... အစ်ကို တတ်နိုင်ရင်တော့ ခဏဖြတ်
အယောင်ဆောင်ပေးပါဗျာ ... ”

ချိုလှယန်းက ငေးငိုင်းသွား၏။

ယိုကန်းစု၏ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေလာ
၏။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ကတိကို မပေးနိုင်
လားဗျာ”

ချိုလှယန်းသည် ဟိုကန်းစုအား ကြည့်ကာ စိတ်ထိန်းရင်း

“အစ်ကို တတ်နိုင်သလောက်တော့ ဆောင်ရွက်ပေးပါ
ညလေးရယ် ... ”

ဟိုကန်းစုက ကြိုးစားပြုံးလိုက်၏။

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ... ”

“ဝုန်း ... ”

ဟိုကန်းစုသည် ပြောနေရင်း ရုတ်တရက် ကြမ်းပြင်ပေါ်
လဲပြိုကျသွားလေသည်။

ချိုလှယန်းက ကပျာကယာ ပြေးထူလိုက်၏။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစု၏ ခန္ဓကိုယ်မှာ အသက်ကင်းခဲ့နေပြီ ဖြစ်၏။

ချိုလှယန်းရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်စွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တာဝန်ကျသူ

ပိုကျန်းမြို့ရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး မောင်းလာ၏။

မြင်းလှည်းအား မောင်းနှင်လာသူမှာ ဟိုကန်းလင်း ဖြစ်သူသည် မြင်းလှည်းထဲတွင် ပါလာသော သမားတော်ကြီးအိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

စွာအန်းမှာ အိပ်ရာထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကပ်ရှိနေ၏။

သူမ၏ အနီးတွင် ဟိုကျင်းမာ ရှိနေ၏။

ဟိုကျင်းမာသည် မိခင်အား ပြုစုပေးနေ၏။

သမားတော်ကြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဟိုကျင်းမာက နေရာဖယ်ပေးလိုက်၏။

သမားတော်ကြီးက လူနာ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဆေးဝါး တချို့ တိုက်ကျွေးကုသလိုက်၏။

“စွာအန်း... နင့်မှာ ဘာဝေဒနာမှ ကြီးကြီးမားမား မရှိဘူး... ဆွေးအားနည်းနေတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်... ဒါကလဲ အာဟာရဖြစ်တဲ့ အစားအသောက်တွေ စားလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“ဆရာကြီး... မေမေက အစားအသောက်လဲ သိပ်မစားဘူး၊ သူ့သားကိုပဲ တမ်းတနေတယ်၊ သူ့သား ပြန်မလာသေးတာကိုပဲ ဘဖွဖွ ပြောနေတယ်...”

သမားတော်ကြီးက ...

“ခရီးသွားတဲ့လူက အချိန်တန်ရင် ပြန်လာမှာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ဒုက္ခခံနေရတာလဲ စွာအန်းရယ် ... ကဲ ... ကဲ ... ပေးတဲ့ဆေးကို မှန်မှန်သောက် ... အစားကို အားရှိအောင် နားများစား...”

သမားတော်ကြီးက သောက်ရမည့် ဆေးဝါးများပေးကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

စွာအန်း၏ ရောဂါမှာ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါဖြစ်၏။ သုံးနှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် ပြန်မလာသေးသော သားအတွက်ကြောင့် အစားပျက် အအိပ်ပျက်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ၌ လဲခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။

ဟိုကျင်းမာမှာလည်း မိခင်ဖြစ်သူကို အားပေးနေရသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ စိတ်ပူနေခဲ့၏။

ယခုလပိုင်းအတွင်း၌လည်း စိထိသည် မကြာခဏ ရောက်လာ ကာ အကြွေးကိစ္စများ ပြောနေသဖြင့် စွာအန်းတို့ တစ်မိသားစုလုံး အလွန်စိတ်ညစ်နေ၏။

ယခုလည်း ဟိုကျင်းမာသည် ထိုကိစ္စများ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ခြံဝင်းထဲသို့ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာ၏။

စိထိနှင့် သူ၏တပည့် လက်သားများ ဖြစ်၏။

“ကြွပါရှင် ...”

ဟိုကျင်းမာက နေရာထိုင်ခင်းများ ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။

စိထိက ...

“ဘယ်လိုလဲ ... နင်တို့တစ်နှစ်ကို နှစ်ထောင်သွင်းပါဆိုတာ ကိုလဲ နှစ်ထောင်ပြည့်အောင် မသွင်းနိုင်တဲ့အပြင် ပေးထားတဲ့ ကတိ တွေကိုလဲ ခဏခဏ ချိုးဖောက်နေတော့ ငါလည်း သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး ...”

“ကျွန်မတို့လဲ ပေးချင်ပါတယ်ရှင် ... ဒါပေမယ့် ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ စိထိက လက်ကာပြလိုက်၏။

“အို ... ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ... ကျုပ် အခုလာ ဒါတွေနားထောင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ... ခြံနဲ့အိမ်ကို သိမ်းပြီး ဝင်းရလိမ့်မယ် ... ဒီတော့ ... မင်းတို့ မိသားစု ဒီနေရာက အမြန် ဝှောင်ပေးတော့ ...”

ဟိုကျင်းမာက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ...

“မေမေက ကျန်းမာရေး မကောင်းသေးလို့ ...”

“ဟာ ... ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ ... ကျုပ်မှာ ဆုံးရှုံးရတဲ့ နည်းအတွက် စိုက်လျှော်ထားရတာ ... ဒီငွေကို ပြန်ပေါ်အောင် ဝယ်နိုင်လို့ ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားရေးမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေရပြီ ...”

ထိုစဉ် ...

စွာအန်းက အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“သမီးရယ် တောင်းပန်လို့ မရတော့လဲ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ နေ့တို ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ ... ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက် တာပေါ့ကွယ် ...”

ဟိုကျင်းမာက ရှိုက်ငိုလိုက်၏။

သမီးအဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ စွာအန်းမှာ သူ့ရောဂါကို အားထားကာ သမီးအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ဒါ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် ... အဟောင်း
သွားရင် အသစ်လာပါလိမ့်မယ် ...”

ထိုစဉ် ...

ခြံဝင်းထဲသို့ မြင်းတစ်ကောင် ဝင်ရောက်လာ၏။

မြင်းပေါ်မှလူအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အားလုံး အံ့အား
သင့်သွားလေသည်။

ဟိုကျင်းမာက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“မောင်လေး ပြန်လာပြီ ... မောင်လေး ပြန်လာပြီ ...”

သူမက အော်ဟစ်ကာပြေး၍ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ချီလုယန်းသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။
ဟိုကျင်းမာက ချီလုယန်း၏ လက်မောင်းအား ဖျစ်ညှစ်ကာ
အိမ်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။

ချီလုယန်းမှာ ခူးများ တုန်နေ၏။

“အို ... ငါက ဟိုကန်းစုပဲ ... ဒါက ငါ့မိသားစုပဲ ...”

သူက စိတ်တင်း၍ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးလိုက်၏။

သွားလေသူ ဟိုကန်းစုအတွက် သူက အစွမ်းကုန် ကြိုးစား
ရမည် မဟုတ်ပါလား။

“သား ... သားလေး ... ငါ့သားလေး ဝတောင် ဝလာသေး
တယ်၊ အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ ...”

စွာအန်းက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလိုက်၏။

ယိုကန်းစုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသော ချီလုယန်းသည် စိတ်
ကို တင်းလိုက်၏။

“အို ... ငါ ဣန္ဒြေပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး ... ငါက ဟိုကန်းစုရဲ့
ပုံစံ လုပ်နိုင်မှ အလိမ်မပေါ်မှာ ...”

ချီလုယန်းက တွေးကာ စွာအန်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“အမေ ... နေကောင်းတယ်နော် ... အစ်မကော နေကောင်း
တယ်နော်”

ဟိုကျင်းမာက ပြုံးကာ ...

“အစ်မက နေကောင်းပါတယ် မောင်လေးရယ် ... အမေက
သာ နင့်ကိုလွမ်းပြီး များနေတာ ... အခုတော့လဲ ပြုံးရွှင်နေတာပါ
ပဲလား ...”

စွာအန်းက ...

“သားလေးရေ ... မင်းဦးလေးကိုလဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

သူမ၏ စကားကြောင့် ချီလုယန်းက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
၏။

ဇ ၀ နှုတ်ကျသု

အိမ်ထဲတွင် ဧည့်သည် (၃)ယောက် ထိုင်နေ၏။

စွာအန်းက 'မင်းဦးလေး'ဟု ပြောသော်လည်း မည်သူ့ကို ရင်ညွှန်းမှန်း ချီလုယန်းက မသိပါ။

သူသည် ဧည့်သည်(၃)ယောက်အား အကဲခတ်ကာ ရှေ့ဆုံး တွင် ထိုင်နေသော လူကြီးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

"ဦးလေး... နေကောင်းတယ်နော်..."

သူက မှန်းဆကာ ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့စကားမှာ မှန် သွားလေသည်။

စိထိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သို့သော်

သူ့မျက်နှာသည် စောစောကနှင့် မတူတော့ပါ။

ငွေရတော့မည်ဖြစ်၍ မျက်နှာမှာ ချိုပြုံးသွား၏။

"နေကောင်းပါတယ်ကွာ... ငါလဲ မင်းတို့မိသားစုအပေါ် မပြောချင်ဘဲ ပြောနေရတာကွ... ငါ့မှာလဲ ငွေရေးကြေးရေး အဆင် မပြေလို့ အိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းဖို့ လာပြောနေတာ..."

ဟိုကျင်းမာက ...

"ဟုတ်တယ်မောင်လေး... ဦးလေးစိထိက ငွေကျပ်တည်းလို့ အစ်မတို့ကို ဒီက ဖယ်ခိုင်းနေပြီ..."

ထိုလူမှာ ဟိုကန်းစုဖခင်၏ အကြွေးရှင်မှန် ချီလုယန်းက သိလိုက်၏။

"ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဦးလေး... အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ တတ်နိုင်သလောက် လောလောဆယ် ငွေငါးထောင် ယူသွားပါ... ဦးလေး ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား..."

စိထိမှာ ငွေငါးထောင်ကို လုံးခနဲရမည်ဆို၍ ဝမ်းသာသွား၏။

"ဖြစ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်... ဒီလိုဆိုတော့ ဦးလေးအနေနဲ့ လှည့်သာသေးတယ်လေ..."

ချီလုယန်းတဖြစ်လဲ ဟိုကန်းစုသည် အိတ်ထဲမှ ငွေငါးထောင် ကို ထုတ်ကာပေးလိုက်ပြီး...

"ဦးလေး..."

"ပြောပါ ဟိုကန်းစု..."

"ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်လုပ် မယ်လေ... ဒီတော့ ဦးလေးရဲ့ အကြွေးကိုလဲ ကျွန်တော့်လုပ်ခနဲ့ နိမ့်လို့ ရတာပေါ့... မကောင်းဘူးလား..."

စိထိက နံဘေးမှ ရိုအော့အား ပြုံးပြလိုက်၏။

ရိုအော့က ဟိုကန်းစုအား ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

"မင်းက စကားကို လွယ်လွယ်လေး တော်တော်ပြောတာပဲ။

မင်းအဖေ ဟိုချိုက်ဆုံလို သိုင်းပညာရှင်တောင် ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံမှု မပေးနိုင်လို့ ဓားပြတွေက သတ်သွားတာ ခံရတယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိသားပဲ ... မင်းလို ဘာသိုင်းပညာမှ မတတ်တဲ့လူက ဒီနေရာကို အစားဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား ...”

သူ့စကားကြောင့် ချီလုယန်းက အနည်းငယ် ရှက်သွား၏။

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဝတ်ပါတယ်ဗျာ ...”

“နည်းနည်းပါးပါးတတ်ရုံနဲ့တော့ မင်းကို ငါ့တပည့်နေရာမှာ တောင်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး ...”

စွာအန်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ် ... အဲဒီအလုပ်လုပ်ဖို့က သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တဲ့ လူတွေမှ လုပ်နိုင်ကြတာ ... အခုလဲ ဆရာကြီးစိထိကို ပေးဖို့ငွေက အများကြီး မကျန်တော့ပါဘူး ... တခြားနည်းနဲ့ပဲ ရှာပါကွယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က သိုင်းပညာတတ်အောင် သင်ရင် ကော ...”

စိထိက ပြုံးကာ ထိုင်ရာမှာ ထလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... မင်းရဲ့ သိုင်းပညာ ထူးချွန်လာရင် မင်းကို မင်းအဖေရဲ့ ရာထူးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လွှဲပေးပါ့မယ် ...”

သူကပြောပြီး ကျန်လူများကိုပါ ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားသောအခါ ဟိုကန်းစုတစ်ဖြစ်လဲ ချီလုယန်းက အိမ်သားများကို ပြုံးပြလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်အားထုတ်ကာ မိခင်လက်ထဲသို့ ဆွဲပေးလိုက်၏။

သူ့အား ဟိုကန်းစု ပေးခဲ့သည်မှာ ငွေငါးထောင်ကျော်သာ ဖြစ်၏။

ချီလုယန်းသည် ချန်ဝူးမြို့၌ သူစုဆောင်ထားသော ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်သောင်းတန်အား ငွေသားနှင့် လှဲလှယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စွာအန်းသည် မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော ငွေများအားကြည့်ကာ အား သင့်နေ၏။

“သားရလာတဲ့ ငွေတွေက များလှချည်လား ... ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကစ စိထိကို ပြေလည်အောင် ပေးလိုက်ရင် ကောင်းသား ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော် တမင် မပေးတာပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့ ...”

“ကျွန်တော်က အမှေ့လိုပဲ အမှုထမ်းချင်လို့၊ အကြွေးကျန်နေမှ သူတို့က အမှုထမ်းခွင့် ပေးမယ်မဟုတ်လား ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“အို ... မောင်လေးကလဲ ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ် ... နောက်ပြီး နင်က သိုင်းပညာတတ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး ...”

ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာ ရုတ်တရက် တင်းမာသွားကာ ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော့်ကို မတားပါနဲ့အစ်မ ... အဖေဆွေရတာကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး ... ဒါကြောင့် အဖေလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြည့်ချင်တယ် ...”

သူ၏ ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကိုကြည့်ကာ စွာအန်းနှင့် ဟိုကျင်းမာတို့က အံ့အားသင့်သွား၏။

“သားက သိုင်းပညာမှ မတတ်တာ ...”

“သိုင်းပညာဆိုတာ မခဲယဉ်းပါဘူး ... သင်လိုက်ရင် ခဏပဲ”

ဟိုကျင်းမာက သူ့လက်မောင်းအားကိုင်ကာ ...

“မောင်လေး ... နင် တောထဲတောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်လာပြီး စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ဖြစ်လာတယ် ဟုတ်လား ...”

ယခုမှပင် ဟိုကန်းစု အယောင်ဆောင်ထားသော ချိုလှယန်းသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားလိုက်မိ၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“အစ်မရယ် ... ကြမ်းတမ်းတဲ့နေရာမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့လူတွေနဲ့ တော့ နည်းနည်းတော့ ကြမ်းလာမှာပေါ့ ... နားလည်ပေးပါဗျာ”

“အေးပါ ... နားလည်ပါတယ်ဟယ် ... ငါက နင် အန္တရာယ်နဲ့ မှာစိုးလို့ပါ ...”

“မပူပါနဲ့ အစ်မရယ် ... လောကကြီးမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူနဲ့ ရင် ကိုယ်ကလဲ ကြမ်းပေးရတယ် ... ဒါမှ သဘာဝကျမှာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ...”

ဟိုကျင်းမာက ဟိုကန်းစုအား လည်းပင်းမှ သိုင်းဖက်ကာ အား ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်လေသည်။

ဟိုကန်းစု၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူသည် ဟိုကျင်းမာ၏ မောင်အရင်း ဟိုကန်းစု မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲပါ အစ်မရယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေကြပါ ... စားချင်တာစား ... ဝတ်ချင်တာဝတ် ... ငွေရှာဖွေပေးဖို့ ဘဝန်ကို ကျွန်တော့်ဘဝန် ထားလိုက်ပါတော့ ...”

သူက လေပူတစ်ချက်မူတ်ထုတ်ကာ ပြောလိုက်၏။
နေမကောင်းဖြစ်နေသော ဣအန်းမှာလည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာ၏။

ပျော်ရွှင်နေသော မိသားစုအားကြည့်ရင်း ဟိုကန်းစုအဖေ ဆောင်ထားသော ချီလုယန်းမှာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်၏။
“ညီလေး ဟိုကန်းစု ... ငါ တာဝန်ကျေပါတယ်နော် ...”

ဟိုကန်းစုသည် ပိုကျန်းမြို့အကြောင်း သိလို၍ နောက်ထပ် နေ့မှစကာ ဟိုကန်းလင်းအား မြင်းလှည်းမမောင်းခိုင်းတော့ဘဲ သူ့မောင်း၏။

ဟိုကန်းလင်းကိုမူ အနီးရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှ သိုင်းပညာကျောင်းသို့ အပ်နှံကာ သိုင်းပညာ သင်ယူစေ၏။

ဟိုကန်းလင်းမှာလည်း သိုင်းပညာ သင်ယူရတော့မည်ဖြစ်၍ အလွန် ပျော်နေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ထိုမျှသာမက အိမ်ကြီးကိုလည်း ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်စေရန် လက်သမားဆရာများနှင့် ပြန်လည် ပြုပြင်စေကာ သူက ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ကို ဣအန်းနှင့် ဟိုကျင်းမာတို့ အံ့အားသင့်နေ၏။

“အမေ ... ဟိုကန်းစုက သုံးနှစ်အတွင်း တော်တော် ပြောင်းလဲလာတာပဲနော် ...”

ဣအန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ငွေကြေးသုံးစွဲတာလဲ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး ... သိပ်ရက်ရောတာပဲ ... နောက်ပြီး သူ့မျက်နှာက တစ်ခါတစ်လေ ခက်ထန်နေတယ် ... အမေစိတ်ထဲမှာ သူတစ်ခုခုများ ဖြစ်လာသလားလို့ ထင်နေမိတယ် ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“သူ အရက်လဲတော်တော် သောက်တယ် ... ကျွန်မက သူ့ကို အရင်ကလိုတားလဲ သိပ်လက်မခံတော့ဘူး ... တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မ သူ့ကို ဖက်ထားရင်တောင် လက်ကို ပြန်ပုတ်ချတယ် ...”

“ဒါကတော့ သမီးက သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို့ မြင်နေပေမယ့် အသက်အရွယ်တွေက ကြီးလာပြီမဟုတ်လား ... ဒီတော့လဲ ခပ်တည်တည် နေချင်လာတဲ့ သဘောပေါ့ကွယ် ...”

သားအမိနှစ်ယောက်က ထိုသို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေချိန်တွင် ဟိုကန်းစုမှာ ပိုကျန်းမြို့အား မြင်းလှည်းနှင့် လှည့်ပတ်ကာ လေ့လာနေလေတော့၏။

ဟိုကန်းစုသည် ပိုကျန်းမြို့တွင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် မြင်းလှည်းမောင်းနှင်ရင်း ဟိုကန်းစုအစစ် ပြောခဲ့သည့် စကားများ အား ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေ၏။

မြင်းလှည်း ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုကန်းစု အား မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ချန်ထားကာ ဘုံကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားသော မိန်းကလေးအား ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

သူသည် ယခုထိ ကုမာလန်းဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် မဆုံ ရသေးပေ။

အကယ်၍ တွေ့ဆုံခဲ့လျှင် မိမိက မည်သို့ ပြောဆိုဆက်ဆံ ရမည်နည်း။

ထို့ပြင် ပွဲစားသား လူဝါးဆိုသည်ကလည်း ရှိသေး၏။

ထိုလူမှာ မည်သို့သော လူစားဖြစ်ပါသနည်း။

တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဆုံရမည်ဟု ဟိုကန်းစု တွေးမိ၏။

သူသည် အစစအရာရာအား ထောင့်စေ့အောင် လေ့လာထားမှ ဖြစ်ပေမည်။

သူက ဟိုကန်းစုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားမှန်း တစ်ခဲ တစ်ရာသောကြောင်းဖြင့် စွာအန်းသိသွားပါက ပထမဆုံး ရင်ဆိုင် ရမည်မှာ ...

“ဟိုကန်းစု ဘယ်နေရာ ရောက်သွားပြီလဲ ... ဘာရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ဟိုကန်းစုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ရတာလဲ ...”

စသောပြဿနာများ ဝင်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အဆိုးဆုံးမှာ ဟိုကန်းစု လောကတွင် မရှိတော့သည့်အကြောင်း ကြားလိုက်ရပါက စွာအန်းမှာ သေပင် သေဆုံးသွားနိုင်သည် မဟုတ် ပါလား။

ထို့ကြောင်းလည်း ချီလုယန်းသည် ဟိုကန်းစုအဖြစ် ကြီးစွာ သတိထားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကန်းစုသည် ပိုကျန်းမြို့အနံ့ လျှောက်သွားပြီးနောက် ‘ငန်း ဖြူ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ...
မိမိက စတင်ကာ ပြုံးပြခြင်းသည် အမှားနည်းနိုင်သည်ဟု
တွေးမိ၏။

ဟိုကန်းစု၏ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သူက သူ့အားကြည့်ကာ
သင့်နေ၏။

“ဟိုကန်းစု ... မင်း အရက်တွေ ဒီလောက်သောက်နေတာ
လို့လဲ ...”

“တစ်ခါတစ်လေပါဗျာ ... သောက်ပါဦးလား ...”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသောက်တော့ပါဘူး ... ဒါနဲ့ မင်းကို မေးရဦးမယ် ...”

“ဘာမေးမလို့လဲဗျာ ...”

“တို့ရဲ့ ဌာနမှူးကြီး စီထိကို မင်းတို့ ဘယ်လောက် ပေးစရာ
သေးလဲ ...”

ဟိုကန်းစုမှာ ထိုလူသည် ဟိုချိုက်ဆုံနှင့် အလုပ်အတူလုပ်ဖူး
ဌာနကဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။

သူကလည်း စီထိအာမခံဌာနအကြောင်း တစိတ်တဒေသကို
အတော်ဖြစ်သွား၏။

“သိပ်မကျန်တော့ပါဘူးဗျာ ... သုံးထောင်ကျော်လောက်ပဲ ကျန်
တယ် ... မကြာခင် ကြေသွားမှာပါဗျာ ...”

ယုံထား

‘ငန်းဖြူ’ စားသောက်ဆိုင်တွင် လူသိပ်မရှိပါ။

စားသောက်ခန်းမထဲတွင် လူကျဲပါးနေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် အရက်တစ်အိုးမှာကာ ဆိတ်သားခြောက်ကင်
ကို စိမ်ပြေနေပြေ စားသောက်နေ၏။

သူ့အား အသံကံ(၅၀)ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးက စူးစူးဝါးဝါး
ကြည့်နေ၏။

တခဏအကြာတွင် ထိုလူကြီးသည် သူ့စားပွဲမှထကာ ခွင့်
မတောင်းဘဲ ဟိုကန်းစု၏ ကစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ထိုလူအား မသိသော်လည်း ပြုံးပြလိုက်၏။

မပြုံးပြ၍လည်း မဖြစ်ပါ။

ပိုကျန်းမြို့သည် ဟိုကန်းစု၏မြို့ဖြစ်၍ အသိအကျွမ်းများစွာ
ရှိနိုင်၏။

ထိုလူကြီးက သက်ပြင်းချကာ ...

“အမှန်တော့ အဲဒီကိစ္စကို ငါ မကျေနပ်ဘူးကွ ...”

ဟိုကန်းစုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဦးလေးက ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ ...”

“သူ့ အလျော်ငွေတောင်းတာကို မကျေနပ်တာပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... လူတစ်ယောက်က အလုပ်
တာဝန်ကို အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်သွားတယ် ... အဲဒါကို အလျော်
တောင်းသင့်သလား ... ငါသာ တာဝန်မှူးဆိုရင် ဒီစည်းကမ်းကို ပယ်
ပစ်မှာပဲ ...”

“အင်း ... ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်တယ် ... အမှန်တော့ သွား
တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ လျော်ကြေးမတောင်းသင့်တော့ဘူး
ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့ကွ ... တာဝန်မှူးတစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးပြီး
အသက်မသေဘူး ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူကို မသင်္ကာစရာပေါ့ ... အ
တော့ အသက်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်သွားတာပဲ ... အမှန်ဆိုရင် စိထိ
တာဝန်မှူး ဟိုချိုက်ဆုံကို အသက်ဖိုး လျော်ကြေးပေးသင့်သေးတယ်
ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

ထိုလူပြောသည့် စကားများမှာ အမှန်များသာ ဖြစ်နေ၏။
အလုပ်ရှင်တစ်ဦး ပြုလုပ်သင့်သည်မှာ အလုပ်သမားတစ်ဦးက
ပစ္စည်းများကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်လျှင် ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည် ဖြစ်၏။

အကယ်၍ အလုပ်သမားက သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်
ပါက ထိုသူအား ထိုက်သင့်သလို ဂုဏ်ပြုရမည် ဖြစ်၏။
ထိုကိစ္စအား ဟိုကန်းစုက အစကတည်းက မကျေနပ်ပါ။
သို့သော် ...

ဟိုချိုက်ဆုံက မည်သို့ ကတိခံထားမှန်း မသိသဖြင့် သူတို့
မိသားစုက မငြင်းဆန်တော့ဘဲ လျော်ကြေးပေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟု
တွေးမိ၏။

ထိုလူက စကားဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီတုန်းက မင်းအဖေအပါအဝင် လူပေါင်း(၅)ယောက်
သေဆုံးခဲ့ရတယ် ... ကျန်တဲ့ (၄)ယောက်က ငယ်သားတွေဖြစ်လို့
ငွေလျော်ကြေးရခြင်းမရှိပေမယ့် သူတို့ရဲ့ လုပ်အားခတို့ အသက်လျော်
ကြေးတို့ ပြန်မရလို့ မိသားစု ဒုက္ခရောက်နေရတယ် ... ကဲ ... အာမခံ
အလုပ်သမားဘဝ ဘယ်လောက်နစ်နာသလဲ ...”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဦးလေးပြောတာ မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... အလုပ်သမား
တွေကကော ဘာဖြစ်လို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံနေရတာလဲ ...”

ထိုလူက ခံပြင်းသလို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ ...

“တချို့လူတွေကြောင့် ခက်တာပေါ့ကွာ ... ဒီမြို့မှာ အာမခံ
ဌာန သုံးခုရှိတယ် ... စိထိက သုံးခုလုံးကို စည်းကမ်းတွေညှိထား
တော့ အလုပ်သမားတွေကလဲ အလုပ်မရှိတော့ သူတို့ရဲ့ စည်းကမ်း
အတိုင်း ဝင်လုပ်နေရတာပေါ့ ... ”

ဟိုကန်းစုက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။

“ဦးလေးပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ် ... ကျွန်တော် ပိုကျန်း
မြို့မှာ အာမခံဌာန အသစ်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်မယ် ... ”

ထိုလူက ဝမ်းသာသွား၏။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား ... ဟိုကန်းစု ... မင်းသာ အာမခံ
ဌာနဖွင့်မယ်ဆိုရင် ဦးလေးယုံဝှားလဲ အလုပ်တစ်ခု ရတာပေါ့ကွာ”

ဟိုကန်းစုမှာ ယခုမှပင် ထိုလူမှာ ဟိုချိုက်ဆုံ၏ သူငယ်ချင်း
ယုံဝှားဖြစ်မှန်း သိလိုက်၏။

“အခု ဦးလေးက အလုပ်မရှိဘူးလား ... ”

“ဒီကိစ္စကို မင်းမသိဘူးလား ... မင်း အဖေတို့ သေဆုံးတဲ့
အခေါက်က ကျုပ်က အသက်ဘေးက လွတ်ကင်းလို့ ပြန်ပြီး သတင်း
ပေးနိုင်ပေမယ့် ... စိထိက သက်စွန့်ကြိုးပမ်း မဆောင်ရွက်ဘူး ...
တာဝန်မကျော့ဘူးဆိုပြီး အလုပ်က ပြုတ်ထားတယ်လေ ... ”

“တောက် ... ”

ဟိုကန်းစုက တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် အတော်မိုးချုပ်မှပင် မြင်းလှည်းသိမ်းကာ
ထွက်သွားပြန်ရောက်လာ၏။

ဟိုကျင်းမာက အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ မြင်းလှည်းကို ဝိုင်းသိမ်း
ရန် ပြင်လိုက်၏။

“အစ်မ မလုပ်နဲ့ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်မယ် ... ”

“ဘာလဲ ... နင်က ငါပင်ပန်းမှာစိုးလို့လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်ရှိမှတော့ အမေနဲ့ အစ်မ ဘာမှ
ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ မလိုဘူး ... ”

ဟိုကန်းစုသည် ထိုသို့ပြောကာ မြင်းလှည်းကို ဖြတ်ခြင်း၊
အား အစာရေစာ ကျွေးခြင်းများကို ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းဝိုင်းတွင် (၃)ယောက်ဆုံသောအခါ ...

စွာအန်းက ...

“ငါ့သား ... တောထဲမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ ပြန်လာတဲ့

အခါကစပြီး အမေ အံ့သြနေတယ် ... ”

ဟိုကန်းစုက စားနေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲအမေ ...”

“ထူးခြားလွန်းလို့လေ ... တစ်ခါတစ်ခါ အမေ့သားကြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယ ဝင်မိတယ် ...”

ဟိုကန်းစုရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်က အမေ့သား မဟုတ်ဘူး ... သူစိမ်းတစ်ယောက်ကလာပြီး အယောင်ဆောင်ထားတာ ... အမေ မသိဘူးလား ...”

သူက ရယ်မောကာ မှန်သောစကားကို ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ...

မယုံကြည်ကြပေ။

“အမေ သံသယဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါသားရဲ့ ... သားက ဟိုအရင်ကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့လို့ပါ ...”

ဟိုကန်းစုက ဟိုကျင်းမာအား ပြုံး၍ ...

“အစ်မ ... ကျွန်တော်က အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးဆိုတော့ ဘာတွေများ ပြောင်းလဲလာလို့လဲ ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“ကျန်တာတော့ အမေပြောလိမ့်မယ် ... ငါကတော့ ပြောစရာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ...”

“ဘာလဲ ...”

“ဪ... ငါကတော့ ငါ့မောင်လေး ပြန်လာတယ်ဆိုပြီး ခမ်းသာလို့ နမ်းလိုက်ရတာ ... နင်ကတော့ ငါ့ကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ (၃)နှစ်ကလို အစ်တစ်ယောက်လို့ သဘောမထားတော့ဘူး ... အဲဒါ သူးခြားတာပေါ့ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဟိုကန်းစုက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“အစ်မကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ ... ဒါများ စိတ်ကောက် ရတယ်လို့ ... ကဲ ...”

ဟိုကန်းစုမှာ မိမိအပေါ် သံသယဝင်မည်စိုး၍ ဟိုကျင်းမာအား သိမ်းကျုံးဖက်ကာ နဖူးနှင့်ပါးကို အားရပါးရ နမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ဟိုကျင်းမာက ရယ်မောကာ ...

“ကဲပါ မောင်လေးရယ် ... လွှတ်စမ်းပါဦး ... နင်ကလဲ မပြော ခဲသလောက်ပဲ ...”

ဟိုကန်းစုက လွှတ်ပေးလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစားသွားရသည်ကိုတော့ မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါချေ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ကြည့်ကာ စွာအနားက ရယ်မော လိုက်လေ၏။

“အမေက သားကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... သားက အရင်ကထက် အသိတွေကြွယ်လာပြီး မိသားစုအပေါ် အနား နာခံလာလို့ အမေက ပိုပြီးတောင် ချစ်လာသေးတယ်”

ဟိုကန်းစုသည် စိတ်ထဲမှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာက ...

“ဒါပေမယ့် ... အမေရယ် ... သူက တစ်နေ့ကျွန်မတို့ကို ခွဲ သွားမှာပါ ... သူ့ချစ်တာ ကုမာလန်း မဟုတ်လား ...”

စွာအနားကလည်း ယခုမှ ကုမာလန်းအား သတိရကာ ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... သားလေး ... သူနဲ့ တွေ့သေးလား ... သား မရှိတဲ့အချိန်မှာ သူက အမေတို့ကို တော်တော်လေး ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးပါတယ် ... သူ့ခမျာ သားအပေါ်မှာ အင်မတန် သံယောဇဉ် ကြီးပါတယ်ကွယ် ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“ဟိုကလဲ သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ... အမေ့သားကလဲ သူ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး ... အမေမယ့်ရင် ကြည့်နေပါ ... အမေ့သား မြင်းလှည်း ပေါ်ကကို ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး ...”

ဟိုကန်းစုမှာ ကုမာလန်းအား မမြင်ဘူးသေးပါ။

“အစ်မက ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား ... ကျွန်တော်က မိသား စေ့က ပိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး ...”

သူက ရင်ကော့ကာ ပြောလိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာက ကျေနပ်သော်လည်း မဲပြုံးပြုံးကာ ...

“ကြည့်ရုံနည်းတာပေါ့လေ ...”

သင်္ချိုင်းထဲ အိပ်ပျော်နေသူများ

ဟိုကန်းစုသည် နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်နှင့် သူ၏မြင်းလှည်းကို အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် ကြာပွတ်အားကိုင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ မှိန်းနေ၏။
ထိုစဉ် ...

မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လိုက်သဖြင့် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဟိုကန်းစုက မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။

အသက်ငယ်ရွယ်ကာ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကမန်းကတန်းပင် မြင်းလှည်းမောင်းသမားနေရာသို့ ရွှေ့လိုက်၏။

“ဘယ်သွားမလဲ ညီမလေး...”

“သင်္ချိုင်း...”

ဟိုကန်းစုက မိန်းကလေးအား ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။
မိန်းကလေးက သူ့အား မကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည် ထိုင်နေစဉ် ဂုတစ်ခုခုအား သွားကန်တော့မည့် မိန်းကလေးဟု ထင်လိုက်

သူက မြင်းလှည်းအား လမ်းမပေါ်သို့ တင်ကာ သင်္ချိုင်းဆီဘက်သို့ ဘည်မောင်းနှင်လိုက်၏။

သင်္ချိုင်းအဝတွင် ဝင်းတံခါးတစ်ခု ရှိ၏။

သင်းတံခါးဝတွင် မြင်းလှည်းအား ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

မိန်းကလေးကအား လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ညီမလေး ... ရောက်ပြီလေ ...”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ ...

“ဒီ သင်္ချိုင်းမဟုတ်ဘူး...”

“ဗျာ ... ဒီမြို့မှာ ဘယ်သင်္ချိုင်းရှိသေးလို့လဲ...”

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးက မျက်လုံးပြူးကာ အော်လိုက်၏။

“ရိုတယ် ... နင့်ကို မြုပ်ထားတဲ့ သချိုင်းကိုမောင်း ...”

ဟိုကန်းစုက ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွား၏။

“ဟေ့ ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ... အခု မြင်းလည်းမောင်က ဆင်း ...”

မိန်းကလေးက ဟိုကန်းစု၏မျက်နှာအား အံ့အားသင့်စွာ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသွားကာ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ...

“ဟိုကန်းစု ... နင် ငါ့ကို ကျီစယ်တာ အားမရသေးဘူးလား ဒီလောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် ကျီစယ်ရသလားဟယ် ...”

ဟိုကန်းစုသည် မိမိမှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဟိုကန်းစု၏ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေလော။

သို့မဟုတ် ...

ဟိုကန်းစု၏ ချစ်သူ ကုမာလန်းဆိုသူလော။

ထိုစဉ် ...

မိန်းကလေးက သူ့လက်မောင်းအား ဆွဲကိုင်လှုပ်ကာ ...

“နင် ဘာတွေ့ခိုင်နေတာလဲ ... ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကို မပြောချင်တော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား ...”

ဟိုကန်းစုသည် ရုတ်တရက် ဖြတ်ထိုးညွှတ်ကို သုံးလိုက်၏။

“နင်က ငါ့ကိုသာ ပြောနေတာ ... ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက နင့်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး ...”

ထိုစကားကြားမှပင် မိန်းကလေးက ပြုံးလာ၏။

“ဪ ... နင်က ဒါကြောင့် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ဒီလို ဆက်ဆံတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ငါတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး ...”

“နင်က ဘယ်လို ထင်နေလို့လဲ ...”

“နင်က စီးပွားအရှာကောင်းတယ် မဟုတ်လား ... အခုလို စီးပွားရေး ချောင်လည်လာတော့ ဒီက ကုမာလန်းကိုတောင် မေ့နေပြီထင်တာ ... ငါ့မှာတော့ နင့်ကို လွမ်းလိုက်ရတာ”

ယခုမှပင် ထိုမိန်းကလေးမှာ ကုမာလန်းဖြစ်မှန်း သိလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကုမာလန်းအား ရဲတင်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးမှာ ဟိုကန်းစုအစစ် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပွင့်သင်းသည်။ ချစ်စရာ ကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်က ဟိုကန်းစု၏ ချစ်သူဆိုတော့ ယခု သူ၏ ချစ်သူမဟုတ်ပါလား။

သူက ကုမာလန်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ငါ နင့်ကို သတိမရဘဲ နေမလားဟ ... အမြဲတမ်း သတိရတာပေါ့ ...”

ကုမာလန်းမှာ ကျေနပ်သွားသော်လည်း နှုတ်ခမ်းစုကာ ...

“တော်ပါ ... တွေ့မှ သေအောင်လွမ်းတဲ့သူ ...”

ပြောပြီး သူမသည် ဟိုကန်းစု၏ ပခုံးတွင် မှိန့်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစု၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွား၏။

သူသည် မိန်းကလေးများနှင့် ကင်းနေ၍ မရသော သူ့ဘဝကို

ကျေနပ်ရမည်လော စိတ်ဆိုးရမည်လော မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ...

သူသည် ဟိုကန်းစုအစစ် မဟုတ်ပေ။

ဟိုကန်းစုအစစ်မှာ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဟိုကန်းစုနှင့်ပတ်သက်သော တချို့ကိစ္စများသည် လောက

ပေါ်တွင် ရှိမနေသင့်တော့ပေ။

သူက တစ်စထက်တစ်စ ဖြတ်တောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်

ပြီ ဖြစ်၏။

သူက တွေးနေစဉ်မှာပင် ကုမာလန်းက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်

လေ၏။

“ဟိုကန်းစု ...”

“ဟင် ... ဘာလဲ ...”

“နင် ဘာတွေ ငိုနေတာလဲ ...”

“လူမှုရေးတို့ စီးပွားရေးတို့ပေါ့ကွာ ...”

“အဲဒီ လူမှုရေးထဲမှာ ငါကော မပါဘူးလား ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ ... အဓိကအရေးအကြီးဆုံးက စီးပွား

ရေး မဟုတ်လား ...”

“ဒါဖြင့် ... ငါတို့ကိစ္စကို နင်က လုံးဝမစဉ်းစားဘူးပေါ့ ...”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်

ကြတာပေါ့ ...”

ကုမာလန်းက မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ဆွဲလို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ငါနဲ့ လူဝါး မကြာခင်လက်ထပ်ရတော့

မယ့် အခြေအနေ ဖြစ်လာပြီ ... ငါကလဲ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ကို

လုံးဝ ကြည့်မရဘူး ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ

လိုက်၏။

ကုမာလန်းက စကားဆက်လိုက်၏။

“အမေကတော့ ဒီလောက် အရေးမကြီးပါဘူး... အဖေကို တော့ ငါကြောက်တယ် ... အဖေက အလိုလိုက်ရင် သူများထက် အလိုလိုက်ပေမယ့် ... စိတ်ဆိုးရင်တော့ မလွယ်ဘူး ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ငါလဲ နင့်ကို လက်ထပ်ရမှာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နင့်အဖေက ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ကုမာလန်းက ...

“နင်ကလဲ စကားပြောတာ ယောက်ျားမဟုတ်သလိုဘဲ ... မိဘ ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ ... ပထမတော့ သူတို့ သဘောကျတဲ့လူနဲ့ စိစဉ် တာပဲ ... နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်လာတော့လဲ ဖြစ်လာသလို ကျေနပ်ရ တာပဲ မဟုတ်လား ...”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်၏။

သူသည် ကုမာလန်း စိတ်ပျက်သွားအောင် မည်သို့ လုပ်ရမည် ကို စဉ်းစားနေ၏။

ကုမာလန်းက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကာ ...

“နင် သတိမရှိဘူးလား ...”

“နင် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ် ... ငါ့မှာ တခြားစီးပွားရေး

... ရမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ် ... လောလောဆယ် လက်ထပ်ဖို့ မဆင်နိုင့်ဘူး ...”

ကုမာလန်း၏ မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

“တော်ပြီ ... ဟိုကန်းစု ... နင့်သဘောကို ငါသိသွားပြီ ...

... ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ ... ကျေရရုံ ကြိတာပဲ”

သူမက ပြောပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန် ငင်းလိုက်၏။

“ပြန်တက်ပါ ... ငါ ပြန်လိုက်ဖို့ပေးမယ် ...”

“မလိုဘူး ... နင့် မြင်းလှည်းကို ဒီနေ့ကစပြီး ငါ လုံးဝမစီး တော့ဘူး ...”

သူမက ဒေါသဖြင့်ပြောကာ လျှောက်သွား၏။

ထိုစဉ် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

လူ(၄)ယောက် ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လူ(၄)ယောက် ကုမာလန်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို(၄)ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ လူဝါး ဖြစ်နေစေ
လူဝါးက ကုမာလန်းအား ကြည့်ကာ ...

“ကုမာလန်း... နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ဒီကောင်က နင့်
သင်္ချိုင်းခေါ်ပြီး ဘာလုပ်လဲ ... ငါ့ကိုပြောစမ်း ...”

ကုမာလန်းက လူဝါးအား မျက်နှာမဲ့၍ ကြည့်ကာ ...

“နင့်အလုပ် ဘာမှ မရှိဘူး လူဝါး... နင့်သွားတော့ ...

ဟိုကန်းစုသည် လူဝါးဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်
ထိုလူအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုအား တစ်ချိန်က အနိုင်ကျင့်ဖူးသည့် လူဝါးအ
တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ...

မိမိအလုပ် မဟုတ်၍ မသိသလို နေလိုက်၏။

လူဝါးက ကုမာလန်းအား ကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်သေးဘူး ... နင့် မျက်နှာလဲ မကောင်းဘူး ... ဒီကောင်
က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နင့်ကို ဒီခေါ်လာတာလဲ ... ငါက အဲဒါ
သိချင်တာ ...”

ကုမာလန်းက ...

“အဲဒါ နင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ ... နင် ငါ့
က ဖယ်စမ်း ...”

လူဝါးနှင့် အပေါင်းအဖော်များက ကုမာလန်းသွားသာအောင်
လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

လူဝါးတို့ (၄)ယောက်လုံး မြင်းလှည်းအနားသို့ လျှောက်သွား
ကြလေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ သီချင်းတစ်ပုဒ်
ကို လေချွန်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကုမာလန်းကို သင်္ချိုင်းထဲ
ခေါ်လာရတာလဲ ... ပြောစမ်း ...”

ကုမာလန်းက ပြန်လှည့်လာကာ ...

“လူဝါး... နင် သူ့ကို ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ...”

“ကုမာလန်း... နင် ပြန်စရာရှိတာ ပြန်ပါ ... ဒီကောင်ကို
ငါ ဆုံးမလိုက်မယ် ...”

ကုမာလန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ...

“နင် တော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား ... သိုင်းပညာ မတတ်
တဲ့လူကို လူလေးငါးယောက်က ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြမယ်ပေါ့ ...
ဟုတ်လား”

လူဝါးက ပြုံးကာ ...

“ဒီကောင်ကို ဆုံးမဖို့က လူလေးငါးယောက် မလိုဘူးဆိုတာ နင် သိပါတယ် ... နင် ပြန်စမ်းပါ ...”

“ငါ မပြန်တော့ကော ... နင်က ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ ...”
လူဝါးက ဘာမှ ပြောတော့ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဟိုကန်းစုအား လည်ကုပ်မှ ဆွဲလိုက်၏။

သို့သော် ...
သူ၏လက်အား ကုမာလန်းက ကြားဖြတ် ရိုက်ချလိုက်၏။

“လူဝါး ... ဒီကိစ္စ နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်လေ”
လူဝါးက ကုမာလန်းအား ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ ... နင်နဲ့ ငါ မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတာ နင်မေ့နေပြီလား ...”

ကုမာလန်း၏မျက်နှာ နီရဲသွားကာ ...

“အို ... လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးမယ့် ငါက နင့်ကို မကြိုက်ဘူး။ လုံးဝ လက်မထပ်ဘူး ...”

လူဝါးသည် ဟိုကန်းစုအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“နင်က ဒီကောင်ရှိနေလို့ မဟုတ်လား ... လူဝါးအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့ ...”

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းလှည်းအား ဆွဲလိုက်၏။

မြင်းလှည်းမှာ ခါယမ်းသွား၏။

“နင် ပြောနေတာ မရဘူးလား ...”

ကုမာလန်းက အော်ကာ လူဝါးအား တွန်းထုတ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူဝါး၏ မျက်နှာအား ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဟာ ...”

ထင်မှတ်မထားသဖြင့် လူဝါး၏ အဖော်များက အံ့ဩထိတ်တန့်သွားလေသည်။

လူဝါးသည် မျက်နှာနီရဲကာ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာသတော့၏။

သူသည် ဟိုကန်းစုအား စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ကုမာလန်းအား တော်တရက် ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။

ကုမာလန်းသည် အနည်းငယ် ခုန်၍ ရှောင်ကာ ညာခြေဖြင့် တော်ကန်လိုက်၏။

လူဝါးမှာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း တင်ပါးအား ကန်မိသွားလေသည်။

လူဝါးနှင့် ကုမာလန်းတို့မှာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခတ်မှုမှာ ရက်စက်လာ၏။

လူဝါး၏ တိုက်ကွက်များအား ကြည့်ကာ ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်လာ၏။

လူဝါး၏ တိုက်ကွက်များမှာ လင်ကျားဂိုဏ်း၏ တိုက်ကွက်များဖြစ်၏။

လင်ကျားဂိုဏ်းသည် ယခု သုံးလေးနှစ်အတွင်း ကျော်ကြားလာသော ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

လင်ကျားဂိုဏ်း၏ ဓမ္မုတလူသိုင်းကွက်တွင် အကွက်ဆန်း (၉)ကွက်တိတိ ပါ၏။

တစ်ကွက်လျှင် တိုက်ချက်ပေါင်း (၁၀)ချက်ရှိကာ ပြင်းထန်လှ၏။

ယခု လူဝါးသည် ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို သုံးနေ၏။

သူ၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်လုံးတွင် အားများကို စုထည့်ကာ ရင်ဘတ်တွင် ကြက်ခြေခတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ညာလက်ကို ပြန်ဆန့်ကာ ဘယ်ခြေနှင့်ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကုမာလန်း၏ခေါင်းအား ရိုက်ချလိုက်၏။

ကုမာလန်းက သွက်လက်စွာ ရှောင်လိုက်သော်လည်း တည့်တည့်မတ်မတ် ရိုက်မိသွား၏။

“ဝုန်း...”

ကုမာလန်းသည် နောက်သို့ လဲကျသွား၏။

သူမက လဲနေရာမှ ကုန်းထလိုက်စဉ် လူဝါး၏ ခြေထောက်သည် သူမ၏ ရင်ဝသို့ ကန်ဝင်လာ၏။

“ဖပ်...”

လူဝါး၏ ခြေထောက်သည် ကုမာလန်းဆီ မရောက်မီမှာပင် ခြင်းလှည်းပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းလာသည့် ဟိုကန်းစုက ခြေထိုးသေးလိုက်၏။

လူဝါးက အံ့အားသင့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ထိမထင်ဟန်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

လူဝါးက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

“မင်းက လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ဟိုကန်းစုက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ...

“မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အနိုင်တိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့

သူ့စွမ်းကောင်းကြီးပေါ့ ဟုတ်လား...”

ထိုအချိန်တွင် ကုမာလန်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

သူမသည် ဟိုကန်းစုအတွက် စိုးရိမ်မိ၏။

သူမသည် ခါတိုင်း လူဝါးအား ပြန်မတိုက်ရဲသည့် ဟိုကန်းစု

အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

လူဝါးက ဟိုကန်းစုအနီးသို့ ကပ်သွားကာ ...

“မင်းလိုကောင်က ငါ့ကိုများ အာခံချင်သေးတယ်ပေါ့လေ...”

သူကပြောပြီး ဟိုကန်းစုထံသို့ အားပြင်းသော လက်သီး
တစ်လုံးကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။

“ဖပ် ...”

ဟိုကန်းစုက တိုးဝင်လာသော လက်သီးအား လက်ဝါးဖြင့်
ဖမ်းယူလိုက်၏။

လူဝါး၏ လက်ကောက်ဝတ်အား တစ်ချက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်
လေ၏။

လူဝါးရှေ့သို့ ငိုက်လာစဉ်ပင် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မေးခွဲ
အောက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပင့်တင်လိုက်၏။

လူဝါး၏တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားကာ ပြန်ကျလာ၏။

“ဝုန်း ...”

အသံနှင့်အတူ ဖုန်မှုန့်များ ထသွား၏။

လူဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖွဲအိတ်ပမာ ပြေပြင်ပေါ်သို့ကျကာ
ဓလူပ်မယုက် ဖြစ်သွားလေသည်။

လူဝါး၏ အဖော်သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ...

ပြိုင်တူ ခုန်ဝင်လာကြ၏။

သုံးယောက်လုံးမှာ သိုင်းသမားများဖြစ်မှန်း ဟိုကုန်းစုက
နားလည်လိုက်၏။

သူသည် ခြေထောက်ကို ခပ်ကားကားထားကာ ရပ်လိုက်၏။

တိုးဝင်လာသူ (၃)ယောက်အား သိုင်းကွက် (၆)ကွက်တိတိ
ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း ...”

“အား ...”

“အင့် ...”

တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ထိုလူ(၃)ယောက် မှောက်သွား၏။

ကုမာလန်းသည် သူ့အား အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍
ကြည့်နေလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းလှည်းအား လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်
လာလိုက်၏။

မျက်လုံးပြူးကာ သူ့အားကြည့်နေသော ကုမာလန်းရှေ့တွင်
မြင်းလှည်းကို ရပ်ကာ ...

“တက် ...”

ကုမာလန်းက မြင်းလည်းပေါ်သို့ ကပျာကယာ တက်ထိုင် လိုက်လေတော့၏။

ယခု သုသာန်ထဲတွင် လူသေများသာရှိသည် မဟုတ်ပါ။ အိပ်ပျော်နေသော လူ(၄)ယောက်လည်း ရှိနေပါသည်။

စေတနာ အာမခံဌာန။ ။

ဟိုကန်းစုသည် ယုံရှားအကူအညီဖြင့် စေတနာ အာမခံဌာနကို ဖွင့်လှစ်လိုက်၏။

ပိုကျန်းမြို့မှ လူတော်တော်များများသည် စေတနာ အာမခံ ဌာနအား စိတ်ဝင်စားလာကြ၏။

အာမခံဌာနဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် စီထိ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

စီထိသည် ဟိုကန်းစုအား သရော်လှောင်ပြောင်သလို ကြည့် လိုက်ကာ ...

“မင်းက အာမခံဌာနကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ပြီဆိုတော့ ငါ့ကို ပေးစရာကျန်သေးတဲ့ အကြွေးကို မျှော်လင့်လို့ ရသွားပြီပေါ့ မဟုတ်လား ...”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“ဆရာစီထိ မှားသွားပြီဗျ ... ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော်တို့ သားစုပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို ပြန်ပေးရမှာ ...”

စီထိက ဒေါသထွက်လာ၏။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ...”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ ... ခင်ဗျားက လူကြီးလူကောင်း တစ် ဘက်ပါ ... အေးအေးဆေးဆေး ပြောလဲရပါတယ်ဗျ ...”

စီထိက ...

“မင်းက လူပါးဝလို့ကွာ ... မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူဖြစ်လာပြီး ငါ့ကို ဆရာလုပ်ချင်သေးတယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ ...

“ဆရာလုပ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ ... ဒါပေမယ့် တရား ညွှန်တော်ရယ် ... မှန်ကန်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... တရားဥပဒေက

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ခင်ဗျားကို လျှော်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်းလျှော်ပေးမယ် ... အခုတော့ ခင်ဗျားဘာသာ

ပြောထားတဲ့ ဥပဒေကို ကျွန်တော် မလိုက်နာနိုင်ဘူး ... ဒါအပြင် ကျွန်တော် အရင်ပေးထားတဲ့ ငွေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အသက်လျော်

ငွေကို ခင်ဗျားပေးဖို့ စဉ်းစားထားပါ ...”

စိထိ၏မျက်နှာ နီရဲခက်ထန်သွား၏။
 ပိုကျန်းမြို့တွင် သူ့အား မည်သူကမှ ခံမပြောရဲပေ။
 ယခု အလုပ်သမား တစ်ယောက်၏သားက ထိုသို့ ပြော
 သဖြင့် သူက အလွန်အမင်း ဒေါသဖြစ်လာ၏။
 “ဟိုကန်းစု ... တစ်နေ့ မင်း ငါ့အကြောင်း သိရမယ် ...
 “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်အကြောင်းလဲ ဆရာစိထိ သိလာ
 လိမ့်မယ်ဗျာ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ပိုကျန်းမြို့တရားသူကြီး ချန်လွှဲထံ စိထိ
 တရားစွဲဆို တိုင်ကြားလိုက်၏။
 စိထိအာမခံဌာနမှ ဌာနမှူးစိထိသည် လက်အောက်ငယ်
 အလုပ်သမားများကို မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်ခိုင်းစေခြင်း၊ ထိုအထဲ
 မိမိဖခင်ပါနေ၍ တိုင်ကြားခြင်း။
 မိမိဖခင်သည် စိထိ၏ အာမခံလုပ်ငန်းများကို တာဝန်
 ပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။
 သို့သော် ...
 တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သေဆုံးသွားသောအခါ ကျန်ခဲ့

သွေးစုအား ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုသည့်အပြင် ဓားပြတိုက်၍ ဆုံးရှုံး
 သွားသော ပစ္စည်းတန်ဖိုး၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ပေးလျော်ရခြင်းဆိုသည်
 နှာ တရားမျှတမှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးရန် ဖြစ်၏။
 စိထိကလည်း ထုချေလွှာတင်၏။
 အလုပ်သမားမှာ အလုပ်ရှင်၏ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမည်
 ဖြစ်၏။
 သူ၏ စည်းကမ်းတွင် အလုပ်လုပ်ရာ၌ မတော်တဆ သေဆုံး
 လျှင် လျော်ကြေးမရပါ။
 ပစ္စည်းဆုံးရှုံးပါက သုံးချိုးတစ်ချိုး လျော်ရမည်ဟူသော စည်း
 ကမ်းချက် ပါ၏။
 သူ၏အလုပ်သမား ဟိုချိုက်ဆုံသည် ထိုစည်းကမ်းများအ
 သေချာသိရှိ သဘောတူ၍ အလုပ်ဝင်လုပ်ခြင်းဖြစ်ရာ မိမိကသာ
 နှိပ်ကန်သည်ဟု ထုချေလွှာတင်၏။
 ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ...
 တရားသူကြီး ချန်လွှဲ၏ဆုံးဖြတ်ချက် ကျလာ၏။
 အလုပ်ရှင်များသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့်
 သီးခြားမလည်သော အလုပ်သမားများကို လည်းကောင်း၊ သိသော်
 လည်း အလုပ်လက်မဲ့ အခြေအနေနှင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရသော

အလုပ်သမားများကိုလည်းကောင်း၊ ဖိနှိပ်စေခိုင်းခြင်းမှာ အလွန် မှားယွင်း၏။

ထိုအချက်များအား သာဓကပြရလျှင် ...

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သော ရှင်ဘုရင်သည် အလုပ်ရှင်နှင့် တူ၏။

သူ၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရသော မင်းမှုထမ်းများမှာ အလုပ်သမားများနှင့် တူ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မင်းမှုထမ်းများအား ထိုက်သင့်သော လစာများပေးကာ အနားယူရက်လည်း ပေး၏။

ထို့ပြင် အမှုထမ်းရင်း သေဆုံးသွားသော မင်းမှုထမ်းများ၏ မိသားစုများကိုလည်း ထိုက်သင့်သော ကရုဏာကြေး ပေး၏။

ဤအချက်ကိုကြည့်၍ အလုပ်ရှင်များသည် မိမိ၏ အကျိုးတစ်ခုတည်းကို မကြည့်ဘဲ မိမိ၏စီးပွားရေးအား ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသူများ၏ အကျိုးကိုလည်း ကြည့်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ...

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သေဆုံးသွားသော ဟိုချိုက်ဆုံးအလုပ်လူမှုရေးအရ တာဝန်ရှိသူမှာ စိထိသာဖြစ်၍ လျော်ကြေးငွေ လုံးတောင်းရန် မလိုပါ။

ထို့အပြင် ...

လူအချင်းချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် ဟိုချိုက်ဆုံးအတွက် အသက်ဘန်ဖိုးလျော်ကြေးငွေ ငါးထောင်ကို ကျွန်ရစ်သူ မိသားစုအား ထောက်ပံ့ရမည်။

အကယ်၍ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောမတူပါက နေပြည်တော် တရားရေးဝန်ကြီးအထိ တက်ရောက် တိုင်းကြားနိုင်ပေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် စိထိသာမက အခြားသော အလုပ်ရှင်များပင် မျက်လုံး ပြူးသွားကြလေတော့သည်။

ပိုကျန်းမြို့ရှိ အလုပ်သမားများသည် ဟိုဘန်ဖိုးအား လွန်စွာကျေးဇူးတင်ကြ၏။

ယခင်က မညီညွတ်အတိုင်း မရရှိခဲ့သည့် အလုပ်သမားများသည် ယခုအခါ အလုပ်ရရှိမှုများ ရကြ၏။

ဆုငွေများ ရကြ၏။ ထိုက်တန်သော လုပ်ခ လစာများ ရကြ၏။

စိထိသာမခံဌာနမှ အလုပ်သမားများမှာလည်း မကျေနပ်၍ လုပ်ထွက်ကြ၏။

အချို့မှာ စေတနာ အာမခံမဋ္ဌာနသို့ ချက်ချင်းကျူးပြောင်းကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြ၏။

စိထိသည် သူ၏ အာမခံဋ္ဌာနကို ဖျက်သိမ်းလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုအား ပေးလျော်ရမည့် ငွေများကိုလည်း တရားစီရင် ရေးဋ္ဌာနမှတစ်ဆင့် လွှဲအပ်ပေး၏။

ထိုကိစ္စသည် အလွန် ကောင်းမွန်သော ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း နောင်အခါ ဟိုကန်းစုအတွက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခံရမည်မှန်း မည်သူကမှ မသိကြပါချေ။

ခြောက်လ။ ။

ခြောက်လဟူသောအချိန်သည် ကြာမြင့်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သို့သော်...

ထိုခြောက်လအတွင်းမှာပင် ပိုကျန်းမြို့၌ စေတနာအာမခံ ဋ္ဌာန၏အမည်သည် တဟုန်ထိုး ကျော်ကြားသွား၏။

ကျော်ကြား အောင်မြင်လာသည်နှင့် ငွေကြေးလည်း အလို အလျောက် ဝင်လာ၏။

ငွေကြေး ကြွယ်ဝလာသည်နှင့် မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်ယောက် အလိုလို ဖြစ်လာ၏။

စေတနာအာမခံဋ္ဌာနမှူး သူဌေးလေး ဟိုကန်းစု ဖြစ်လာ၏။

မိသားစု အဆင့်အတန်းမှာလည်း အလိုလို မြင့်မားလာ၏။

ဟိုကန်းစုမှာလည်း စိတ်မောလှမောနှင့် အလွန် ပင်ပန်းလာ

ဟိုကန်းစုသည် အာမခံပစ္စည်းများကို ပို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင် ကြပ်ကာ ပို့ဆောင်ပေး၏။

နားရက်မရှိလောက်အောင်ပင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ခုရီး ကန်နေရ၏။

ယနေ့တွင် ခြောက်လအတွင်း ပင်ပန်းခဲ့ရသော အလုပ်သမား အားလုံးကို ဟိုကန်းစုက အားလပ်ရက် ပေးလိုက်၏။

အခြားသောနေ့များထက် ယနေ့ကို အထူးတလည် ခွင့်ပြုလိုက် ဖြစ်ပြီး အမှုထမ်းတစ်ယောက်အား ငွေငါးရာစီ သီးသန့်

မြင့်လိုက်၏။ အလုပ်သမားများ အားလုံးမှာ အလွန် ပျော်ရွှင်သွား၏။

သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း စေတနာ အာမခံဋ္ဌာန၏ အလုပ်

တာဝန်များအား သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ရန် မည်သူကမှ မတိုက် နှားရဘဲ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယနေ့။ ။

စွာအနံ့နှင့် ဟိုကျင်းမာသည် ဟိုကန်းစုအနီးတွင် ရှိနေ၏။
စွာအနံ့က သူ့မျက်နှာအား ကြင်နာသနားစွာ ကြည့်ကာ ...

“သားလေး ... သိပ်ပိန်သွားတယ်ကွယ် ... အမေဖြင့် စိတ်
တောင်မကောင်းဘူး ...”

ဟိုကန်းစုမှာ အလုပ်ပင်ပန်းသဖြင့် သိသိသာသာပင် ပိန်ကျ
သွား၏။

ဟိုကျင်းမာကလည်း သူ၏နဖူးဆံစများကို သပ်တင်ပေး
လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး ... နင့်လုပ်ငန်းကို စိတ်ချရတဲ့ လူနဲ့
လွှဲထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား ... ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက်ဦး”

ယခုဆိုလျှင် မိမိတို့ မိသားစု၌ စိုးရိမ်ပင်ပန်းစရာ ဘာမှ
မရှိတော့ပါ။

ဂေဟာမှူး၊ စားဖိုမှူးမှအစ ဥယျာဉ်မှူးနှင့် ခြံဝင်းအစောင့်အကြပ်
များကိုပါ ခေါ်ထားနိုင်သည့် အဆင့်အထိ တိုးတက်မြင့်မားလာ၏။

စွာအနံ့မှာ သားဖြစ်သူသည် ဤသို့သော စီးပွားရေးနှင့်
ကြီး ပွား ချမ်းသာလာမည်ဟု မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်မထားပါ။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစုမှာ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် သိုင်းပညာတတ်သည်ဟု ကုမာလန်းက အိမ်
ကို လာပြောစဉ်က ဟိုကျင်းမာတို့ သားအမိမှာ မယုံတစ်ဝက် ယုံ
တစ်ဝက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကုမာလန်းက တိတိကျကျ ပြောသောကြောင့်သာ သူတို့က
ယုံကြည်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုကလည်း အလုပ်သွားလုပ်သော သုံးနှစ်အတွင်း
သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်က သင်ပေးသည်ဟု ပြောသဖြင့် လုံးဝ
ယုံကြည်သွားလေတော့သည်။

လုပ်ရှားရသည့်စိတ်

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အေးမြသောလရောင်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ပင် ထိုးကျနေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားကာ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

သူသည် ချီလူယန်းဘဝကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုသူလုပ်နေသော အလုပ်များသည် မိမိအကျိုးအတွက် လုံးဝ မဟုတ်ပါ။

ဟိုကန်းစုဆိုသော သနားစရာကောင်းသည့် လူငယ်လေးအပေါ် စေတနာထားမိရာမှ ဤမိသားစုအား လာရောက် ကူညီခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ လာရောက်ကူညီရာမှ အခြေအနေနှင့် အကျိုးပေးကောင်းသဖြင့် စွာအန်းတို့မိသားစုမှာ စီးပွားတက်ကာ ဘဝအာမခံချက် ရသွားပြီ ဖြစ်၏။

မိမိ၏ ဘဝကား မရေမရာ ဖြစ်နေဆဲပင်။

မိမိ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ဒီအတိုင်းသာ ဘဝကို ဆက်စခန်းသွားရမည်လော။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ရမည်လော။

ထိုအချက်ကို တိကျခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ရန် အချိန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တစ်ခုချင်းတစ်ခုချင်း ပြန်လည်သုံးသပ်နေ၏။

သူက ထိုသို့ ပြန်လည်သုံးသပ်မိသည်နှင့် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကျင်းပုံး၏ မျက်နှာက အလိုလို ပေါ်လာလေတော့၏။

အရာရောက်သော ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီး
ဖြစ်မှန်း သူက လုံးဝမသိခဲ့ပါချေ။

သူသည် ကျင်းပုံးအား နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နေ့တွင် ဆုံစည်းခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့အား သူက လုံးဝ မမေ့တော့ပါချေ။

ကျင်းပုံး

ကျင်းပုံးသည် လောကပေါ်၌ အချောဆုံး မိန်းကလေး ဖြစ်
သည်ဟု ချီလူယန်း ထင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျင်းပုံး၏ ချစ်သူဘဝကို ရောက်ရန် ချီလူ
ယန်း မရမက ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

သူသည် ကျင်းပုံးနှင့် ချစ်သူဘဝ ရောက်ပြန်တော့လည်း
သူ့လောက်ပျော်သူ လောကတွင်မရှိဟု ထင်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သား မိုးမမြင်လေမမြင် လျှောက်လည်ကြ
၏။

ချစ်ခြင်းဖွဲ့စကားတွေ အပြန်အလှန် မမောပန်းနိုင်အောင်ပင်
သီကြူးခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်က ကျင်းပုံးသည် နန်ကင်းနန်းတော်ထဲ၌ အရေးပါ

ဟိုကန်းစုသည် ချီလူယန်းဘဝ ကျင်းပုံးနှင့်ချစ်သူဘဝ ပျော်
ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်တွေးကာ ပြုံးနေမိ၏။

“ချွတ်...”

ရုတ်တရက် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏။

အသံကြောင့် ဟိုကန်းစု၏အတွေး ပြတ်သွား၏။

သူသည် ယခုလက်ရှိ အခြေအနေအား ပြန်လည် သတိရ
လိုက်၏။

အသံသည် သူ၏အခန်း ညာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ဖြစ်၏။

သူ၏အခန်း ညာဘက်သည် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော ပို့
ဆောင်ရေးပစ္စည်းများ ထားသည့်အခန်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

လောလောဆယ်တွင် ပို့ဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းမရှိ၍ သူခိုးဖြစ်
နေလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။

သူ၏ ဘယ်ဘက်ခန်းမှာ မိခင်စွာအန်း၏အခန်း ဖြစ်ပြီး
ထိုအခန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ဟိုကျင်းမာ၏ အခန်းဖြစ်၏။

လရောင်သည် မိမိအခန်းထဲသို့ ဝင်နေသဖြင့် အကယ်၍
ရန်သူဝင်လာပါက မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုအား တွေ့မြင်သွားမည် ဖြစ်ပေ
၏။

ဟိုကန်းစုသည် အသာထကာ ပြတင်းပေါက်အား ပိတ်လိုက်
လေ၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးအား ပိတ်ပြီးသည်နှင့် အခန်း
တံခါးအား ညင်သာစွာဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

“ရွပ် ... ရွပ် ...”

တီးတိုးသံနှစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ရုတ်တရက် အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်
၏။

သူသည် အင်္ကျီလက်ရှည် ပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့်

လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အကာအကွယ်
ရသွား၏။

ထိုစဉ် ...

လရောင်နှင့် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခု
ကျော်လွှား ခုန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဟိုကန်းစု ပြတင်းပေါက်အနီး ရောက်သွားသောအခါ လူရိပ်
မှာ ပန်းဥယျာဉ်ကိုဖြတ်ကာ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွှား ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

လှုပ်ရှားသံအချို့ကြောင့် စွာအန်းနှင့် ဟိုကျင်းမာလည်း နိုး
လာသည်။

သူမတို့သည် မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိကာ ...

“သာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပြတင်းပေါက်အား ငေးကြည့်နေသည့် ဟိုကန်းစုအား စွာ
အန်းက မေးလိုက်၏။

“ရန်သူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်သွားတယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင် ...”

ဟိုကျင်းမာက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မောင်လေး... နင် ဘာဖြစ်သွားသလဲ...”

စွာအန်းကလည်း မီးပုံးကိုင်ကာ အနားသို့ ရောက်လာပြီး...

“ရန်သူ... ဟုတ်လား... သား ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...”

“မောင်လေး... နင် သေချာရဲ့လား...”

ဟိုကျင်းမာက စိုးရိမ်စွာဖြင့် သူ့လက်မောင်းအား ကိုင်၍ မေးလိုက်၏။

“အစ်မ မကိုင်နဲ့...”

ဟိုကန်းစုက ကပျာကယာ လှမ်းတားလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ရန်သူက မိမိအား လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်သည်ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် ကာခဲ့၏။

အကယ်၍ ထိုလက်နက်ပုန်းတွင် အဆိပ်ရှိပါက ကိုင်မိသူမှာ ဒုက္ခရောက်မည်စိုး၍ သူက ယခုကဲ့သို့ ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သူသည် မီးရောင်ဖြင့် အင်္ကျီချွတ်ကာ ကမန်းကတန်း ရှာဖွေလိုက်၏။

ရန်သူက လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာ၏။

ထိုလက်နက်ပုန်းများ ပြုတ်ကျသံကို မကြားရသဖြင့် အင်္ကျီ

ကံတွင်ပင် ရှိရမည်ဟု တွေးမိကာ သေသေချာချာ ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် အင်္ကျီလက် တစ်နေရာမှ စိမ်းပန့်ပန့် အရာနှစ်ခု ကပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မီးရောင်ဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သေးငယ်သော အဆိပ်အပ်လေးများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဆိပ်အပ်...”

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်စွာ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

အဆိပ်အပ်။ ။

နှစ်လက်မနီးပါး ရှည်သော အဆိပ်အပ်ကလေး နှစ်ချောင်း ဖြစ်၏။

အသေအချာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ထိုသေးငယ်သော အပ်ကလေးတွင် မြောင်းကလေးများ ရှိနေ၏။

ထိုမြောင်းကလေးထဲတွင် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရည်များ ပြည့်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်ရန် မလိုတော့ပါ။

ထိုအပ်အား မြင်လိုက်သည်နှင့် ရန်သူမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်မည်ဟု ရိပ်စားမိကာ ဟိုကန်းစု ထိတ်လန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ...

ထိုအပ်ကလေးသည် သေဆုံးသွားခဲ့သော ဟိုကန်းစုအစစ်၏ လည်ချောင်းမှအပ်နှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအပ်ထဲတွင် အဆိပ်ရည်များ ရှိဦးမည်ဖြစ်၏။

လူသား၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ မဝင်ရသေးသဖြင့် အဆိပ်ရည်များ ပျောက်သွားမည် မဟုတ်ဟု ဟိုကန်းစု တွေးမိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ဘူးကလေးတစ်ခုအား အမြန်ဆုံးထုတ်ယူကာ အပ်နှစ်ချောင်းကို အသားနှင့် မထိစေဘဲ ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

အချိန်ရလျှင် ဟိုကန်းစုအား ကုသပေးသည့် သမားတော်ကြီး ထံသို့ယူသွားကာ ပြသမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

“အဲဒါ ... အဆိပ်အပ်တွေ ဟုတ်လား...”

ဟိုကန်းစု လုပ်ကိုင်နေပုံအား ကြည့်ကာ စွာအန်းက ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်၏။

အကယ်၍ သူမ၏သား ဟိုကန်းစုအစစ်သည် ထိုအဆိပ်အပ်ကြောင့် သေဆုံးရမှန်း သူမသိပါလျှင် မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း ဟိုကန်းစုက မပြောပါ။

“ဟုတ်တယ် အမေ ... သိပ်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ပဲ ...”

ဟိုကျင်းမာက ရင်ဘတ်အား လက်နှင့်ဖိထားကာ ...

“အို ... မောင်လေးရယ် ... ဒီအပ်သာ ထိလိုက်ရင်တော့ မတွေးရောပါလားကွယ် ...”

“သားမှာ ရန်သူရှိနေပြီထင်တယ် ... ဒုက္ခပါပဲ ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ ... ကျွန်တော့်မှာ ရန်သူမရှိပါဘူး ...

... နီးတစ်ယောက် ခိုးဖို့ဝင်လာရင်း လန့်နိုးသွားလို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ...”

ထိုစဉ် ...

အစောင့်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

“သခင်လေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

စွာအန်းက အစောင့်နှစ်ယောက်အား ဒေါသဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့က အခုမှလာတယ် ... ဘယ်သွားနေကြတာလဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်က အပြစ်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် ဟိုကန်းစု

မပုံမရဲကြည့်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“အမေ... သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး... သူခိုးဆိုတာ အစောင့်
ဆယ်ယောက်ရှိလည်း ရအောင်ဝင်မှာပဲ ... နောက်ပြီး ဒီနေ့ သူတို့
အားလုံးကို နားရက်ပေးထားတယ်လေ ...”

စွာအန်းက ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေ၏။

ထိုစဉ် ...

ယုံစား ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာကာ ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဌာနမှူးကို မေးနေတယ် ...

ဧည့်ခန်းတစ်ခု ပို့ချင်လို့တဲ့ ... အဲဒါ ဌာနမှူးနဲ့ စကားပြောပြီးမှ အလုပ်

အိမ်ထဲသို့ ပြောပါတယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျောင်းပြီး ... ဦးလေး သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်ပါ”

ယုံစား ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ လှပသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်

သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

သားအမိသုံးယောက်လုံး သူမအား ငေးကြည့်မိ၏။

အမျိုးသမီးက ဟိုကန်းစုအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံး
အစုံ ဝိုင်းစက်သွား၏။

“အို ... ဟိုကန်းစု ... အာမခံ ဌာနမှူးက ရှင်လား ...”

သူမက မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းအား တွေ့လိုက်သကဲ့သို့
ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်၏။

“ဒုက္ခပဲ ... ဒီအမျိုးသမီးက ဟိုကန်းစုနဲ့ ဘယ်လိုများ ဖမ်း
သက်လဲ မသိဘူး ...”

ဟိုကန်းစုသည် စွာအန်းနှင့် ဟိုကျင်းမာအား လှည့်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

သူတို့လည်း သိဟန် မတူပေ။

အမျိုးသမီးက ...

“ဟိုကန်းစု ... ရှင်က ကျွန်မကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား
ဖိမန်ကျေးရွာက ချူးချူးလေ ...”

“ဘုရားရေ ...”

ဟိုကန်းစုက ချက်ချင်း သတိရသွား၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ဟိုကန်းစု အလုပ်သွားလုပ်စဉ်က ပျော်စရာ
ခဲ့သည့် ချူးချူးဆိုသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေ၏။

“ဪ ... ချူးချူး ... ကျုပ်က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမှတ်မိ
ဘာဘူးဗျာ ... ထိုင်ပါ ...”

ချူးချူးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စွာအန်းတို့ သားအမိ
ကြည့်၍ ...

“ရှင်က မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးလား ...”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်ကာ ...

“ဒါက ကျုပ်ရဲ့အမေပါ ... ဟောဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့အစ်မ
ပါ ... အမေ အစ်မ ... သူက ကျွန်တော် အလုပ်သွားလုပ်တဲ့
ရွာကပါ ... ချူးချူးတဲ့ ...”

စွာအန်းက ပြုံးပြကာ ...

“ဪ ... သားလေး အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ ရွာကကိုး ...”

ချူးချူးက ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်မနဲ့သူက တော်တော်ရင်းနှီး
တယ် ... မကြာခင် ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ပေါ်မလာတော့ဘူးလေ ...”

ဟိုကျင်းမာသည် ဟိုကန်းစု၏ပေါင်အား ဆတ်ခနဲပုတ်ကာ
အားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်သော ချူးချူးအား ကြည့်လိုက်ကာ ဘဝင်
ပျော်ပါ။

“ကျွန်မ မောင်လေးကို တောထဲ တောင်ထဲ မလွှတ်ချင်တော့

လို့ ဒီမှာပဲ အာမခံဌာန ဖွင့်ခိုင်းထားတာလေ ... ရှင်မတွေ့သူ
လား ... ”

သူမက ဘုဆတ်ဆတ်ပင် ပြောလိုက်၏။

ချူးချူးကလည်း မျက်စချိနဲ့ကား ...

“ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့ရှင် ... ဒီလုပ်ငန်းက ကောင်းတာပဲ
ကျွန်မကသာ သူ့ကို သတိရနေတာ ... ”

“ချူးချူး ... အခုလာတာ အလုပ်ကိစ္စပဲလား ... ”

ဟိုကန်းစုက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်၏။

ချူးချူးက ပြုံးကာ ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင် ... ကျွန်မကလဲ ရှင်ကိုတွေ့လိုက်ရင် အ
ရာကို မေ့သွားရာပဲ ... ”

ချူးချူးသည် ဟိုကျင်းမာအား စကားဖြင့် တမင်ကလိလို
ခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီးမှ ဆက်၍ ...

“ပစ္စည်းတစ်ခု ပို့ချင်လို့ပါ ... အမြန်ဆုံးပေါ့ ... ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဘယ်ကိုလဲ ... ဖိမန်ကျေးရွာကိုပဲလား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ”

“ခရီးကဝေးတော့ ဈေးတော့များမယ်နော် ... ”

ချူးချူးက ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ငွေရေး ကြေးရေးက အဓိကမဟုတ်ပါဘူးရှင် ... မြန်မြန်
ဆန်ဆန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ် ... ”

“ကောင်းပြီ ... ပစ္စည်းပြပါ ... ”

ချူးချူးက အိတ်ထဲမှ စက္ကူဘူ တစ်ခုအား ထုတ်ပြလိုက်၏။
အထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မပါသည့်အတိုင်းပင် ပေါ့ပါး
နေ၏။

ဟိုကန်းစု အံ့သြသွား၏။

“ပစ္စည်းက ... ”

ချူးချူးက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“စာတစ်စောင်ပါ ... ”

“စာက တော်တော်အရေးကြီးတယ် ဆင်တယ် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရှင်တို့ အာမခံဌာနက အင်မတန် လုံခြုံ
တယ်လို့ သတင်းကြားလို့ အခုလို ရောက်လာတာပါ ... ”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကြားတဲ့သတင်းမှန်ပါတယ် ... ကျုပ်တို့မှာလဲ စည်းကမ်း
ကိတ်တော့ ရှိပါတယ် ... အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုရင် ပါးစပ်ကပြောရုံနဲ့

လက်မခံပါဘူး... မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်ရပြီးမှ လက်ခံပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စာတွေကိုတော့ လုံးဝမပေါက်ကြားစေဘဲ ပို့ပေးပါ့မယ် ...”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင် ... ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ ...”

“ငါးရာပေးပါ ...”

ဟိုကန်းစုက တမင်ဈေးကို နှစ်ဆပိုယူလိုက်၏။

ချူးချူးက မငြင်းပါ။

သူမအိတ်ထဲမှ ခြောက်ရာ ထုတ်ကာ ...

“ကျွန်မက တစ်ရာပို့ပေးပါ့မယ် ... အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သာ ပို့ပေးပါ ...”

“အခုလို အားပေးတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ဆက်ဆက် ပို့ပေးပါ့မယ် ...”

“ရှင် ကိုယ်တိုင် သွားမှာလား ...”

ဟိုကန်းစုက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တိုင်သွားပါ့မယ် ...”

“ကောင်းတာပေါ့ရှင် ... ဘဲဖြင့် ဒီည ညစာကို ကျွန်မနဲ့အတူ စားဖို့ ဖတ်ခေါ်ပါတယ် ... ငန်းဖြူမှာ ကျွန်မစောင့်နေပါ့မယ် ... ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါရှင် ...”

ချူးချူးက ကြားရသူ အမြင်ကတ်အောင် စကားအား တမင်ဘက်က ခွဲခွဲပစ်ပစ်ပြောကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာက နှုတ်ခမ်းစုကာ ...

“ကျွန်မမောင်လေး အားမယ် မထင်ဘူး ...”

ချူးချူးက ပြုံး၍ ...

“ကျွန်မအတွက်ဆိုရင် သူက အားပါတယ် ... ရှင်မယုံရင် မေးကြည့်ပါလား ...”

ပြောပြီး ဟိုကန်းစုအား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ ခါးကို လှုပ်ယမ်း၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဟိုကျင်းမာက မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“ဘယ်လိုမိန်းမလဲ မသိဘူး ... မျက်စိထဲကြည့်လို့ကို မရဘူး” ဟိုကန်းစုက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေတော့သည်။

သို့မဟုတ် ...

မိမိအား လှည့်စားနေခြင်းလော။

မနေ့ညက မိမိအား အဆိပ်အပ်ဖြင့်၊ ပစ်သွားသူမှာ မည်သူ ဖြစ်သနည်း။

ယနေ့ ချူးချူးရောက်လာ၏။

တိုက်ဆိုင်ခြင်းပင်လော။

ချူးချူးသည် မည်သည့်စာကို လာပို့ပါသနည်း။

ဟိုကန်းစုသည် ချူးချူး ပေးပို့သည့်စာကို အလွန် သံချင်လာ

၏။

အာမခံဌာနအနေဖြင့် ထိုကိစ္စသည် မလုပ်သင့်သော်လည်း

ဟိုကန်းစုကိစ္စနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေသလားဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဟိုကန်းစုသည် ချူးချူးပေးခဲ့သည့် ဘူးကလေးအား သေသေ

ချာ ဖွင့်လိုက်၏။

ဘူးထဲမှ အလွန်သေးငယ်သော စာရွက်လေးတစ်ရွက် ထွက်

လာ၏။

စာရွက်ပေါ်တွင် ...

'မြင်နေရင်...'

ထူးသန်းသောစာ

ချူးချူးအား ပိုကျန်းမြို့၌ တွေ့ရခြင်းသည် ဟိုကန်းစုအတွက် တွေးတောစရာ တပုံတပင်ကို ရစေ၏။

ဟိုကန်းစုအား အဆိပ်ဖြင့် လုပ်ကြံသည့်လူကို စဉ်းစားရာ၌ ချူးချူးကို ပထမဆုံးထင်မိ၏။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစုက ချူးချူးသည် မိမိအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိကာ သူ့အပေါ် လုပ်ကြံမည်မဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုခဲ့၏။

ဟိုကန်းစုပြောသည့်စကား ဟုတ်မဟုတ်ကို ယနေ့ညက အကဲ ခတ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ချူးချူးအား ကြည့်ရသည်မှာ ဟိုကန်းစု သေဆုံးသည်ကို သိပုံ မပေါ်ချေ။

၁၅၈ ◉ နန္ဒကျော်သူ

စာမှ ထိုမျှသာ ဖြစ်၏။

စာအောက်တွင် ပိုကျန်းမြို့ဟု ရေးထား၏။

ပေးပို့ရမည့် လူမှာ ...

'ဆရာကျိုး ... ဖိမန်ကျေးရွာကြီး'

ဟု လိပ်စာတပ်ထား၏။

စာအား ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် မည်သို့မျှ အရေးမကြီးပါချေ။

'မြင်နေရပါပြီ' ဆိုသော စာလုံးမှာလည်း ဘာမှ မထူးဆန်းပါ။ သို့သော် ...

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် အလွန် နက်နဲနေ၏။

ချူးချူးက ဘာကို မြင်ရတာလဲ။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား လိုက်ရှာနေသဖြင့် မြင်ရသည်ကို အကြောင်းကြားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ချူးချူး မြင်ရသော တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။

ဟိုကန်းစုသည် တွေ့ရင်း ရှုပ်ထွေးလာ၏။

သူက စာရွက်အား ပြန်ထည့်ကာ ဘူးကလေးအား သေသေချာချာ ပြန်သိမ်းလိုက်၏။

ထိုစာသည် ချူးချူးအတွက် အင်မတန် အရေးကြီးသည်မှာ သေချာနေ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ထိုစာအား သူကိုယ်တိုင် သွားပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

'ငန်းဖြူ' စားသောက်ဆိုင်။ ။

ဟိုကန်းစုသည် ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

သူက ဆိုင်လုလင်အား မေးလိုက်သောအခါ ဆိုင်လုလင်က ဩတင် သီထားသည့်အတိုင်း ...

"ချူးချူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုရှာသူရှိရင် အခန်းနံပါတ် (၃)ကို လွတ်လိုက်ပါလို့ မှာထားပါတယ် ..."

ဆိုင်လုလင်က ပြောကာ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက အခန်းနံပါတ်(၃)သို့ လျှောက်လာကာ တံခါးခွက်လိုက်၏။

"ဒေါက် ... ဒေါက် ..."

မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပေ။

တံခါးအား သူက အသာအယာ တွန်းလိုက်၏။

တံခါးမှာ ပိတ်ထားခြင်း မရှိဘဲ ဟထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။
ဟိုကန်းစုသည် တံခါးအားဟကာ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်
လိုက်၏။

ချူးချူးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။
ဟိုကန်းစုသည် အထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကာ အနားရောက်မှ
အသံပြုမည်ဟု တွေး၍ ခုတင်အနီးသို့ လျှောက်သွား၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။
ချူးချူး၏ မျက်နှာသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် သန်းနေ၏။
သူမအား ကြည့်ကာ သေဆုံးသွားသော ဟိုကန်းစုအား ပြန်
လည် မြင်ယောင်လာ၏။

သူမ၏ သေဆုံးပုံမှာ ဟိုကန်းစု၏ သေဆုံးပုံနှင့် တစ်ပုံတည်း
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။
သူသည် အလောင်းအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။
သူမသည်လည်း ဟိုကန်းစုကဲ့သို့ပင် လည်ပင်း၌ အဆိပ်အိပ်
စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူသတ်သမားမှာ ဟိုကန်းစုနှင့် ချူးချူးအား တစ်ပုံတည်း
သိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ချူးချူးအပေါ် သံသယဝင်မိသည်မှာ လုံးဝမှားသွား
သိလိုက်ရ၏။

ချူးချူးက သူ့အားဖိတ်ခေါ်ခြင်းမှာ ဖိမန်ရွာမှာကဲ့သို့ပင် ပျော်
ဖိတ်ခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။
ယခု မိမိက မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

ဟိုကန်းစုသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ငန်းဖြူဆိုင် တာ
အား အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်တာဝန်ခံမှာ ချူးချူး၏အလောင်းအား ကြည့်ကာ စိတ်
သွေးသွား၏။

“ခက်တာပဲဗျာ ... ကျုပ်တို့ဆိုင်တော့ နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ၊
အတွက် လူဆိုးထိန်း ချီတန်းကို မခေါ်လိုတော့ မဖြစ်တော့

လူဆိုးထိန်း ချီတန်းရောက်လာလျှင် မိမိလည်း အစစ်ခံရတော့
မိမိ၏ ဟိုကန်းစုမှာ ရုတ်တရက် အကြပ်ရိုက်သွား၏။

ဟိုကန်းစုက ပြောပြီး စိတ်ရုပ်ထွေးစွာဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“မောင်လေး... နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

ထိုစဉ်...

အစောင့်တစ်ယောက် ဝင်လာကာ ဦးညွတ်၍...

“သခင်လေး... စဉ့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့...”

ဟိုကန်းစုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“လွတ်လိုက်ပါ...”

အစောင့်ထွက်သွားပြီး တခဏအကြာတွင် လူဆိုးထိန်း ချီတန်း ဝင်လာ၏။

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်သွား၏။

“အိုး... ခင်ဗျားက ချက်ချင်း ရောက်လာတာပဲ... ကျုပ်က မနက်ကျ လာမယ်ထင်နေတာ...”

ညကြီးမင်းကြီး လူဆိုးထိန်းရောက်လာသဖြင့် ဟိုကျင်းမား ထိတ်လန့်နေ၏။

လူဆိုးထိန်း ချီတန်းက ရောက်ရောက်ချင်းပင်...

“ချူးချူးသေဆုံးတာ ခင်ဗျားသိတယ်နော်...”

“အို...”

ဟိုကျင်းမားထံမှ အသံခပ်တိုးတိုး ထွက်လာ၏။

ဟိုကန်းစုက ခပ်တည်တည်ပင်...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆိုင်တာဝန်ခံကို အကြောင်း

ကြားခဲ့ပါတယ်...”

ချီတန်းက ဟိုကန်းစုအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား အခုမှ ပြန်ရောက်တာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ခင်ဗျား အဝတ်အစား မလဲရသေးဘူးလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုမှ ပြန်ရောက်လို့ ထိုင်တုန်း ခင်ဗျားရောက်

တာတာပါ...”

ချီတန်းသည် ဟိုကန်းစုအနားသို့ ကပ်သွားကာ အင်္ကျီအိတ်

သို့ ရှာဖွေလိုက်၏။

ဟိုကန်းစု အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူးကလေးတစ်ဘူး တွေ့ရသဖြင့်

အောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုဘူးအားမြင်မှ ဟိုကန်းစုက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ထိုဘူးထဲတွင် မိမိအား လုပ်ကြံသည့် အဆိပ်အုပ်နှစ်ချောင်း

ညှစ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်တွင် စွာအန်းကလည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ ထိုအကြောင်းအား ဝင်ရောက် ပြောပြလိုက်လေ၏။

ချိုတန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ တွေဝေသွား၏။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ...

“အဲဒီတုန်းက အပ်ဘယ်နှစ်ချောင်းလဲ ...”

ဟိုကျင်းမှာနှင့် စွာအန်းတို့က ပြိုင်တူဖြေလိုက်၏။

“နှစ်ချောင်း ...”

ချိုတန်းသည် ဘူးထဲမှအပ်အား ကြည့်လိုက်၏။

နှစ်ချောင်းဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ...

သူသည် ရခဲသောအပ်နှင့် ဘူးထဲမှ အပ်နှစ်ချောင်းကို တိုက်စစ်လိုက်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ချိုတန်း၏ တပည့်များသည် အပြင်ဘက်၌ပင် ရပ်တန့်ကာ စောင့်နေကြ၏။

ချိုတန်းက ...

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရခက်နေတယ်၊ တရားခံကလဲ ကျုပ်အမြင်တော့ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်နေတယ် ...”

ဟိုကျင်းမာက ...

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာရှင် ... မောင်လေးက ဒီလိုသတ်တဲ့ ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့လဲ သိပါတယ်ရှင် ...”

ချိုတန်းက ...

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က အမှန်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်ဘက်က စုံစမ်းတော့လဲ ချူးချူးက နယ်ခြားဒေသက လာတာဖြစ်တယ် ... အဲဒီဒေသမှာ ကျူးရုံးနဲ့ ဟိုကန်းစုတို့ အလုပ်အတူတူ သွားလုပ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား ...”

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လူဆိုးထိန်း ချိုတန်းသည် အင်မတန် တော်သည့် စုံစမ်းရေး သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ဟိုကန်းစုက ချီးကျူးမိလေ၏။

ချိုတန်းက စကားဆက်လိုက်၏။

“အခု ချူးချူးက ဒီရောက်လာတယ် ... ဟိုကန်းစုနဲ့ လာတွေ့တယ် ... နောက်ပြီး ငန်းဖြူကိုလာဖို့ ချိန်းတယ် ... ဟိုကန်းစု ရောက်သွားတာနဲ့ ချူးချူးက သေဆုံးသွားတယ်၊ ဒီတော့ ...”

၁၇၂ ● နန္ဒကျော်သူ

ဟိုကန်းစုက မပြောသာတော့ဘဲ ဘူးလေးအား ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ချိုတန်းသည် ဘူးထဲမှစာရွက်အား ထုတ်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

“စာထဲမှာ ဘာရေးထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီးဖြစ်မယ် ထင်တယ် ... ခင်ဗျား ငြင်းဦးမလား ...”

ဟိုကန်းစုက အနည်းငယ် တင်းလာ၏။

“ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်သဘာအရ အားလုံးကိုသိထားရတာပဲဗျာ ... သူတို့က ပါးစပ်နဲ့ ပြောရုံနဲ့ ကျုပ်တို့က လက်ခံလို့မှ မရတာ ...”

ချိုတန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ယောက်က ချူးချူးကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ လွတ်လိုက်တယ် ... ချူးချူးက အဲဒီလူကို တွေ့သွားတယ် ... ဒါကြောင့် ‘မြင်ရပါပြီ’လို့ ခိုင်းစေသူကို အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်တယ် ... ချူးချူးက ဘယ်သူ့ကို တွေ့သွားတာလဲဆိုရင် ခင်ဗျားကို တွေ့သွားတာ ဖြစ်မယ် ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ချူးချူးကိုသွားပြီး နှုတ်ပိတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ...”

ဟိုကန်းစုက မခံချိမခံသာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီမှာ လူဆိုးထိန်းကြီး ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ဆီမှာ

ဆက်နံ့ခံနေတာလဲ ... အဲဒီမှာ လိပ်စာပါတယ်လေ ... အဲဒီဆရာကြီးကြီးဆိုတဲ့လူကို သွားမေးလိုက်ရင် အဲဒီလူက ချူးချူးကို ရှာခိုင်းတာ ဘယ်သူ့ဆိုတာ ပြောလိမ့်မယ် ... ချူးချူးကို သတ်တဲ့လူကလဲ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောပြနိုင်မှာပေါ့ ... ကဲ ... အဲဒါဆို ဝို မရှင်းဘူးလား ...”

ချိုတန်း ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

တစ်ခဏကြာမှ ...

“ချူးချူးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဒုစရိုက်လောကထဲက ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဒီတော့ သူ့ကို ကြီးကိုင်တဲ့လူကလဲ ဒုစရိုက်သမားပဲ ဖြစ်မယ် ... ဒီလိုလူမျိုးကို ကျုပ်သွားမေးတော့ ကျုပ် ရူးသွားမှာပေါ့”

ဟိုကန်းစုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ... ဆရာချိုတန်းက ကျုပ်ကိုပဲ သံသေမဲမဲ စွပ်စွဲတော့မယ်ပေါ့ ... ခင်ဗျားတစ်ခု စဉ်းစားပါ ... ချူးချူးက ကျုပ်အိမ်ကို နေ့လယ်ကတည်းက ရောက်လာတယ် ... ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာပဲ ... အလွယ်တကူ သတ်လို့ရတာပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့ တည်းခိုခန်းမှာ သွားပြီး သတ်ရမှာလဲ ...”

သူက စကားခဏရပ်ကာ ကြည့်ပြီး စကား ချက်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ချက်က သူ့ကို အိမ်မှာ မလုပ်ကြံချင်လို့ တည်းခို

ထိုသို့ သတ်မှတ်ပြီးသည်နှင့် ခရီးစဉ်နှင့် လုံခြုံမှုအစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကာ အလုပ်သမားများအား မြို့အသီးသီးသို့ ပို့လွှတ်နေ၏။

အဖိုးတန် ပစ္စည်းပါလျှင် သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲစေလွှတ်၏။

ပစ္စည်းကလည်း အဖိုးမတန် လမ်းကလည်း အန္တရာယ်ကင်းလျှင် တစ်ယောက်တည်း စေလွှတ်၏။

ယုံမှားသည် ချူးချူး၏ စက္ကူဘူးအားကြည့်ကာ မည်သူ့ကို ပေးလွှတ်လျှင် သင့်မည်နည်းဟု တွေးနေ၏။

ဟိုကန်းစုက အနားသို့ ရောက်လာကာ ...

“ဦးလေး ယုံမှား ... အဲဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးမယ် ...”

ချူးချူး ထိုပစ္စည်း လာပို့စဉ်က ယုံမှား မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ...

သူက ထိုပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စကို မသိပါ။

“သခင်လေးကလဲ ဒီပစ္စည်းက ဘာအဖိုးတန်လို့လဲ ... အထဲမှာ စာပဲပါတာမဟုတ်လား ... တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်လို့ ရပါတယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီနယ်ကို သွားစရာ ရှိလို့ပါ ... ဦးလေးယုံမှား

ကျွန်တော်မရှိတုန်း အာမခံဌာနကို ဖိဖိစီးစီး ဆောင်ရွက်ပါ ...”

“စိတ်ချပါ သခင်လေး ...”

ဟိုကန်းစုသည် စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာဖြစ်သွား၏။

“ဒီလူနှစ်ယောက် ကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ ... ရန်သူများလား”

သူက တွေးနေစဉ်မှာပင် ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာ
အပြင် သူ့မြင်းအနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေသည်။

“ဟေး ... ဟိုကန်းစု ... ဟာ ... မင်းရုပ်ကို မနည်းဖမ်းယူ
အောင် ... ဘာလဲ ... အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြန်လာတာလား ...”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးလိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဟိုကန်းစု အလုပ်လာလုပ်စဉ်က ခင်
မင်းရသော အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သို့သော် ...

သူက ထိုလူများအား မသိသဖြင့် အလိုက်သည့် ပြုံးကာ ...

“လုပ်ချင်ပါတယ်ကွာ ... ဒါပေမယ့် ... ငါ့မှာ မိသားစုအလုပ်
တွေကို လုပ်ပေးနေရလို့ပါ ...”

“ဒါဖြင့် ဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“မင်းတို့ကို သတိရလို့ လာလည်တာပေါ့ကွာ ...”

ထိုလူနှစ်ယောက်က သဘောကျသွား၏။

“ဟာ ... မင်းက ငါတို့ကို သတိရတယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ အရက်
သောက်မယ်နဲ့တူတယ် ... ဟုတ်လား ...”

သရာကြီးကျိုး

ဟိုကန်းစုသည် ခရီးထွက်လာ၏။

သူသည် ဝူဖန်တောင်တန်းသို့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်
ရာ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖိမန်ကျေးရွာကြီးသို့ ချောချောမောမော
ရောက်ရှိခဲ့၏။

ဟိုကန်းစုသည် ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းကို ခပ်မှန်
စီးနင်းလာခဲ့၏။

ထိုစဉ် အဝတ်အစား ဟောင်းနွမ်းကာ ဗလကောင်း
လူနှစ်ယောက်သည် သူ့အား စူးရှစွာ ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရလေတော့သည်။

ထိုလူများ၏ မျက်နှာမှာ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ထားရသောကြောင့်
နေလောင်ထားခြင်း ခံထားရပေသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ...

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ ... သူ့ကိုကြည့်ပါလား ... တကယ့် သူ့လေးရုပ်ပေါက်နေတာပဲ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ထိုလူများထဲမှ စကားကိုနှိုက်၍ ရနိုင်မည်ဟု တွေးကာ ...

“ကဲပါကွာ ... တို့သောက်နေကျ ဆိုင်ကို သွားကြတာပေါ့”

ဖိမိန်ကျေးရွာကြီးရှိ အကြီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဟိုကန်းစု ထိုနေရာတွင် လုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်က စားသောက်ခဲ့သည့် ဆိုင်။

ချူးချူးနှင့် တွေ့ဆုံ ပတ်သက်ခဲ့သည့်ဆိုင်။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်၏ အမည်မှာ ကျောက်ရွှားနှင့် အာဝါ ဖြစ်၏။

အနည်းငယ်ပိန်သူမှာ ကျောက်ရွှားဖြစ်ပြီး ဗလကြီးသူမှာ အာဝါ ဖြစ်၏။

“မင်းက ပြည်မမှာ အလုပ်အကိုင် ကောင်းသွားတော့ ကျွန်တို့ကို မေ့နေပြီထင်တယ် ...”

အာဝါက ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကျောက်ရွှားက ...

“အခုလဲ တို့ကို သတိရလို့လာတာ ဖြစ်နိုင်ဘူး ... သူ့အသည်း သေး ချူးချူးဆီကို လာတာပဲဖြစ်မယ် ... ဒါပေမယ့် ... ချူးချူးက ခုနီးဘူးကွ ...”

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ချူးချူးက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ ...”

အာဝါက ...

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွ ... သူ့မှာက အပေါင်းအဖော်တွေ အများကြီးရှိတယ် ... အဲဒီမှာ ခုံစမ်းကြည့်ပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ... ချူးချူးက လှတာတွေ အများကြီးပါကွာ ... ဟား ... ဟား ...”

သူက ပြောပြီ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ကျောက်ရွှားက ...

“ဒါနဲ့ ... မင်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ယောက်မှ ပြန်မလာကြတော့ဘူး၊ အခုကော သူတို့က မင်းနဲ့ အတူတူပဲလား ...”

ကျောက်ရွှားမေးသည်မှာ ကျူးရုံး၊ ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်ဝှားတို့ ဖြစ်မည်ကို ဟိုကန်းစု နားလည်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား ... သူတို့ကော ပြန်မလာကြဘူးလား ... ကျုပ်နဲ့ အတူတူ မဟုတ်ဘူး ...”

အာဝါးက ...

“သူတို့လည်း မင်းလို ပြည်မကြီးမှာ ကြီးပွားသွားကြစေ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ယခုမှပင် ကျူးရုံး၊ ဖိလောက်ဟန်နှင့် ရန်သူများ အား ယတိရလာ၏။

ကျူးရုံးသည် အပိုးတန်ပတ္တမြားအား ဝယ်ယူသူဖြစ်၏။

ရန်သူများ လုယူ တိုက်ခိုက်စဉ်က ကျူးရုံးသည် ထိုပတ္တမြား အား ဟိုကန်းစုထံ ပေးလိုက်၏။

သူတို့ (၃)ယောက်က ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ ခဲ့၏။

ယခုအချိန်ထိ ကျူးရုံးသည် ဟိုကန်းစုထံသို့ ဆက်သွယ်ခြင်း လည်းမပြု သူတို့၏ သတင်းကိုလည်း မကြားရတော့ချေ။

သူတို့(၃)ယောက်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိ သွားကြ သနည်း။

သူတို့ အားလုံးသည် ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြပြီ လော။

ဟိုကန်းစုက တွေးနေစဉ် အာဝါးနှင့် ကျောက်ရွှားတို့သည် အရက်ကိုသာ ဖိ၍ သောက်နေကြ၏။

“ဒါနဲ့ အာဝါး ... ဒီနယ်မှာ ဆရာကြီးကျိုးဆိုတာ မင်းတို့ ညီသလား ...”

အာဝါးနှင့် ကျောက်ရွှားတို့က ဟိုကန်းစုအား ပြိုင်တူကြည့် ခဲ့ကြလေ၏။

“ဆရာကြီးကျိုးဆိုတာ ဒီနယ်ရဲ့ အရှင်သခင်တစ်ယောက် ညီတာ မင်း မေ့သွားပြန်ပြီလား ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဟုတ်လား ... ငါက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေခဲ့တော့ မသိလိုက် သေးကွ ...”

အာဝါးက ...

“အခု ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ ...”

“သူ့ဆီကို စာတစ်စောင် လူကြိုပေးလိုက်လိုပါ ... သူနဲ့ငါ ဆွေ့ချင်တယ် ...”

ကျောက်ရွှားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟာ ... မလွယ်ဘူးနဲ့ တူတယ် ... သူ့ကို နာမည်သာ ကြား ခဲ့တာ ... တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတော့ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမယ့် ... မင်း ဘာမှ မပူနဲ့ ... ကိစ္စားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရင် အဆင်ပြေပါ လိမ့်မယ် ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကွီတား ... နာမည်က တော်တော်လှပါလား ... နှင်းဆီဖ
ဆိုတော့ ... ရုပ်လည်း တော်တော်လှမယ့် မိန်းကလေးထင်တယ်
သူ့ကို ဘယ်တော့ တွေ့ရမလဲ ...”

သူတို့က စကားကို ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေရာ အနား
မိန်းကလေးတစ်ဦး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသည်ကို သတိမထား
မိလိုက်ပါချေ။

မိန်းကလေးက ...

“ကွီတားဆိုတာ ကျွန်မပဲ ...”

ကွီတား (သို့) နှင်းဆီပန်း

ကွီတားသည် ဟိုကန်းစုအား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့
၏။

အခန်းတစ်ခုလုံး သပ်သပ်ရှပ်ရှပ် မရှိဘဲ ရှုပ်ပွနေသော်လည်း
ခုတင်ကိုမူ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ထား၏။

ဟိုကန်းစုသည် အဖြား ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ။

သူ့သိချစ်သည်မှာ ဆရာကြီးကျိုးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်၏။

ကွီတားသည် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် သူမ၏ အဝတ်အစား
များကို လဲလှယ်လိုက်၏။

ပိုးပျော့ဝတ်စုံအား ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူမ၏ အချိုးကျ
လှပသော ခန္ဓာကိုယ်အလှမှာ ပေါ်လွင်လာ၏။

သူမသည် ဟိုကန်းစုအနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်၏။

“ရှင်က ကျောက်ရုပ်ကြီးလို့ပဲ ထိုင်နေတော့မှာလား...”

ပြောပြီး ဟိုကန်းစုအား ပန်းမှဖက်ကာ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ဟိုကန်းစု မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သေဆုံးသွားသော ဟိုကန်းစုက ချူးချူးအား စွဲလမ်းခဲ့သည် မှာ ထိုအပြုအမူများကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဟိုကန်းစုက စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

“ကိစ္စာ... ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက တခြား ကိစ္စကြောင့်...”

“ကိစ္စာ၏ ချောမြူဟန်ရှိသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ဒေါသရောင် လွှမ်းသွား၏။

“ဘာ... တခြားကိစ္စ... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ကိစ္စာသည် ချက်ချင်းပင် ဟိုကန်းစုအား တွန်းထုတ်လိုက် ကာ...”

“ရှင် အခုထွက်သွား... ကျွန်မက ငွေမရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး...”

သူမက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောနေသဖြင့် ဟိုကန်းစု သည် အခြေအားလူများ ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကမန်းကတန်း ဝါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ... တိုးတိုး ပြောစမ်းပါဗျာ...”

“အို... မပြောနိုင်ဘူး... ဒီနေရာမှာ တိုးတိုးပြောပြော ကျယ် ကျယ်ပြောပြော ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး...”

ဟိုကန်းစုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ သူမ၏ ဝါးစပ်ကို ပိတ်စေနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို သုံးလိုက်၏။

သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ရာကို ထုတ်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင် လိုက်၏။

“ကိစ္စာ၏ မျက်လုံးများသည် ခုတင်ပေါ်မှ ငွေများဆီသို့ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

မျက်နှာမှာလည်း ချက်ချင်း ကြည်လင်လာ၏။

လေသံလည်း ပြောင်းသွား၏။

သူမသည် ဟိုကန်းစု၏လက်အား ဆွဲကာ ထိုင်စေ၏။ ထို့နောက်...

“အစ်ကိုက ဘာသိချင်လို့လဲ...”

“ကိစ္စာက မေးလိုက်သည်။”

ဟိုကန်းစုသည် သူမ၏ပါးအား ရိုက်ချင်လာသောစိတ်အား
မနည်း ချုပ်တည်းထားရ၏။
“မင်းရဲ့ အဓိကအလုပ်က ငွေရဖို့ပဲ မဟုတ်လား...”
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...”
“ကဲ... အခု မင်းငွေရပြီ... ငါ့ကို ကူညီပါ...”
“ပြောလေ အစ်ကို... ဘာ ကူညီရမလဲ...”
“ဆရာကြီးကျိုးဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလဲ... ငါသိချင်တယ်...”
ကိစ္စမှာသည် ခုတင်ပေါ်မှ ငွေများအား ကျောက်ယာကောက်
ကာ ဟိုကန်းစုလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။
“ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်သွားပါတော့ရှင်...”
ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်သွား၏။
“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...”
“ဆရာကြီးကျိုး ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်... ဘယ်မှာနေ
တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးရှင်...”
“ဟာ...”
ဟိုကန်းစု စိတ်ရွပ်သွား၏။
“ဒါဖြင့်... သူ့ဆီကို ပစ္စည်းပို့ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် ဆက်
သွယ်ရမလဲ...”

“ရှင် စောစောက ပြောပါလား... အဲဒါ အလွယ်လေးပဲ...
ဒီစားသောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ခုံးတိကျားကို သွားတွေ့လိုက်ရုံပဲ...”
“ခုံးတိကျား...”
“ဟုတ်ပါတယ်...”

အန္တရာယ်စက်ကွင်း

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ခုံးတိကျားမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူသည် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ပါးစပ်ထဲ၌ တစ်စုံ တစ်ခု ဝါးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ခုံးတိကျားသည် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းလှသော မျက်လုံးဖြင့် ဟိုကန်းစုအား ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ ...”

“ကျွန်တော်က ပိုကျန်းမြို့က စေတနာအာမခံ ဌာနကပါ ...”

“မင်း လာရင်းကိစ္စပြောပါ ...”

“ဆရာကျိုးအတွက် ပစ္စည်းလာပို့တာပါ ... သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ တွေ့လိုရမလဲ ...”

ခုံးတိကျားက သူ၏လက်ဝါးအား ဖြန့်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ပေးခဲ့ ...”

“ကျွန်တော့် တာဝန်က ...”

ခုံးတိကျားက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ...

“ကျုပ်ကို ပေးခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ ... မင်းတို့ အာမခံဌာနက သူတွေ စကားကိုများတယ် ...”

ဟိုကန်းစု စိတ်ပျက်သွား၏။

သူသည် ဈေးချူးပေးခိုင်းလိုက်သော ဘူးလေးအား ပေးသင့် ပေးသင့် ချင့်ချိန်နေ၏။

“အာမခံဌာနက ဆရာကျိုးလက်ထဲကို ရောက်အောင် ထည့်ရ မယ်လို့ မှာလိုက်လို့ပါ ...”

ခုံးတိကျားက စိတ်မရှည်သလို ဟိုကန်းစုအား မျက်လုံးပြူး ခြုံ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“သူငယ် ... ငါ့လက်ထဲကိုအပ်ပြီးရင် မင်းတို့ အာမခံဌာနရဲ့ တာဝန်ကျေပြီလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ ...”

ခုံးတိကျား ဒေါသထွက်လာပြီဖြစ်၍ ဟိုကန်းစုသည် စောဒက ဘက်ဝံတော့ဘဲ စက္ကူဘူးလေးအား ထုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

နေဝင်စ အချိန် ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ချုံပုတ်နောက်မှနေ၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာမည့် ခုံးတိကျားအား ချောင်းမြောင်းနေ၏။

သူသည် ခုံးတိကျားက ဆရာကြီးကျိုးအား စာသွားပို့ရာတွင် နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားရန်သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာပြီးမှ ခုံးတိကျားသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ခုံးတိကျားသည် သူ၏ အိမ်ခြေရင်းဘက်၌ အသင့်ရပ်ထားသော မြင်းပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

အိမ်ရှေ့မှထွက်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးနင်းသွား၏။

ဟိုကန်းစုအဖို့ သူ့နောက်လိုက်ရန်ပင် ရှိတော့၏။

သူက နောက်ယောင်ခံလိုက်ရန် ချုံကွယ်မှ ထွက်လိုက်စဉ် မှာပင် ...

“ဒုတ် ...”

မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် သူ၏ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။

မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ မှောင်အတိ ကျသွားပြီး ဘာမှ မသိဘာ့ပါချေ။

ဟိုကန်းစု သတိပြန်ဝင်လာ၏။

သူသည် အကျအန ခင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေ၏။

သူက သေသေချာချာ သတိပြု ကြည့်လိုက်သောအခါ ဤအခန်းသည် ကွီဝား၏အခန်းဖြစ်ပြီး ကွီဝားသည် အတွင်းခံအင်္ကျီအင်္ကျီသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူသည် လဲ့လျောင်းနေရာမှ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ ချီစောင်းမှ အကြီးကို စမ်းလိုက်၏။

ကွီဝားက သူ့အား လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဪ ... ရှင်နိုးလာပြီလား ... ရှင်က အိပ်စရာရှားလို့ လမ်းအိပ်ရာသာလားရှင် ...”

“ကျုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ရိုက်လိုက်တာဗျ ...”

သူက ထိုသို့ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ် ဦးထိမ်းထားလိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကိုစားဖို့ သောက်ဖို့ မခေါ်ဘူးလား ...”

ကိစ္စကားတပြုံးကာ ...

“မသိဘူးလေ ... ရှင်က ရွဲတတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေလားလို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဪ ... ရှင်က ကျွန်မအသားကိုတောင် ထိရမှာကြောက်နေတဲ့လူ မဟုတ်လား ...”

သူမ၏ စကားကို ဟိုကန်းစု သဘောကျသွား၏။

သူသည် သဘာဝတရားကို သဘောပေါက်နားလည်ထားသူ မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကန်းစုသည် ကိစ္စကားအားကြည့်ကာ စိတ်ထဲ၌ မသက်သာလို့ ဖြစ်လာ၏။

ဤစားသောက်ဆိုင်၌ရှိသော အမျိုးသမီးများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသုံးချခြင်းကို ခံနေရသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူမတို့သည် လူပေါင်းစုံနှင့် ဆက်ဆံနေရသော်လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ဤအလုပ်ကို လုပ်နေရဟန် မတူပါ။

တစ်ချိန်က ချူးချူးလည်း ဤနေရာ၌ပင် အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။

ယခု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိုကျန်းမြို့သို့ စေလွှတ်၍ သူမလာရ၏။

ဟိုကျန်းမြို့တွင် လုပ်ကြံခံလိုက်ရ၏။

ကိစ္စကားသည်လည်း အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကာ အဖိုးတန် အလှပစ္စည်းများသုံး၏။

“ဆောင်ကြာမြိုင်” လုပ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အဆင့်မြင့်မြင့် နေထိုင်စားသောက်နိုင်ပါမည်လော။

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင်က ကျွန်မတို့ကဲ့တဲ့ အရက်ကိုသောက်လာလား ... မသတိရင်တော့ မသောက်နဲ့နော် ... အားနာပါးနာ သောက်ပါနဲ့ ...”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

“အိုး ... ဘာဖြစ်လို့ မသောက်ရမှာလဲ ... ကျုပ်ကဒီမှာ ချူအကြိမ်အများကြီး တွေ့ဆုံဖူးတာပဲ ...”

သူသည် ဟိုကန်းစုအစစ်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်သွင်းလိုက်၏။

ကိစ္စကားက မျက်လုံးပြူး၍ သူ့အား ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်က ဒီမှာလာဖူးတဲ့သူလား ... ရှင် ဒီကိစ္စတွေကို ဘာဖြစ်

လို့ ကျွန်မကို စောစော မပြောရတာလဲ ... နေပါဦး ... ရှင်က ဘယ်
တုန်းက ဒီမှာနေဖူးတာလဲ ... ”

ဟိုကန်းစုသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်နီးပါ က ဤဒေသမှထွက်
ခွာသွားသည့်အကြောင်းနှင့် သူနှင့် ချူးချူး အလွန်ရင်းနှီးသည့်
အကြောင်းများကို ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ

ကွီဝားက လွန်စွာ အံ့အားသင့်လေသည်။

“အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ ဒီမှာရှိပါတယ် ... ရှင်နဲ့ ချူးချူးတို့
ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ ... ဪ ... ရှင်တို့က အမြဲတမ်း တိတ်
တဆိတ်ပဲ တွေ့ကြတယ်ထင်တယ် ... ”

ကွီဝားက ပြောပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သူမသည် အရက်တစ်ခွက်အား ငဲ့ကာ ဟိုကန်းစုလက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက မငြင်းပါ။

အရက်အား သောက်ကာ စားစရာအချို့အား စားသောက်
လိုက်လေတော့သည်။

ကွီဝား မူး၊ မမူးတော့ မသိပါ။

ဟိုကန်းစုသည် တစ်ခွက်သောက်ရုံမျှနှင့်ပင် ခေါင်းထဲတွင်
နောက် လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ... သူ့အား ငေးကြည့်နေသော ကွီဝားက ရုတ်တရက်
မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်၏။

“လောကမှာ ဟိုကန်းစု ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲဟင် ... ”

သူမ၏ မေးခွန်းကြောင့် ဟိုကန်းစု၏ ခန္ဓာကိုယ် တုန်လှုပ်
သွားလေတော့သည်။

သူသည် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း မည်သို့မျှ
မဖြစ်သည့်အမူအရာဖြင့် ...

နာမည်တူတွေတော့ အများကြီးရှိမှာပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့ မင်း
ဒီလိုမေးတာလဲ ... ”

“ဟင် ... ဟင် ... ”

ကွီဝားသည် မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ နည်းနည်း အမူးလွန်နေပြီထင်တယ် ... ဟုတ်တာ
ဆိုလေ ... နာမည်တူတွေကော လူတူတွေကော ရှိတတ်ကြတာ
ဆိုလေ ... ”

ဟိုကန်းစုက ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

မိမိသည် အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီကို သိလိုက်လေ၏။

ကိစ္စကား အရက်ရှိန်တက်နေပြီမှန်း ဟိုကန်းစုက ရိပ်မိလိုက်၏။
ကိစ္စကားက ပြုံးကာ ...

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားလာပြီထင်တယ်။
“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်လဲ လူထဲကလူပဲ ... စိတ်ဝင်စားစရာရှိရင် မျက်နှာလွဲမနေတတ်ဘူး ...”

ကိစ္စကားက ပြုံးကာ ...

“ရှင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... လူကခတ်တတ်သားပဲ ... ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတကော ရှင် ခန့်မှန်းချက်တတ်ရဲ့လား ...”

“အဲဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူးလေဗျာ ...”
ကိစ္စကားက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ ... ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း မသိတော့ ကျွန်မအကြောင်းကို မေးရတော့မယ် ...”

“ဗျာ ... ကျုပ်အကြောင်း ... ဟုတ်လား ...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ရှင်မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ယုံတယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ကျွန်မကို ညာမယ် ...”

ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအဆိုးမဟုတ်ဘူးနော် ...”

ကိစ္စကား၏အသံမှာ ခြိမ်းခြောက်မှုများ အပြည့်အဝ ပါဝင်နေ၏။
ဟိုကန်းစုက ပုခုံးတစ်ချက်ထွန်ကာ ...

“ကျုပ်မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါလားဗျာ ...”
“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရှင်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ် ...”

ကိစ္စကားက မင်သေသေဖြင့် ...

“မနှစ်က ဟောဒီဖိမန်ရွာကြီးမှာ လူတစ်စုက အဖိုးတန်ပစ္စည်းကြီးတစ်လုံးကို လုယက်တိုက်ခိုက်ပြီး ရလာတယ် ...”
ဟိုကန်းစုက စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဆက်ပါဦး ...”
“အဲဒီလူနဲ့ပတ်သက် တစ်ယောက်က အဖိုးတန်မှန်း မသိဘဲ ပစ္စည်းကြီးကို ကျူးရုံးဆိုတဲ့လူကို ရောင်းစားလိုက်တယ်။ ကျူးရုံးက ပစ္စည်းကို ဈေးပေါပေါနဲ့ဝယ်ပြီး သူ့အဖော်တစ်စုနဲ့ ဒီနယ်ကအမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြတယ် ... ကျူးရုံးရဲ့ အဖော်တစ်စုမှာ ဘယ်သူတွေပါသလဲဆိုတာ ရှင်ကပဲပြည့်စွက်ပြီး ပြောပါလား ...”

ဟိုကန်းစု သေဆုံးသွားရသော ပစ္စည်းကိစ္စအား ကိစ္စကားက ချစ်ဖော်ထုတ်လာ၏။

“ဪ... ဟုတ်တယ်... ဒီနယ်မြေကနေ ကျူးရုံးနဲ့ ပြန်သွားကြတုန်းက ကျုပ်လဲပါတယ်... နောက်ပြီး မြွေနှစ်ကောင်ပါတယ်... ပိလောက်ဟန်နဲ့ ရန်ဂူးလေ... ဒါပေမယ့်... ပတ္တမြားကိစ္စဆိုတာ ကျုပ် မသိရပါလား...”

ကွီတားက ဟိုကန်းစုအား ကြည့်ကာရယ်၍...

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောနေရတာလဲ... အမှန်ပြောမှသာ ရှင့်အတွက် အကျိုးထူးမှာပေါ့...”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်က လိမ်နေမှန်းသိရင် မင်းပဲဆက်ပြောပါဦး...”

ကွီတားက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

“ရှင်တို့ ထွက်သွားတာနဲ့ အဲဒီပတ္တမြားကို လိုချင်တဲ့တစ်ဦးက လိုက်တောင်းတယ်... အဲဒီမှာ ကျူးရုံးက လှည့်ကွက်တစ်ခု သုံးလိုက်တယ်... အဲဒါကတော့ သိုင်းပညာမတတ်တဲ့ ဟိုကန်းစုပဲ... ပတ္တမြားပေးပြီး ရှောင်တိမ်းခိုင်းလိုက်တာပဲ...”

ထိုကိစ္စများအား ကွီတားက သိထားသဖြင့် ဟိုကန်းစုသည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်နေမိ၏။

ကွီတားက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့်... ဟိုကန်းစုဆိုတဲ့လူလည်း မလွယ်ပါဘူး...”

ရန်သူရဲ့ အဆိပ်အပ်ထိပြီး သေသွားတယ်... သူ့ဆီက ပတ္တမြားကို ရန်သူက ရသွားတယ်... ကဲ... ကျွန်မပြောတာတွေ မမှန်ဘူးလား...”

ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်း ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်တယ်... ဆက်ပြောပါဦး”

ကွီတားက...

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မဆက်ပြောမယ်... ဒါပေမယ့်... ကြားဖြတ်ပြီး မေးပါရစေဦး... ဟိုကန်းစု သေဆုံးသွားပါရက်နဲ့ အခု ကျွန်မရှေ့မှာ ရောက်နေတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

ဟိုကန်းစုကလည်း...

“ကျုပ်ကလဲ ကြားဖြတ်ပြီးမေးပါရစေ... ဒီလိုဆိုရင် ပတ္တမြားတို့ လိုချင်လို့ ကျူးရုံးတို့နောက်ကို လိုက်ပြီး ကျုပ်ကိုပါသတ်တာ မင်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလား... ဒါမှမဟုတ်... အဲဒီအဖွဲ့ထဲမှာ မင်းက တစ်ယောက်လား...”

ကွီတားက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ...

“ရှင် မေးသင့်ပါတယ်... သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ပင်စည်ရယ်... အကိုင်းအခက်ရယ်ဆိုတာရှိတယ်... ကျွန်မတို့ဟာ အကိုင်းအခက်တွေပဲ ဆိုပါတော့...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပင်စည်က ဆရာကြီးကျိုးဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ရှင်က သဘောပေါက်လွယ်သွားပဲ ... ဦးနှောက်လဲ အရမ်းကောင်းတယ် ... ဒါပေမယ့် ... တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ် ...”

“ဘာများလဲ ...”

“ရှင်နည်းနည်း ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေတာပဲ ...”

“ဒါဖြင့် ... ကျုပ်ငယ်ထိပ်ကို ရိုက်တာ ...”

ကိုဗားက သူမ၏ရင်ဘတ်အား လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြကာ ...

“ကျွန်မပါပဲ ...”

ဟိုကန်းစုက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် ထက်မြက်သော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာ၏။

သူမက ဆက်၍ ...

“ရှင် ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ စောစောကပြောတဲ့ ပင်စည်ကြီးကသာ ရှင်ဟာ သေရွာပြန် ဟိုကန်းစုမှန်းသိရင် ကျွန်မကို ဓားနဲ့ ဆုံးမဖို့ညွှန်ကြားမှာ အမှန်ပဲ ...”

“သူတို့က မင်းကို ဘယ်လိုညွှန်ကြားလို့လဲ ...”

“သူတို့တစ်ချက် သတိလစ်သွားတယ် ... စာလာပို့တဲ့ အာမခံဌာနကလူ အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် မပြန်ရင် လှဲသိပ်လိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်မက လှဲသိပ်ပြီး ဒီကိုခေါ်လာတာပေါ့ ... မနက်မိုးလင်းရင် ရှင်လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်လွှတ်ပေးမလို့လေ ...”

“အခုကော ...”

“အခုတော့ ပြန်လွှတ်ပေးလို့မရတော့ဘူး ... ကျွန်မတို့ရဲ့ ပင်စည်ကြီးက သိပ်နားပါးတယ်ရှင် ... မျက်စိလဲ ရှင်တယ် ...”

မိမိသည် အန္တရာယ် စက်ကွင်းကြီးအတွင်း ကျရောက်နေပြီကို ခိုပိစားမိလာလေတော့သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့စကားကို ပြန်ဆက်ရအောင် ...”

“ရှင်မှာ မရှင်းလင်းတာတွေရှိရင် မေးပါ ...”

“ကောင်းပြီ ... ကျူးရုံးတို့ကို တိုက်ခိုက်တဲ့ထဲမှာ မင်းပါသလား ...”

ကိုဗားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟိုကန်းစုကို သတ်တာကော မင်းပဲလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ...”

“မင်းက အကုန်သိနေပါလား ...”

“ကျွန်မတို့က ပင်စည်ကြီးရဲ့ အကိုင်အခက်တွေလေ ... မသိဘဲ နေပါ့မလား ...”

“ကောင်းပြီ ... ဟိုကန်းစုဆိုတဲ့ ကျုပ်ကို ရန်သူက သတ်ပြီး ပတ္တမြားယူသွားတယ် ... ကျုပ်ကို ကယ်တဲ့လူနဲ့တွေ့လို့ ကျုပ်က ကံကောင်းပြီ မသေဘူး ... အဲဒီမှာ ကျုပ်က ပိုကျန်းမြို့ကိုပြန်ပြီး အာမခံဌာန လုပ်ကိုင်တယ် ... အခု ကျုပ်တာဝန်အရ ပို့စရာရှိတဲ့ စာကို လာပို့ပေးတယ် ... ကျုပ်ကို မင်းတို့ဂိုဏ်းက ရန်ညှိုးဖွဲ့စရာ ဘာရှိသလဲ ...”

“အင်း ... ရှင်ပြောတာတွေက နားထောင်လို့ကောင်းတာ အမှန် ပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ... သခင်ကြီးကျိုးက ယုံမှာတဲ့လား ...”

“အမှန်အတိုင်း ပြောတာကို မယုံရင် သူ ဦးနှောက်မရှိလို့ ပဲပေါ့ ...”

ကွီဌားက ရယ်မောလိုက်၏။
ထို့နောက် ...
အရက်နှစ်ခွက်ငဲ့ကာ ဟိုကန်းစုအား တစ်ခွက်ကမ်းပေးလိုက် ၏။

“ဟိုကန်းစု ... ရှင်က အင်မတန် သနားစရာကောင်းတာပဲ”
“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သနားစရာကောင်းရမှာလဲ ...”
“ရှင် ဘာမှ မသိလို့ သနားစရာကောင်းတာ ... ရှင်မသိတာ တွေ အများကြီးပဲ ရှိသေးတယ် ... ဥပမာ ... ရှင် ကျွန်မကို နိုင်

အောင်တိုက်နိုင်မလား ... တိုက်နိုင်ရင်တောင် ရှင် ဒီအခန်းထဲက ထွက်ပြေးနိုင်မလား ... ရှင် ပြတင်းပေါက်နဲ့ တံခါးပေါက်ကို သွားဖွင့် ကြည့်ပါဦး ... ဘာမှ မသိတဲ့ ရှင် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ် ...”

ကွီဌားက ခြိမ်းခြောက်နေသည်ထင်၍ သူက ပြတင်းပေါက် အား ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ဆယ်ယောက်မကသော ဓားသမားများသည် အရက်သောက် ကာ စောင့်နေကြ၏။

ဟိုကန်းစုသည် တံခါးမကြီးအား ဖွင့်ကြည့်ကာ ထိတ်လန့် သွားလေ၏။

စကြိုန် လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် ဓားကိုယ်စီနှင့် သိုင်းသမား များသည် စုဝေး၍ အရက်သောက်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပင်စည်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်များမှာ ဝေဆာလွန်းလှ၏။

ကွီဌားက ပြုံးကာ ...
“ကျွန်မ ရှင့်ကို မညာပါဘူး ...”
သူမက ပြောပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။
ဟိုကန်းစုသည် ကွီဌားအား လန့်လာ၏။
“ကျုပ်ကကော ဘာညာလို့လဲ ...”
“ရှင့်စကားကို ကျွန်မပဲယုံမယ် ... သခင်ကြီးကျိုးကတော့

ဘယ်တော့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမားတော်ကြီးဟုစင်းကိုယ်တိုင် ဟိုကန်းစုရဲ့ မြေပုံကို ပြလိုက်ရလို့ပဲ... မြေပုံထဲက အလောင်းကိုထုတ်ပြီး... ပတ္တမြားကို ရှာသေးတယ်ဆိုတာ ရှင်ကမသိတော့ ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ရှင်က... တော်တော်သနားစရာကောင်းနေပြီ...”

ဟိုကန်းစုသည် နဖူးမှ ရွေးများထွက်လာ၏။

မိမိသည် ဟိုကန်းစုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားသူမှန်း ကွီရှားက သိရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

သူမသိလျှင် သူမမှတစ်ဆင့် သခင်ကြီးကျိုး သိမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သူမသည် မိမိမှာ ဟိုကန်းစု အယောင်ဆောင်ထားမှန်း သိသော်လည်း ချီလုယန်းဖြစ်သည်ကို မသိနိုင်သေးပါ။

သို့သော်...

သိလျှင်လည်း သိနိုင်၏။

“ဒီလောက်တောင် အစအဆုံးသိနေမှတော့ ကျုပ်သိချင်တာလေးတွေ ပြန်မေးပါရစေ...”

“မေးပါရှင်... ကျွန်မက ညာမပြောတတ်ဘူးဆိုတာကို ရှင် သိလောက်ပါပြီ...”

“ကောင်းပြီ... မင်းကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်... ကျူးရုံး၊ ဒီသောက်ဟန်နဲ့ ရန်ဝူးတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ အတိအကျမသိဘူးရှင်... သူတို့က သေသွားဖို့ များပါတယ်...”

ဟိုကန်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူမပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်၏။

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် ခုံးတိကျားဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ခုံးတိကျားက ခုံးတိကျားပဲပေါ့... ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်လေ... သူက ခိုင်းလား အခက်လားတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး...”

“မင်းက ပင်စည်ကို မမြင်ဖူးဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား...”

“ကျွန်မ မလိမ်ဘူး...”

“ကဲ... နောက်တစ်ခု ကျုပ်မေးမယ်... ကျုပ်ဟာ ဟိုကန်းစုအဘဆိုတာ သခင်ကြီးကျိုး သိသွားပြီဆိုပါတော့... ဘယ်လိုအရေး ဖြစ်လဲ...”

“ရှင် ဒါကို မစဉ်းစားမိဘူးလား... ဟိုကန်းစုဟာ အသတ်ခံယိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ... ဒီတော့ အသတ်ခံရတဲ့ ဟိုကန်းစုက သတ်တဲ့လူကို ကျေနပ်ပါ့မလား...”

“သူက သေသွားပြီပဲ...”

ကွီတားက ...

“သူက သေသွားပေမယ့် ရှင်ကရောက်လာတယ်လေ ... ရှင်က သွေးရိုးသားရိုး လာပါတယ်လို့ သူတို့က ယုံမှားမဟုတ်ဘူး ... နောက် ပြီး ရှင်ဟာ ဟိုကန်းစုကို သမားတော်ကြီး ဟုစင်းဆီ ပို့ပေးတဲ့လူ မှန်းသိရင် ပတ္တမြားကို မရမက တောင်းဦးမှာပဲ ...”

“ပတ္တမြားက ...”

“နေဦး ... ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးဘူး ... အကယ်၍သာ ဟိုကန်းစုကို သတ်လိုက်တဲ့လူက ရလာတဲ့ ပတ္တမြားကို ဆရာကြီးကျွန်ုပ် လက်ထဲအပ်လိုက်ရင် အခုနောက်ပိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာစရာ မလိုဘူး ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျုပ်နားမရှင်းဘူး ... တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ ...”

“မေးပါ ...”

“ဟိုကန်းစုကို သတ်သွားတဲ့လူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... အမျိုးသမီးပဲ ...”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဘာဖြစ်လို့ ပတ္တမြားကို ဆရာကြီးကျွန်ုပ် လက်ထဲကို မအပ်တာလဲ ...”

ကွီတားက ...

“အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ရလိုက်တဲ့ ပတ္တမြားကို တခြားမျက်နှာ နှစ်ဘားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကြားဖြတ် လုယူသွားတယ်လို့ ဆရာကြီးကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းကြားခဲ့တယ် ... ဆရာကြီးကျွန်ုပ်က အဲဒါ ဖြစ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီးနောက်ကို လိုက်စုံစမ်းဖို့ ချူးချူးကို လွှတ် ပေးတယ် ... နောက်ပြီး ဟိုကန်းစုကို ကယ်သွားတဲ့ လူနောက်ကို လိုက်လည်း လူတစ်စု လွှတ်ထားသေးတယ် ... လက်စသတ်တော့ ဟိုကန်းစုကို ကယ်သွားတာ ရှင်ကိုး ...”

ဟိုကန်းစုက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ ပတ္တမြားကို ဟိုအမျိုးသမီး လက်ထဲမှာလိုလို ကျုပ်လက်ထဲမှာလိုလို ထင်နေတယ်ပေါ့ ...”

ကွီတားက ခေါင်းညိတ်ကလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဟိုအမျိုးသမီးက အမှန်အတိုင်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ပတ္တမြားက ရှင်လက်ထဲမှာပဲ ရှိမယ် ... ရှင်လက်ထဲမှာ မရှိရင် ... သူက တစ်ပတ်ရိုက်တာလို့ ဆရာကြီးကျွန်ုပ်က ယူဆထား

ပြဿနာမှာ အတော်လေး ရှင်းလာပြီဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် ... ကျုပ်ကို ရှာတဲ့လူက နှစ်စုဖြစ်နေတာပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ်... သခင်ကြီးကျိုး လွတ်လိုက်တဲ့လူရယ်... အမျိုးသမီးရယ်...”

ဟိုကန်းစုအား သတ်သွားသည့် အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် လူယူလိုက်သည် ဆိုသောစကားမှာ မှန်ကန်သည်ဟု သူက ယုံကြည်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ...

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဟိုကန်းစုအား ကယ်တင် ခဲ့သည့်လူမှာ သူမထံမှ ပတ္တမြားကို လုသွားသူဖြစ်မည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်နေပေ လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်...

ပတ္တမြားအား စုံစမ်းရှာဖွေရင်း မိမိအား အဆိပ်အပ်နှင့် ပစ်သွား ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ချူးချူး၏စာထဲ၌ “မြင်ရပါပြီ”ဟု ရေးထား ခြင်းမှာ သူမသည် ပတ္တမြားယူသွားသည့် အမျိုးသမီးအား တွေ့ပြီဟု အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်၏။

ချူးချူးက မိမိကို ခေါ်ခြင်းမှာလည်း ယခု ကွီတားမေးသကဲ့ သို့ မေးမြန်းရန်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်၏။

သို့သော်...

မိမိမရောက်မီပင် ပတ္တမြားယူသွားသည့် အမျိုးသမီးသည် သူ့အား သူ့ထံသို့ လိုက်လာမှန်းသိ၍ ရှင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် တွေးရင်း အတွေးရှုပ်လာ၏။

အမျိုးသမီးသည် ပတ္တမြားအား အမှန်တကယ် အလှခံလိုက် ကိုယ်က သူမသည် ချူးချူးအား သေသေချာချာ ရှင်းပြရပေမည်။ သတ်ပစ်ရန်အထိ မလိုပေ။

မိမိထံသို့ လာခြင်းမှာလည်း ဟိုကန်းစုသေပြီဟု ထင်ရာမှ အား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပတ္တမြားကိစ္စ မပေါ်ရန် နှုတ်ပိတ်ရန် ခြင်းစားခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ပတ္တမြားအား ဖျောင်ထားသည်မှာ အမှန် ဖြစ်နိုင်၏။

ကွီတားက...

“ကဲ... ရှင်ဆီမှာ ပတ္တမြား မရှိဘူးလို့ ပြောမလား...”

“ကောင်းပြီ... ကွီတား... မင်းက ကျုပ်အပေါ်မှာ အမှန် အတိုင်းသာ ပြောဆိုဆက်ဆံလို့ မင်းကို ဟိုကန်းစုအဖြစ်ကို ပြော ပြန်မယ်... ဘာကြောင့် ကျုပ်က ဟိုကန်းစု အယောင်ဆောင်ထားတယ် ဆိုတာ ပြောပြမယ်...”

ဟိုကန်းစုသည် မိမိမှာ ချီလုယန်းဟူသော လူစွမ်းကောင်း
စုံစမ်းရေးသမား ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်မှလွဲ၍ ဟိုကန်းစုနှင့်
တွေ့ဆုံပြီး ယနေ့အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများအား ပြန်လည်ကာ
ပြောပြလိုက်လေသည်။

အမှောင်လမ်း

ကွီဝားသည် ဟိုကန်းစု ပြောပြသည်များကို ဂရုတစိုက် နား
ထောင်နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာတွင် ယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်များကို
တွေ့ရ၏။

ဟိုကန်းစု၏ စကားဆုံးသောအခါ သူက သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

“ရှင် ... အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ် ...
အိမ်မေယ့် ... ရှင်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်လို့ ထည့်မပြော
အေးဘူးနော် ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ ...

“ကျုပ်က သာမန်လူတစ်ယောက်ပါပဲ ...”

“ခက်တာပဲ ... ရှင်က ကျွန်မကို အခုထိ လိမ်ချင်နေတုန်းပဲ ...
ရှင်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ သာမန်လူ မဟုတ်ဘူး ... ရှင်ရဲ့မျက်နှာ
ဖျက်ပြီး ကြည့်ရမလား ...”

ဟိုကန်းစုက လက်ကာလိုက်၏။

သူသည် ကွီတားအား လိမ်ညာ၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း နားလည်
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ...

“ကျုပ်နာမည်က ချီလုယန်းပါ ...”

“ကျွန်မ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးတယ် ...”

ကွီတားက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူမက အံ့ဩသွားကာ ရုတ်တရက်
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၍ ...

“အိုး ... ရှင်က ချန်ကြားမြို့မှာ နာမည်ကြီးသွားတဲ့ လူ
ကောင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးသမား ချီလုယန်းကိုး ... ရှင်အား
က တပ်မှူးချုပ်ကြီး မဟုတ်လား ...”

“မှန်တယ် ... မင်းကို ကျုပ် တော်တော်အံ့ဩလာပြီ ...
က ဗဟုသုတရှိပြီး ဉာဏ်ကောင်းတယ် ... ဒါပေမယ့် ...”

ကွီတားက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ရှင် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ် ... ကျွန်မက
ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းထဲ ရောက်ပြီး ဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်နေရ
တာလဲဆိုတာ ပြောမလို့ မဟုတ်လား ...”

သူမကပြောပြီး အရက်ခရားထဲမှ အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ တရှိန်
နဲ့ သောက်ချလိုက်၏။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် တစ်စုံ
တစ်ယောက်အား ခေါ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက သူမလက်အား ဆွဲကာ ဟန်တားလိုက်၏။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး ... သခင်ကြီး
အနေနဲ့ကတော့ ရှင်ကို အလိုရှိမှာ အမှန်ပဲ ... ဒီတော့ ...”

“မင်းက မင်းလူတွေနဲ့ ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ရှင်ကို ပြန်လွှတ်ပေးပြီး ... ကျွန်မ အသက်တော့ မသေချင်
ဘူးရှင် ...”

“ကျုပ်မင်းဆီကို ရောက်နေတာ ဘယ်သူသိလို့လဲ ...”

“ရှင်ကို ထိန်းချုပ်ထားဖို့ ... ခုံးတိကျားက ညွှန်ကြားထား
တာရှင် ...”

ဟိုကန်းစုက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

သူသည် သခင်ကြီးကျိုး၏ လူတွေအား တိုက်ခိုက်ရင်း ထွက်ပြေးမလား။

ဤနယ်မြေအား မကျွမ်းကျင်သဖြင့် သူက မလွတ်နိုင်ဘဲ သခင်ကြီးကျိုးသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

သူသည် ရင်ဆိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်မျိုးကို စဉ်းစားမိသွားတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ဟာ အပြစ်ရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ ... မင်းတို့သခင်ကြီးကျိုးကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်ကို အချိန်တော့ပေးပါ ...”

“ရှင်က ဉာဏ်များဖို့ အချိန်တောင်းတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်က မင်းတို့ ပင်စည်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ပါ့မယ် ... ဒါဆိုရင် မင်း တာဝန်ကျေပြီပေါ့ ... နောက်ပြီး ... ကျုပ် သခင်ကြီးကျိုးတို့က ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ ... ကျုပ် ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ ...”

ကွီငှားက ...

“ဒါကတော့ ရှင်အကြောင်းပဲလေ ... ကျွန်မကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ...”

“မင်းရဲ့ဘဝကို ငါ နားလည်ပါတယ် ...”

ကွီငှားက သူ့အား ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ရှင်က ကျွန်မဘဝကို ဘာနားလည်တာလဲ ... မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ပြောမှာလား ... ဟား ... ဟား ... ရယ် ချင်လိုက်တာရှင် ...”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းက အစစအရာရာ ကြောက်နေရတဲ့ လူဆိုတာ ပြောချင်တာပါ ...”

“တော်သေးတာပေါ့ရှင် ... ရှင်အချိန်တောင်းတာက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

ဟိုကန်းစုက အတန်တန် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“အခု သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ ... ဒီတော့ ... ကျုပ် ဒီခုတင်ပေါ်မှာ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ အိပ်ချင်တယ် ...”

ကွီငှားက သူ့အား ငေးကြည့်ကာ ...

“ရှင်က ... အန္တရာယ်ကြားမှာတောင် အိပ်ချင်သေးတယ် ဆိုတော့ ကျွန်မ အံ့သြတာအမှန်ပဲ ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မက အပြင်ကို ရှောင်ပေးရမှာလား ...”

“ငါ့ဆန္ဒကို ပြောရင် မင်းယုံမှာလား...”

ဟိုကန်းစုက ပြောရင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲချလိုက်၏။

ကိစ္စက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ပြောပါဦး... ရှင့်ဆန္ဒက...”

ဟိုကန်းစုက...

“မင်း သဘောမတူရင်... မင်း ဆန္ဒမပါရင် ကျုပ် လုံးဝ မချိုးဖောက်ပါဘူး...”

ကိစ္စကသည် ဟိုကန်းစု၏စကားအား သူမတစ်သက်တွင် တစ်ခါမှ မကြားဘူးသဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မက သဘောတူတယ် ဆိုရင်ကော...”

ဟိုကန်းစုက သူမအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“မင်းက သဘောတူတယ် ဆိုရင်တော့... ခေတ္တခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ပျော်ပျော်လေး နေချင်သေးတယ်...”

ဟိုကန်းစုသည် သူ့စကားအတိုင်းပင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ စောင်ခြံ၍ အိပ်လိုက်လေသည်။

ဟိုကန်းစုသည် အကြိတ်ကာ မျက်နှာကို စားပွဲပေါ်သို့ မှောက် ချထားလိုက်၏။

သူသည် ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စများအား ပြန်မတွေးချင်တော့ပါ။

သူ၏အာရုံထဲတွင် ကျင်းပုံး၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာ လေးအား ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

“ကိုယ်... ကတိပျက်သွားပြီ... ကျင်းပုံးရယ်...”

သူက ခပ်တိုးတိုးညည်းကာ ကိစ္စကအား အားနာစွာကြည့် လိုက်၏။

ကိစ္စကသည် အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိသေးပါ။

သူမသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သဖြင့် ခဏမှိန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူမသည် ငြိမ်သက်စွာ မှိန်းနေရင်းမှ ဟိုကန်းစုအား အကဲခတ် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် မည်သို့သော လူစားဖြစ်သနည်း။

သူမက ဟိုကန်းစုအား ထွက်ပြေးခွင့် ပေးသည့်အနေနှင့် မျက်လုံးမှိတ်ကာ မှိန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော်...

ဟိုကန်းစုသည် ထွက်ပြေးခြင်း မပြုသည့်အပြင် အရက်အား စိမ်ပြေနေပြေ သောက်ကာငိုနေ၏။

၂၂၀ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဒိဗိတာဝန်ပျက်ကွက်ကာ ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မပြေးဘဲနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အကယ်၍သာ သခင်ကြီးကျိုးကို အမှန်တကယ် တွေ့လို၍ စောင့်နေခြင်းပင်ဆိုလျှင် လက်လျှော့ရန်သာ သူက ဘိုက်တွန်းလို၏။

သူမကိုယ်တိုင်ပင် သခင်ကြီးကျိုးအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တွေ့ဖူးခြင်း မရှိပေ။

လူ(၄)ယောက်သည် ငွေပေးရာတွင် အလွန်ရက်ရော၏။ ထိုသို့ ရက်ရောသဖြင့် ကိစ္စအား အရပ် တစ်ရပ်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ ဆက်ဆံ၏။

ညာတာမူမရှိ ကြမ်းတမ်း၏။
အလွန် ရက်စက်စွာ ပြုကျင့်၏။
သူတို့ စိတ်အလိုမပြည့်လျှင် ကိစ္စအား ဆံပင်မှဆွဲကာ ဆောင့်ကန်၏။

သူမသည် ငွေရသော်လည်း အညှင်းဆံခံ အဖျက်ဆီးခံ အရပ် တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ညာတာမူ ကင်းသည့် လူသားများ ဖြစ်ကြ၏။

ဟိုကန်းစုမှာမူ အခြားလူများကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။
သူမအပေါ် ပန်းတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ညှာတာ၏။

သို့သော် သူသည် သာမန် ယောက်ျား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သဖြင့် အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်သော်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကာ လူသားဆန်၏။

ကိစ္စအားသည် ဟိုကန်းစုအား လေးစားလာ၏။
ဟိုကန်းစုမှာ ဧရာမပြစ်မှုကြီးအား ကျူးလွန်လိုက်ရသကဲ့သို့ နောင်တရကာ တွေးတောငေးမောနေ၏။

“အစ်ကို ...”

ကိစ္စအားက မိမိအနားတွင် ကပ်ထိုင်ကာ ခေါ်လိုက်မှ ဟိုကန်းစုက သတိဝင်လာ၏။

“ဪ ... ကိစ္စအား ... ရော ... မင်းအတွက် ကျုပ် အရက်ငှဲ၊ ဆေးထားတယ် ...”

ကိစ္စအားက ...

“မိုးလင်းတော့မယ် ... အစ်ကို မအိပ်သေးဘူးလား ...”

“မိုးလင်းတော့မှာမို့လို့ ကျုပ် မအိပ်တာ ...”

ကိစ္စအားက သူ့အား ငေးကြည့်ကာ ...

“အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ...”

“မိုးလင်းတော့မယ်လေ ... မင်းမှာ ဝတ္တရား ရှိတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီးလုပ်ပေါ့ ... ကျုပ်က ကတိပျက်တဲ့ လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ ...”

ကိစ္စကားသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခါယမ်းကာ ဟိုကန်းစုအား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကိစ္စကားမှာ မိမိအား ခင်တွယ်သွားပြီဖြစ်မှန်း သဘောပေါက်သွား၏။

သူ စိတ်အနည်းငယ် မကောင်းသည်မှာ ချစ်သူ ကျင်းဖုံးကြောင့် ဖြစ်၏။

ကိစ္စကားက ပြုံးကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... မိုးလင်းတော့မယ် ... အစ်ကိုလာလမ်းအတိုင်း ပြန်တော့နော် ...”

ဟိုကန်းစု အံ့အားသင့်သွား၏။

သူမက ဤမျှအထိ ခွင့်ပြုမည် မထင်ပါ။

“မင်းကို အပြစ်ပေးမှာပေါ့ ... မင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ ...”

“အစ်ကို ကျွန်မကို မညှာမတာပဲ အဲဒီကုလားထိုင်နဲ့ ရိုက်ထားခဲ့ပါ ...”

သူမပြောသည်ကို ဟိုကန်းစု နားလည်၏။

သူမအား ရိုက်နှက်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည့် သဘောပင်။ ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ်မင်းကို မရိုက်ရက်ဘူး ... နောက်ပြီး ... မင်း နာမည်လဲ ဆုံးဝ မပျက်စေရဘူး ... မင်း တာဝန်အတိုင်း ကျုပ်ကို ပို့လိုက်ပါနောက်ပိုင်းဖြစ်သမျှက ကျုပ်တာဝန်ပဲ ...”

ကိစ္စကားက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အစ်ကို စဉ်းစားနော် ... သခင်ကြီးကျိုးက ပတ္တမြားအတွက် သောဘတတ်နေတာ ... မှားတာ မှန်တာကို သူစဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရက်စက်မှာ အမှန်ပဲ ... ဒါကြောင့် ... ရှောင်ရှားခိုင်းတာပါ”

“ကျုပ်ကို အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မင်းကိုလဲ ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ ...”

“ပြောပါအစ်ကို ...”

“မင်း ... သူတို့ရဲ့ ညွှန်ကြားစေခိုင်း ခံနေရတဲ့ ဘဝကနေ အမြန်ဆုံး ရုန်းထွက်ပါ ... ချူးချူးတော့ သေသွားရရှာပြီ ...”

“ရှင် ...”

ကိစ္စကားက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ချူးချူးသေသွားပြီ ဟုတ်လား ... ဘယ်သူက သတ်လိုက်တာလဲ ...”

၂၂၄ ● နန္ဒကျော်သူ

ဟိုကန်းစုသည် မိမိနှင့် ချူးချူးတွေ့ပုံ၊ ချူးချူးအား လုပ်ကြံ
ခံရပုံနှင့် မိမိ လုပ်ကြံခံရပုံတို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

နားဦးစို့။
ခုတ်ယပိုင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

နန္ဒကျော်သူ

ကိုယ်ပွား

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီသမ်းလာပြီဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကွဲဝေးအား ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

ကွဲဝေး သိသိသာသာ တုန်လှုပ်နေ၏။

သူမက စဉ်းစားကာ ...

“ပတ္တမြားယူသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက ချူးချူးကို သတ်ပစ်လိုက်
ဆိုရင် အဲဒီပတ္တမြားက သူ့ဆီမှာပဲ ရှိဦးမယ်”

ဟိုကန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲယူဆတယ်၊ တကယ်လို့ သူက ရိုးရိုး
သားဆိုရင် ချူးချူးကို ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ အဲ ... ကျုပ်ကို လာလုပ်
တာကလည်း ဟိုကန်းစု မသေဘူးထင်ပြီး ထပ်လာလုပ်ကြတာပဲ
မယ်၊ သူက အဆိပ်အုပ်နဲ့ ကျုပ်ကိုစောင့်နေဦးမှာ အမှန်ပဲ”

“အဲဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုက ဒီကျမှ ရိပ်စားမိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြန်သွားရင် ရင်ဆိုင်ရမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ”

သူမက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါမ်းလိုက်၏။

“ခက်တယ်အစ်ကို ... သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ ကိုယ်ပွားတွေကို ကျွန်မတို့ စုံစုံစိစိ မသိတာအမှန်ပဲ”

ဟိုကန်းစုက သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သခင်ကြီးကျိုးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။ ဒီစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ခုံးတိကျားက သခင်ကြီးကျိုးကို သိဖို့ အနီးစပ်ဆုံးလူလား”

ကိုဇားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူက သိဖို့မပြောနဲ့၊ အစ်ကို လာပို့တဲ့ စာကို သူ့လက် ခံလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဆီကတစ်ဆင့် နောက်ထပ် ငါးယောက် လောက် ပြောင်းပြီးမှ ရောက်မှာ”

ဟိုကန်းစုက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“အို ... ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ သူက ဒီစာရတာနဲ့ အမျိုးသမီးနောက်ကို လိုက်တော့မယ်ထင်တယ်”

ကိုဇား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူကိုယ်တိုင် သွားမယ်ထင်ဘူး၊ သူ့မှာ အင်မတန်ကြီး”

“အင်းတွေရှိတယ်၊ အဲဒီထဲက ကိုင်းတစ်ကိုင်းက လှုပ်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီ ခွက် ကြွေနိုင်ပါတယ်”

“အင်း ... သခင်ကြီးကျိုးက တိုင်းပြည်အတွက် တော်တော် သွေးရယ်ကြီးတယ်၊ သူ့မှာ ဘာအကြံအစည် ရှိနေလည်း မသိဘူး” ကိုဇားက သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်ကာ ...

“အို ... ဒီမှာ အရွက်တစ်ရွက်လုံးရှေ့မှာ အစ်ကိုက ဒီစကား ပြောရဲသလား”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“ဒီအရွက်က ဖုန်ကပ်မနေဘူး၊ သန့်တယ်၊ ဖြူဖွေးတဲ့ အရွက်၊ ကျုပ်က မကြောက်ပါဘူး”

ကိုဇားက သဘောကျစွာပြုံးကာ ...

“ရှင်က ဒီလိုကဗျာဆန်တဲ့ စကားလည်း ပြောတတ်သားပဲ” သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဟိုကန်းစုအား မြတ်နိုးစွာ နမ်းနှံ့ ချစ်လေသည်။

အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။

အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် ကျေးငှက်ကလေးများ၏ အော်ခင်း တေးသီသံနှင့်အတူ ဖိမန်ကျေးရွာလည်း အိပ်ရာမှ နိုးထ ခဲ့၏။

ကွီဝား၏အလှသည်လည်း ပြန်လည်တောက်ပလာ၏။

သူမသည် စောစီးစွာပင် ကြော့မော့နေအောင် ဖြီးလိမ့်မည် ဆင်ထား၏။

သူမသည် ဟိုကန်းစု ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်သွားကာ နောက်မှ ပခုံးကို သိုင်းဒက်၍ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကို... ဒီရွာမှာနေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ပြန်လာ နော်”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဟိုကန်းစုသည် ပြောစရာစကားတချို့ ရှိသည်ကို မပြောကြံ တော့ဘဲ သူမထွက်သွားရာသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

သူမက အရေးတကြီးပုံစံနှင့် ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသဖြင့် သူက ကြောင်အုံအုံဖြစ်သွား၏။

သူမသည် စားသောက်ဆိုင်၏ အရှေ့ညာဘက်လမ်းချိုးအတိုင်း ထွက်သွား၏။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစုသည် နာမည်ကသာ ဟိုကန်းစုဖြစ်၏။

သူသည် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရေးကို အလွန်ဝါသနာပါထား ကျွမ်းကျင်သော ချီလုယန်းဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကန်းစုသည် သူမ အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ကာ သူမသွားရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ဖိမိန်ကျေးရွာကြီးသည် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ကြီးမား သည်ပြန်သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၏။

ချိုင့်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် အိမ်များရှိနေသကဲ့သို့ ကုန်းကမူ အသီးသီးတွင်လည်း အဆောက်အဦးကြီးများ ရှိနေ၏။

တောင်ပေါ်ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။

အလွန်လွတ်လပ်ကာ ဥပဒေနှင့် လွတ်ကင်းသည့် နယ်ခြား သေအနီးက တောင်ပေါ်ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

ကြီးမားသော ထိုရွာကြီးတွင် မမြင်ရသော အရှင်သခင်တစ် ယောက် ကြီးစိုးနေသည်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထိုအရှင်သခင်မှာ ဆရာကြီးကျိုး ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

ဆရာကြီးကျိုးအား မည်သူမှ မမြင်ဖူးပါ။

ဆရာကြီးကျိုးသည် ဤဒေသ၌ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဟိုကန်း စု တွေးမိ၏။

သူသည် ကွီဝားသွားသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း အထက် အက်လိုက်၊ အဆင်းဆင်းလိုက်နှင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

တချို့ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်များ သည် အလွန် သပ်ရပ်ပြီး လှပကာ ချိုင့်ဝှမ်းလျှိုမြောင်တွင် ဆောက် လုပ်ထားသော အိမ်များမှာလည်း ကြီးမားခိုင်ခံ့လှ၏။

ဤကျေးဇူးရှိ လူများသည် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ၏။

အချို့ ယာခင်းစိုက်ပျိုးသူများ၊ ဂျုံ၊ ပဲ၊ နှမ်း စိုက်ပျိုးသူများ၊ တိရစ္ဆာန်မွေးသူများနှင့် တောင်ခြေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နှစ်စဉ် စိုက်ပျိုးထားသူများကို တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ် ဟိုကန်စုသည် ကွီဝားအား မျက်ခြေပြတ်သွား၏။

သူ၏ရှေ့တွင် ပုပုပျပ်ပျပ်နှင့် အုပ်ကြွပ်မိုးထားသော အိမ်တစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကွီဝားသည် ထိုအိမ်ကလေးမှလွဲ၍ အခြားဝင်စရာ နေရာမရှိပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ တိတ်ဆိတ်လွန်းသောနေရာသည် အန္တရာယ်နှင့် နီးသည်ကို သူကသိထား၏။

သူသည် ထိုအိမ်ကလေးထဲသို့ လိုက်ဝင်ရန် စဉ်းစားမိ၏။

သို့သော် ...

အတွင်း၌ မည်သူရှိမည်မှန်း မသိဘဲ သူက အရမ်းမဝင်ရဲပါ။

သူသည် ခြံထဲသို့ ခိုးဝင်ရန် တောင်မြောက်ဝဲယာအား လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏အဝတ်အစားမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ထင်းခဲမြင်နိုင်သောကြောင့် ဝန်းကျင်အား လေ့လာရ၏။

လူသူကင်းရှင်းနေ၏။

သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်မှ ပန်းချုံနှစ်ချုံကြားထဲသို့ ထိုင်လျက်ပင် ကျသွား၏။

ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးထိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးနှစ်လုံးလည်း အလိုလိုပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ပန်းချုံနှစ်ချုံလုံးအတွင်းမှ ဓားရှည်သုံးလက် ထွက်လာလာကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အနီးသို့ ထိုးသွင်းရန် ချိန်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ပတ္တမြားသူနိုး

ကွီဝှားသည် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူအား ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေ၏။

ထိုလူမှာ အရပ်ရှည်ကာ ဥပဓိရုပ်ကောင်း၏။

သူ၏နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ သာမန်နှင့်မတူဘဲ ကားနေသောကြောင့် သူ့အား နားကား ဟုတ်ဟု ခေါ်ကြ၏။

နောက်တော့ နဂါးဟုတ်ဟု အလိုလိုဖြစ်သွား၏။

ယခု နဂါးဟုတ်ဟုသည် ကွီဝှားအား ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း စုံစမ်းထားတဲ့အတိုင်း သူက ဟိုကန်စုရဲ့ မိသားစုကို သနားလို့ ဟိုကန်စု အယောင်ဆောင်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူဘယ်သူလဲ၊ ဒီကို သွေးရိုးသားရိုး လာတာဟုတ်ရဲ့လားလို့ ငါ သိချင်တယ်”

ကွီဝှားက ...

“ကျွန်မ သူ့ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်စုံစမ်းပြီးပြီ။ သူက အာမခံဌာနမှူး တစ်ယောက်ပဲ။ သခင်ကြီးကျိုးဆီကို ချူးချူး ပို့တဲ့ စာ လာပို့တာလို့ ပြောတယ်”

ကောင်းပြီ ... ဒါပေမယ့် သူက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ချောင်းမြောင်းနေတာ တွေ့တယ်လို့ ခုံးတိကျားက ပြောပါလား။ အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲ”

ကွီဝှားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကို ရိုက်နှက်ပြီး ခေါ်သွားတာ”

“သူက ဘာပြောလဲ”

“သူ အဲ့ဒီမာကိုင်တာ တခြားကိစ္စကြောင့်ပါတဲ့။ သူ့မှာ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူးတဲ့”

“မင်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးတာ အမှန်ပဲနော်”

“ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းတာပဲ”

နဂါးဟုတ်ဟုက ကွီဝှား အစီရင်ခံသည်ကို ဘဝင်မကျပါ။

“အေးလေ ... နင် တစ်နေ့ ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ရင် နင့်မှာလည်း တာဝန်မကင်းဘူး။ နင့်ကို တာဝန်ပေးတာက တို့က ညွှန်ကြားတဲ့ လူကို အူမချေးခါးမကျန် တိတိကျကျ စုံစမ်း

နိုင်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတာ မဟုတ်လား၊ အခု နင်ပြောတာတွေက
ဘာမှ တိတိကျကျမရှိဘူး၊ သူက ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာထား
နင် သေသေချာချာမပြောနိုင်ဘူး”

ကွီဝားက ...

“ဒီမှာ နဂါးဟုတ်ဟူ ... ရှင်တို့ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာပဲ ...
ဘဲ ကျွန်မဘက်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ ရှင်တို့ပေးထားတဲ့ တာဝန်က
လူတစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းရမယ်လို့ တင်
လား၊ ကျွန်မရဲ့ မာယာခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ရင်းပြီး မေးမြန်းရမယ်ဆို
အခုလည်း ကျွန်မ စုံစမ်းလို့ ရသလောက် သူ့အကြောင်းတွေ ငြိ
ပြည့်စုံစုံ ပြောတာပဲ၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ”

နဂါးဟုတ်တူ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

တစ်ခဏကြာမှ ...

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း သူ့ကို တစ်ရက် နှစ်ရက်ထား
ဆက်ထိန်းပေးထားပါ၊ ကျုပ် သူ့ကို မသင်္ကာဘူး”

ကွီဝားက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ရှင်တို့ ညွှန်ကြားတဲ့အထဲမှာ အဲဒီလိုမပါဘူး၊ ကျွန်မ သူ့
အခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲထားခဲ့တယ်၊ အခုနေ သူ့ဟာသူ ပြန်သွား
ရင်တော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး”

နဂါးဟုတ်တူက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း စိုးရိမ်စရာမလိပါဘူး၊ တကယ်လို့ ရှိနေသေးတယ်ဆို
ရင်တော့ ထိန်းထားဖို့ပြောတာပါ၊ မရှိတော့ရင်လည်း အကြောင်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိမန်ရွာထဲက လွယ်လွယ်ကူကူ ထွက်သွားဖို့ဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်တာ မင်းလည်းသိပါတယ်”

ကွီဝားသည် ဆတ်ခနဲ ထကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်
လာလေတော့သည်။

ကွီဝားသည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျသေးသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေ၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခါတိုင်းနေသာဆိုလျှင် သူမ ပျာပျာသလဲ သွားဖွင့်မည်ဖြစ်၏။

ယခု သူမ မကြားဟန်ပြုကာ ပေအိပ်နေ၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မနေ
သာတော့ဘဲ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ကျိုးတိုးကျိုးတဲ ပေါက်ကာ
ခန္ဓာကိုယ် ထွားကြိုင်းသော လူတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဪ... ညီမလေး အိပ်နေတာလား”
ပြောရင်း အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။
ကိစ္စက သူ၏ရင်ဘတ်အား တွန်းကာ ...
“ကျွန်မ ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး၊ တခြားအခန်း

ကြွပါရင်”

ထိုလူက ပြုံးကာ ...
“ညီမလေးက ဆားမူကျိုကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”
“ဒီမှာ ဆားမူကျိုလည်း ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ
မှ အတွေ့မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”
သူကပြောပြီး တံခါးအား ဆွဲပိတ်လိုက်၏။
သို့သော် ...
ဆားမူကျို၏ တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်က တံခါးဝ၌
တောင့်ကြီး ရပ်ထား၏။

“မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ မင်းရဲ့ သူဌေး ခုံးတိကျား
စိတ်ဆိုးမှာ မကြောက်ဘူးလား”
“အို... ကျွန်မက အရပ်မဟုတ်ဘူး... လူသား၊
မကောင်းတဲ့အခါဆိုတာလည်း ရှိသေးတာပဲ”
ဆားမူကျို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
သူသည် ကြမ်းတမ်းသောစိတ်ရှိပြီး အရက်လည်း
မည်သို့မျှ ပြော၍မရပါ။

အခန်းတွင်းသို့ ဇွတ်ဝင်၍ ကိစ္စကားအား သိုင်းဖက်လိုက်၏။
ကိစ္စကားသည် သူမဆန္ဒမပါဘဲ အဓမ္မပြုသည်ကို မနှစ်သက်ပါ။
သူမသည် ဆားမူကျို၏ လက်နှစ်ဖက်အား မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်
ကာ ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။

ဆားမူကျို၏ ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ်မြောက်တက်သွား အခန်း
ဆာင့်တစ်ခုသို့ ပြုလဲသွား၏။
“ဝုန်း...”

ဆားမူကျို၏ မျက်နှာ နီရဲခက်ထန်ကာ လက်နှစ်ဖက်အား
ဒြန်၍ ဖုန်ခါကာ ထလိုက်၏။
“မင်းက ဒီလိုလား... ဒီမှာ ငါ မင်းကို ချက်ချင်း ပြန်သတ်
သို့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်မှာ မင်း ဒဏ်ရာအနာ
ဘရ ဖြစ်မှာ ငါမလိုလားဘူး”
ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

သူက သူဌေး ခုံးတိကျားထံ သွားရောက်အကြောင်းကြားခြင်း
ဖြစ်မှန်း ကိစ္စကား သိ၏။
မိမိသည် အသွေးအသားနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသော လူဖြစ်
မှန်း ခုံးတိကျား နားလည်နိုင်ပါသည်။
သူမသည် အခန်းတံခါးအား ပြန်မပိတ်ဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေ
လိုက်လေသည်။

သူမ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်။

ဆားမုကို နောက်မှ ခုံးတိကျား လိုက်ပါလာ၏။

“ကိစ္စာ... မင်း ဆရာကြီး ဆားမုကိုကို ဘယ်လိုဆောင်
လိုက်တာလဲ”

ကိစ္စာက မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းထားကာ ...

“ကျွန်မက နေထိုင်မကောင်းလို့ အကျိုးအကြောင်း ပြော
သူကနားမလည်ဘူး”

ခုံးတိကျားက ...

“ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းလိုက်ပါ။ ဆရာကြီး
ဆားမုကိုက တောင်ပိုင်းနယ်တစ်ခွင်မှာ ထိတ်ထိတ်ကြိုဆိုတာ နေ

ပဲသီးသီးလို့ပါ။ သူက ငွေရေးကြေးရေး အင်မတန် ရက်ရောပါတယ်။
ကိစ္စာသည် ခုံးတိကျားအား ပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်မိ

သို့သော် ...

ခုံးတိကျား၏ အမူအရာနှင့် ပြသွားသော လျှို့ဝှက်သဘော
ကြောင့် ကိစ္စာအဖို့ မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

သူမအား ခိုင်းစေသော အလုပ်မှာ ဆရာကြီးကျိုး၏ အိမ်
ဟု လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ ပြသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခက်တာပါပဲရှင် ... ကောင်းပြီလေ ကျွန်မ တတ်နိုင်
သလောက်တော့ ပြုစုပါမယ်”

ဆားမုကို၏ မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခရားကို ခွက်ထဲ မထည့်ဘဲ
အတိုင်း ငုံ့၍စုပ်ယူသောက်လိုက်၏။

ဆားမုကိုက သူမ၏ ခွဲသောခါးအား လှမ်းဖက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ညီမလေးကို ချစ်တာ”

ကိစ္စာသည် အသက်မပါသော် အပြုံးအား ပြုံးထားရ၏။

“ကျွန်မကလည်း နေထိုင်မကောင်းလို့ပါရှင်၊ နို့မဟုတ်ရင်
ဒီဆက်မက ပြုစုနိုင်ပါသေးတယ်”

ဆားမုကိုက ပြုံးကာ ...

“အို ... ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ခရီးဝေး
က လာရတာဆိုတော့ အပန်းဖြေချင်တယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ”

ဆားမုကိုသည် သူ၏ဝတ်စုံကို စနစ်တကျ ပြန်ဝတ်လိုက်၏။
ပြီးသည်နှင့် သူသည် ငွေတော်တော်များများကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်

တင်ပေးလိုက်၏။

အရက်ခရားအား ရှေးနည်းအတိုင်းပင် မော့လိုက်၏။

ထို့နောက် ကိစ္စာအား ပြုံးပြကာ ...

“ကျုပ် နောက်တစ်ခါ အမြန်ဆုံး လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

၂၀ * နန္ဒကျော်သူ

သူက ထိုသို့ပြောပြီး တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသလို ရှာဖွေလိုက်၏။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ရှာဖွေလိုက်၏။

ရုတ်တရက် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ကိစ္စကြည့်လိုက်၏။

ကိစ္စားသည် သူ့အား လုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။

သူမ၏ အဝတ်အစားများကိုသာ ဝတ်ဆင်နေ၏။

ဆားမူကျိသည် ရုတ်တရက် သူမ၏ ပခုံးအား ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

“မင်း သိပ်လည်ပါလား ... ဘယ်မှာလဲ ငါ့ပစ္စည်း ...”

ကိစ္စားက သူ့အား ကြောင်အံ့အံ့ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာ ... ရှင်ပစ္စည်း ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်း အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ အခုချက်ပြန်ပေးစမ်း”

ကိစ္စားက ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ဆရာကြီးဆားမူကျိ ရှင်ရူးနေပြီလား၊ ကျွန်

ဆီက ဘာတွေလာတောင်းနေတာလဲ”

“ဪ ... မင်းက ဒီလိုလား”

ဆားမူကျိသည် ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏မျက်နှာအား လက်နှင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း ...”

ကိစ္စားက လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ခံပေးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူမက ဘယ်ခြေအား ဝိုက်ကာကန်လိုက်၏။

“ရှင် မတရားမပြောနဲ့”

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်ကာ ခုံးထိကျားနှင့် သိုင်းသမား ငါးယောက် လှမ်းဝင်လာ၏။

“ကိစ္စား ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ဆားမူကျိက ...

“ဆရာခုံးတိကျား ... မနက်က ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အရောင်းအဝယ် မတည့်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း အခုမရှိတော့ဘူးဗျ”

ခုံးတိကျားက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲမှာ စိတ်ကြိုက် ရှာနိုင်ပါတယ်၊ တွေ့ခဲ့ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သူ့ကို သတ်သွားပါ၊ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဒီလိုနာမည်ပျက်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးဗျ”

ဆားမူကျိ ငိုငင်သွား၏။

သူ့အား ကိစ္စား အင်္ကျီချွတ်ပေးစဉ်ကတည်းက သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဖြစ်၏။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ယခုအချိန်ထိ။

အလွန်စဉ်းစားစရာ ကောင်းလာ၏။

ခုံးတိကျားကလည်း ခပ်ရဲရဲနှင့် အာမခံသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင်
ဝေဝေဝါ ဖြစ်လာ၏။

“ကျုပ် တခြားနေရာမှာများ ကျနေခဲ့မလား မသိဘူး”

ပြောပြီး ခုံးတိကျားတို့နှင့်အတူ ထွက်သွား၏။

ခုံးတိကျားက ဆားမူကျို မမြင်အောင် ကွီဝှားအား ဖြေ
လိုက်၏။

ကွီဝှား အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။

သူမသည် ဆားမူကျို အင်္ကျီအား စတင်ချွတ်ကတည်းက
လောက်စာလုံးသာသာရှိသော အနီရဲရဲ ပတ္တမြားလုံးအား သူမ ခုတင်
ခေါင်းရင်းရှိ အံဖုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အံဖုံးထဲထည့်လိုက်သော ပတ္တမြားသည် တစ်နံ
တစ်ယောက်က ယူသွားသည်ကို ဆားမူကျို လုံးဝမသိလိုက်ပါ။

ကွီဝှားသည် ညနေပိုင်း၌ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် စားသောက်
ခန်းမအား ဖြတ်ကာ အောက်သို့ဆင်းလာ၏။

သူမသည် မြင်းစောင်းထဲသို့ အမှတ်မထင် ကြည့်မိလိုက်၏။

သူမ မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

ဟိုကန်းစု၏ မြင်းမှာ ရှိနေသေး၏။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းမပါဘဲနှင့် ပြန်၍ရမည်မထင်ပါ။

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မြင်းနှင့် မှားစီးသွားခြင်းလော။
မဖြစ်နိုင်ပါ။

မည်သူမှ မြင်းပျောက်သည့်သတင်း မကြားရပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဟိုကန်းစုသည် နံနက် မိုးလင်းကတည်းက
ညီညီနေရာသို့ သွားနေပါသနည်း။

ရွာထဲသို့ သွားလျှင်လည်း ယခုအချိန် ပြန်ရောက်သင့်ပြီဖြစ်
၏။

မိမိ နဂါးဟုတ်တူထံမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက သူ့အား မတွေ့
ပေ။ ပြန်သွားပြီဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် ...

သူ၏မြင်းမှာ ရှိနေသေး၏။

ဟိုကန်းစု မပြန်သေးသည်မှာ သေချာနေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေပါသနည်း။

သူသည် ဆရာကြီးကျိုး၏ သတင်း ရအောင် လှည့်ပတ်စုံစမ်း
နေခြင်းလော။

ဖိမ့်ရွာကြီး၏ ထက်ဝက်မကသော လူများသည် ဆရာကြီး
ကျိုး၏ ဩဇာခံများဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သူသည် ချောင်းမြောင်းစုံစမ်းသောအကျင့်ရှိ၏။
 မိမိထွက်သွားသည်နှင့် သူက နောက်မှလိုက်လာသလော။
 နဂါးဟုတ်တူ၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစောင့်များ အမြဲ
 မပြတ်ရှိနေမည်ကို သူက သိမည်မဟုတ်ပါ။
 အကယ်၍ သူမ တွေးထင်သည့်အတိုင်း နဂါးဟုတ်တူ၏
 အိမ်နားသို့ ရောက်သွားပါက ဟိုကန်းစုအဖို့ မလွယ်ပါချေ။
 ဤသို့ဆိုလျှင် သူမ ဤအတိုင်းနေ၍ မရတော့ပါ။
 ဟိုကန်းစုအား အမြန်ဆုံး ရှာဖွေရမည်ဖြစ်၏။
 သူမသည် ဖိမန်ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။
 စားသောက်ဆိုင်အချို့တွင်လည်း မယောင်မလည် ကြည့်ခဲ့၏။
 မတွေ့ပါ။
 ဤသို့ဖြင့် နဂါးဟုတ်တူ၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာ
 ၏။

ထိုစဉ် နဂါးဟုတ်တူ၏ အိမ်နေရာဘက်မှ လူတစ်ယောက်
 လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ထိုလူငယ်မှာ နဂါးဟုတ်တူ၏ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း
 သူမက သိထား၏။
 “ဟေ့ ... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”
 သူမက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

လူငယ်က ...
 “ဪ ... ကိစ္စပေါ့လား၊ ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင် သွား
 မလို့ဗျ”
 ပြောပြီး ကိစ္စအား စပ်ဖြဲဖြဲကြည့်လိုက်၏။
 “မင်းက ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”
 “ကိစ္စ ... ခင်ဗျား တစ်နေ့တခြား လှလာတယ်ဗျာ”
 ကိစ္စက မြူဆွယ်သလို ပြုံးကြည့်ကာ ...
 “ငါလှတော့ မင်းက စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”
 လူငယ်က သွားအပြီသားနှင့် ...
 “ကိစ္စရယ် ... ခင်ဗျားကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူ ဘယ်သူရှိ
 သလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”
 “မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ တစ်ခါတစ်ခေါက်တောင် လာ
 မလည်တာလဲ
 လူငယ်က ဝမ်းသာသွား၏။
 “ဟား ... ကျွန်တော် ဒီည လာခဲ့မယ်လေ”
 “လာခဲ့လေ ... မင်း လာမယ်ဆိုရင် ငါက ကြိုဆိုနေမှာပေါ့၊
 ဘခြားဧည့်သည်လည်း မရှိဘူးဆိုရင်ပေါ့”
 လူငယ်က ပြုံးကာ ...
 “မရှိဘူး ... စိတ်ချ၊ အခု ခင်ဗျားဆီမှာ တည်းခိုနေတဲ့ ဧည့်
 သည် ဒီည ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

* နန္ဒကျော်သူ

ကိစ္စကား၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲခုန်သွား၏။

သူမက ကြိုးစား၍ဖြိုးကာ ...

“ဟုတ်လား ... သူက အင်မတန် ခြေရှုပ်တဲ့လူပဲ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ ... မနက်က ဆရာဟုတ်တူ ခြင်းထဲတောင်

ရောက်အောင်လာနိုင်တယ်ဗျို့။”

“အို ... ဟုတ်လား၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ”

လူငယ်က လက်ယမ်း၍ ...

“မပူပါနဲ့၊ သူ့ကို တောင်ကြားဂေဟာ ခေါ်သွားပါပြီ”

“တော်ကြားဂေဟာ ...”

ကိစ္စကားက သံယောင်လိုက်လိုက်၏။

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ကဲ ... ကျုပ် လာမယ်နော်”

“လာခဲ့ပါကွယ် ... ငါစောင့်နေပါမယ်”

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ...

“တော်ကြားဂေဟာ ... တောင်ကြားဂေဟာ ဘယ်နေရာမှာ

ရှိနေတာပါလိမ့်။”

တောင်ကြားဂေဟာ

ကိစ္စကားသည် ဟိုကန်းစုအတွက် အလွန်စိုးရိမ်နေ၏။

သူမ စိုးရိမ်နေသည်မှာလည်း သခင်ကြီးကျိုးဆိုသူကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ပုစန့်တောင်တန်းဒေသတစ်ခုလုံးသည် သခင်ကြီးကျိုး၏ အမည်အား သိထားသော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မြင်ဖူးခြင်း မရှိပါ။

သခင်ကြီးကျိုး၏ တပည့်များသည် လက်ညှိုးထိုးမလွတ်အောင် ခင် များပြားလှ၏။

သို့သော် ...

လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။

ပြည်မမှ နှင်ထုတ်ခံရသူများ၊ ကမ်းကုန်အောင် ဆိုးသွမ်းသူများသည် သခင်ကြီးကျိုး၏ အသုံးတော်ခံများ ဖြစ်လာ၏။

သူတို့သည် အဘယ်ကြောင့် သခင်ကြီးကျိုးအား ကြောက်ရွံ့
နေရပါသနည်း။

သခင်ကြီးကျိုးသည် အဆိပ်ဘုရင်ကြီးဖြစ်ပြီး သူ့တွင် အဆိပ်
ကိုယ်ပွားများ ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစု သေဆုံးရခြင်းမှာ သခင်ကြီးကျိုး၏ အဆိပ်ကိုယ်
ပွားတစ်ယောက်က အဆိပ်လက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

သခင်ကြီးကျိုး၏ အဆိပ်အပ်သည် အလွန်သိမ်မွေ့ကာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။

ကွီတားသည် ထိုကိစ္စများအား ကောင်းစွာသိထား၏။

ယခု ဟိုကန်းစုအား တောင်ကြားဂေဟာသို့ ခေါ်သွားသည်
ဟု ကွီတား ကြားရ၏။

ထို့ကြောင့် ဟိုကန်းစု၏ ကံကြမ္မာသည် ဆိုးဝါးသော အခြေ
အနေနှင့် တွေ့ကြုံရမည်မှာ သေချာ၏။

ကွီတားသည် ထိုကိစ္စအား လစ်လျူရှုမနေနိုင်ပါ။

ချီလုယန်းကဲ့သို့ တိုင်းပြည် အဖိုးတန် လူတစ်ယောက် ဒုစိုက်
သမားများ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရမည်မှာ အလွန်နှမြောစရာ
ကောင်းလှ၏။

သို့ဖြင့်၍ ကွီတားသည် လူတစ်ယောက်အား အလျင်အမြန်
ရှာဖွေလိုက်၏။

သူမ ရှာဖွေသည့်လူမှာ သူမနှင့် ဘဝတူ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ၂၀၀ ဖိုင်ဖိုင်ရှိသောကြောင့် မည်သူကမှ
သူမနာမည်ကို 'ဆုရို' ဟု မခေါ်ပါ။

ဝက်မလေးဟုသာ ခေါ်၏။

ဖိမန်ကျေးရွာတွင် ဝက်မလေးသည် အရေးပါအရာရောက်
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ခုံးတီကျားကဲ့သို့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည်ပင် ဝက်မလေး
အား ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေ၏။

ဝက်မလေးသည် ကွီတားကိုတော့ ခင်မင်၏။

အခြား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအား ခပ်တည်တည် ခပ်တန်း
တန်း ဆက်ဆံသော်လည်း ကွီတားကိုမူ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၏။

ဝက်မလေးသည် တောင်ကြားဂေဟာ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိ
မည်ကို သေချာသိနိုင်သည်ဟု ကွီတား ယုံကြည်၏။

ထို့ကြောင့် ဝက်မလေးအား မေးရန် သူမအခန်းထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် သူမ၏ မျက်နှာအား အစွမ်းကုန် ခြယ်သနေ
သော ဝက်မလေးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘာလဲ ကိစ္စကား... စမ်းချောင်းမှာ ရေသွားချိုးဖို့ဆိုရင်တော့
ငါမအားဘူးနော်”

ကိစ္စကားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... တခြားကိစ္စပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ကိစ္စကားက ...

“ငါ့ကို တစ်ယောက်က ညွှန်ကြားချက်ပေးလာပြီး
တောင်ကြား ဂေဟာကို လာခဲ့ပါတဲ့၊ ခက်တာက တောင်ကြားက
ဘယ်မှာ ရှိမှန်း ငါမှမသိတာ”

ဝက်မလေးက ကိစ္စကားအား စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်သူက ညွှန်ကြားတာလဲ”

ကိစ္စကားက မင်သေသေနှင့် ...

“လူတစ်ယောက်ကပါ”

ဝက်မလေးက ဆက်မမေးတော့ပေ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သူမှန်းမသိသည့် တစ်စုံတစ်
ယောက်က ထိန်းချုပ်ထားခြင်း ခံနေရသည့် မဟုတ်ပါလား။

“သူက တောင်ကြားဂေဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ
မပြောသွားဘူး”

ကိစ္စကားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မပြောဘူး... အဲဒါကြောင့် ငါ ဒေါသထွက်နေတာပေါ့၊
စားသောက်ဆိုင်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေတုန်း တောင်ကြားဂေဟာကို
သွားပါလို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး ပျောက်သွားတယ်”

ဝက်မလေးက စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ...

“အင်း... တစ်စုံတစ်ခု အရေးကြီးလို့ထင်တယ်၊ ကဲပါ ... ငါ
လမ်းညွှန်ပြလိုက်ပါမယ်”

ဝက်မလေးသည် တောင်ကြားဂေဟာသို့ သွားရမည့် လမ်းကို
အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်လေသည်။

သေတွင်း

“မင်း ခေါင်းမာလှချည်လား”

နဂါးဟုတ်တူ၏ လေသံမှာ တင်းမာနေ၏။

ဟိုကန်းစုက သူ့အား မော့ကြည့်ကာ ...

“ကျုပ် ဒီထက်လည်း ဘာမှမပြောတတ်ဘူး”

သူသည် ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မင်း ငါ့ဂေဟာကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာတာလဲ”

“ကျုပ် ဒီမေးခွန်းကို ဖြေပြီးတာ သုံးခါရှိပြီ”

“မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေတာပဲ ကြားချင်တယ်”

“ကျုပ် ပြန်ခါနီး ကိစ္စကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ သူ့သွားဆီ နောက်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်လာတာပါလို့ ပြောသားပဲ။ ခင်တို့ မယုံတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“မင်း ဒီအဖြေမျိုးပဲ ထပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အမိန့် နဲ့ ငါ မစောင့်တော့ဘူး”

ဟိုကန်းစုသည် မျက်နှာအား တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်၏။

သူသည် ယခု လက်နှစ်ဖက်လုံး လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရတော့

နဂါးဟုတ်တူ၏ အကြောပိတ်ပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိ၏။

သူ၏လက်ညှိုးဖြင့် ပခုံးလက်ပြင်တစ်နေရာအား ထောက်လိုက်သည်နှင့် ဟိုကန်းစု၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးသည် အသွေးအသား အကြောမရှိသကဲ့သို့ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ယခုအခါ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်နေရသော်လည်း သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်သို့ အင်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

သူ့အား လာနားသော ခြင်တစ်ကောင်ကိုပင် မောင်းထုတ်နိုင်ဖို့ မရှိတော့ပါ။

သူသည် မနက်ပိုင်းက အဆင်အခြင် ကင်းမဲ့စွာ နဂါးဟုတ်တူ၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်မိသဖြင့် သူ၏တပည့်များက ဖမ်းကာ နှိပ်စား ပြန်သွားသည်နှင့် နဂါးဟုတ်တူထံ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

နဂါးဟုတ်တူရှေ့ရောက်သောအခါ သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်မိသည်နှင့် နဂါးဟုတ်တူက သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူ၏ မေ့ကြောအား ထပ်မံထောက်လိုက်သဖြင့် သူက မေ့သွားကာ ဤနေရာသို့ အပိုခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ အပြင်လောကတွင် မည်သို့မည်ပုံ ရှိနေမည်ကို သူကမသိဘဲ ယခု သူရောက်နေသော အခန်းမှာ ကျောက်တုံးများဖြင့် သေ သေချာချာဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု အခန်း တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ သူ သတိပြန်ရန်မှာစကား နဂါးဟုတ်တူ သူ့အား မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးခဲ့၏။

သူကလည်း ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေနေသဖြင့် နဂါးဟုတ်တူက ဒေါသထွက်လာ၏။

ဟိုကန်းစုသည် နဂါးဟုတ်တူအား ကွဲဝေးကဲ့သို့ အမှန်အတိုင်း ပြော၍ မဖြစ်ပါ။

နဂါးဟုတ်တူမှာ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ရက်ရက်မည့်လူဖြစ်၍ သူက ရိပ်မိ၏။

ယခု သူသည် မျက်နှာပုံးမစွပ်ဘဲ မူရင်းမျက်နှာနှင့်ပင် သဖြင့် မိမိအား လောကပေါ်မှ ဖယ်ရှားတော့မည်ဖြစ်မှန်း ဟိုကန်းစု နားလည်၏။

ဟိုကန်းစုသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်အား အံသုံးပြု၍ မသေသော်လည်း ခြေထောက်အား အားကိုးထား၏။

သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည် ဓားကိုင်းလှဆိုး သုံးယောက်အား ခုခံကာကွယ်ထွက်ပြေးနိုင်စွမ်း ရှိမည်ဟု ယုံကြည်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်အား အလွတ်မပေး သုံးသပ်နေ၏။

နဂါးဟုတ်တူ အပါအဝင် လူ ခြောက်ယောက်ကို သူတွေ့ဘူး၏။

အားလုံးမှာ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။ နဂါးဟုတ်တူသည် သူ့ရှေ့တွင် သုံးလေးခေါက် လျှောက်နေ

တစ်ဖန် ညာဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဟိုကန်းစု၏ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လူသုံးယောက် တစ်တန်း၊

အောက်တစ်တန်းဖြင့် ငါးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြ၏။ သူသည် ယခုအချိန်အား အခွင့်ကောင်းယူကာ ထွက်ပြေးလျှင်

ကောင်းမည်လားဟု တွေးမိ၏။

ရုတ်တရက် သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်သည် နိမ့်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရကာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွား၏။

ဟိုကန်းစု၏ ခန္ဓာကိုယ် လေထဲလွင့်သွားကာ ... "ဝုန်း ..."

မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွား၏။ သူသည် တင်ပါးနှင့် ထောက်မိသဖြင့် မည်သည့်အနာတရမှ ခံခဲ့ပါ။

၃၆ * နန္ဒကျော်သူ

ဟိုကန်းစုသည် မိမိပြုတ်ကျခဲ့သည့် နေရာအား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

မိမိထိုင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်သည် အပေါ်သို့ ပြန်မတ်သွားတံခါးနှစ်ချပ်လည်း ပြန်ပိတ်သွား၏။

ယခုမှ ဟိုကန်းစုသည် နဂါးဟုတ်တူမှာ မိမိအား အလုပ်ထားသည့် တံခါးနှစ်ချပ်ပေါ်မှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နင်းထားသည်ကို သိရှိလိုက်၏။

ထိုအံ့ဝှက်တံခါးအား ရုတ်တရက် ဖြုတ်ချလိုက်သောသူသည် မြေအောက်တွင်းထဲသို့ ကျလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြေကျင်းထဲတွင် မှောင်အတိကျနေ၏။

သူသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မြေတွင်းထဲ ရောက်သောသို့ ဖြစ်၏။

သခင်ကြီး ကျိုး၏ ဂိုဏ်းသည် သူတွေ့ကြုံဖူးသော ဂိုဏ်းထဲတွင် အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်၏။

သူသည် ဖွဲ့စည်းပုံအဆင့်မြင့်သော ဓားပြဂိုဏ်းများနှင့်လည်း ကြုံဖူး၏။

သို့သော် ...

သခင်ကြီးကျိုး၏ ဓားပြဂိုဏ်းကို သူက မကြားဖူးပါ။

ထို့ပြင် လူသတ်ဂိုဏ်းအနေနှင့်လည်း ကျော်ကြားခြင်းမရှိပါဘဲ ခခုကဲ့သို့ တပည့်ပေါင်းများစွာနှင့် ဖွဲ့စည်း၍ စနစ်ကျသော လျှို့ဝှက်ခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဟိုကန်းစုသည် ပိန်းပိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းကာ စမ်းကာ လျှောက်သွေးလိုက်၏။

အခန်းမှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သူ၏ခြေထောက်သည် ပျော့ပျောင်းသော အရာတစ်ခုအား နင်းမိလိုက်၏။

“ရှိုး...”

နာမူတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

ဟိုကန်းစု ရင်ထိတ်ကာ မှောင်ထဲမှာပင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

“ဒုကွပဲ ... ဒီထဲမှာ မြေတွေ့ရှိနေတယ်ထင်တယ်”

သူသည် မြေတစ်ကောင်အား တက်နင်းမိ၍ ထိုမြေက ဒေါသထွက်ကာ သူ့အား ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် အသက်မရှုရဲတော့ပါ။

နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း မလှမ်းဝံ့တော့ပါ။

သူသည် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမှ မပြုရဲဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေရ၏။

တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးသည် အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားလာ၏။

ထိုအခါ အမှောင်ထဲမှ စိမ်းပန်းပန်း အပိုင်းစက်ကလေးများ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအစက်အပြောက်များသည် မြွေများ၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ ... မြွေတွေ”

ဟိုကန်းစု အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် ရန်သူ ဆယ်ယောက်ခန့်အား တစ်ပြိုင်နက် ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ဝံ့၏။

ဤမျှလောက် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိပါ။

မြွေများသည် လေးငါးကောင်ထက်မနည်း ရှိမည်မှာ သေချာ၏။

အခြားအဆိပ်ပြင်းသော မြွေစိမ်းလေးများ မည်မျှရှိမည်ဆိုသူက မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ မြွေတစ်ကောင် ရောက်လာသည်ကို သိလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုမှာ အသက်မရှူရဲပါ။

မြွေကြီးသည် သူ၏လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိလိမ့်မည် ထင်ရ၏။

သူ၏ ဖိနပ်မှ တစ်ဆင့် ခြေသလုံးနေရာသို့ ရွေ့လာ၏။ ဟိုကန်းစုမှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားရကာ လုံးဝမလှုပ်ပါ။

မြွေကြီးသည် သူ၏ဦးခေါင်းဖြင့် ခြေသလုံးနေရာတွင် ဟိုစမ်းစမ်း လှုပ်နေ၏။

ရုတ်တရက် ဟိုကန်းစုသည် ခြေထောက်ကို အားထည့်ကာ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ခြေအားမှာ ပြင်းထန်သဖြင့် မြွေကြီးမှာ လွင့်စဉ်ကာ နံရံနှင့် ကပ်မိသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟူး...”

ဟိုကန်းစုသည် ယခုမှပင် လေပူတစ်ချက်အား မောပန်းစွာ တံထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဘဝတူလူသား

ဟိုကန်းစုသည် အသက်ကို ဝအောင်ရှုနေရ၏။
 သူသည် ထပ်မံမလှုပ်ရှားရဲဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေရ၏။
 မြေသတ္တဝါများ၏အကြောင်းကို သူက နားလည်ထား၏။
 မြွေများသည် လူအား အကြောင်းမဲ့သက်သက် ရန်ရှာသည်။
 နည်း၏။

အကယ်၍ မြွေများသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော လူ၏
 ယောက်အနားသို့ ရောက်လာသည်တိုင်အောင် ထိုလူက မလှုပ်ရှား
 လျှင် ကျော်ဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ ဟိုတိုးသည်တိုး၍လည်းကောင်း
 သွားသွားတတ်သည့် အကျင့်ရှိ၏။

သူကန်လိုက်သော မြွေသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်
 သည် မသိပါ။

သူ့ထံသို့ ပြန်လာသည့်အသံ မကြားရပေ။

အမှန်တော့ နဂါးဟုတ်တူသည် မိမိအား စိတ်တိုစွာ သေတွင်း
 ထဲသို့ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် မြွေကြီး လွင့်သွားသည့်နေရာသို့ အာရုံပြု
 နေစဉ် ...

“ထုံ ... ထုံ”

မြွေကြီးအား ထုသံ။

အခြားတစ်ဖက်မှ မြွေကြီးခြားထားသည့် နံရံကို ထုနေသည့်
 အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တခြားဘက်တွင် မိမိကဲ့သို့ အခန်းရှိရမည်ဟု တွေးမိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် သေချာစေရန် ထိုနေရာနားသို့ ဖြည်းညင်းစွာ
 ကပ်လိုက်၏။

နံရံကို ခြေဖြင့်စမ်းသပ်လိုက်၏။

ဤနေရာတွင် သူကန်လိုက်သော မြွေလည်း ရှိနေမည်မှာ
 သေချာ၏။

သူသည် ခြေဖြင့် နေရာအနံ့ ယမ်းလိုက်၏။

ပျော့အိအိအား ထိတွေ့လိုက်၏။

သူကနောက်သို့ခုန်ဆုတ်ကာ အမှောင်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်

၏။

မြေသည် သူ၏ခြေထောက်ပေါ် လာတက်ဦးမည်လားဟု ရင် တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေ၏။

“ထုံ...”

တစ်ဖက်မှ မြေကြီးကို လက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခြေ ထောက်နှင့်သော် လည်းကောင်း ထုနေသည့် အသံက ပေါ်လာပြန် ၏။

ဟိုကမ်းနားသည် မျှော်လင့်ချက်အနေဖြင့် မြေခုံရံအား ခြေဖြင့် ကန်ကာ အသံပြုလိုက်၏။

“ထုံ...”

သူက တစ်ဖန် နားစွင့်လိုက်၏။

“ထုံ... ထုံ”

တစ်ဖက်မှ အသံပြန်ပြု၏။

“ထုံ... ထုံ... ထုံ”

သူက သုံးချက်ကန်ကာ နားစွင့်လိုက်၏။

“ထုံ... ထုံ... ထုံ”

တစ်ဖက်မှလည်း သုံးချက်ပြန်ကန်လာ၏။

ဟိုကမ်းစု ဝမ်းသာသွား၏။

တစ်ဖက်တွင်လည်း သူ့ကဲ့သို့ တွင်းထဲကျနေသူ ရှိမည်မှာ သေချာသည်ဟု အတပ်တွေးလိုက်၏။

မြေကြီးနံရံမှာ အတော်ထူပုံပေါ်၏။

အကယ်၍သာ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကောင်းကာ မာ ကြောသော အရာဝတ္ထုလည်း ရှိမည်ဆိုလျှင် ထိုနံရံအား ခဏချင်းပင် ဖောက်ထွင်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

ယခုမူ...။

ဟိုကမ်းစု အကြံထုတ်နေစဉ် တစ်ဖက်မှ မြေကြီးတူဆွသည့် အသံကို ကြားနေရ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မြေကြီးအား အမှန်တကယ်ပင် တူးဆွနေ၏။

အကယ်၍သာ မိမိ၌ မာကြောသော အရာဝတ္ထု ရှိမည်ဆိုလျှင် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် တစ်ဖက်လူနှင့် အဆက်အသွယ် ရမည်ဖြစ် ၏။

ယခုမူ သူ တစ်ဖက်မှ တူးသံကို ဤအတိုင်း နားစွင့်နေရ၏။

မြေကြီးမှာ အစိုဓာတ်ရှိသဖြင့် တူးဆွရန်လွယ်မည်ဟု ထင်ရ သော်လည်း အလွန်မာကြောလှသဖြင့် ထင်သလောက်မလွယ်လှပါ။

ထို့ပြင် အပေါ်ဘက်မှလည်း ကြားသွားနိုင်သဖြင့် တစ်ဖက် တူမှာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း တူးနေရမှန်း သူကနားလည်၏။

သိပ်မကြာသောအချိန်မှာပင် မြေကြီးအချို့ မိမိထံ လွင့်လင့် လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်သွားကာ တစ်ဖက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟိုဘက်က ဘယ်သူလဲ ...”

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားလည်း အဖမ်းခံထား ရတာပဲလား။”

သူမ မည်သူဖြစ်သည်ကို မပြောပြဘဲ ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားကော”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ကိုလည်း သူတို့ ဖမ်းထားတာပဲ၊ ခင်ဗျား ဒီဘက်မလာနဲ့၊ မြွေတွေရှိတယ်”

“မြွေတွေ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီဘက်ကူးလာလိုက်လေ” တစ်ဖက်လူက အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ဟိုကန်းစု သည် သူ၏ခြေထောက်ဖြင့် မြေခံရုံမှ အပေါက်အား စမ်းလိုက်၏။

အပေါက်၏ အကျယ်မှာ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်လောက် သဖြင့် သူက အပေါက်ထဲသို့ လျှိုသွင်းလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ် လက်တွေ့အကြံပိတ်ခံထားရတယ်၊ နည်းနည်းကူညီပါ”

သူသည် ပြောရင်း ခြေထောက်အား ယက်ကာ တိုးဝင်လိုက် ၏။

အခြားတစ်ဖက်မှ သူ၏ ဦးခေါင်းအား ခြေထောက်နှင့်ညှပ် ကာ ဆွဲထုတ်ပေးနေ၏။

ထိုလူမှာလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အကြံပိတ်ခံထားရမှန်း သူက နားလည်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်သည်နှင့် မြေကြီး များအား ခြေထောက်ဖြင့်ယက်ကာ အပေါက်အား ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မြွေများ ဝင်လာမည်ကို စိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားလည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံး သွေးကြောပိတ်ခံထားရ တာပဲလား။”

ဟိုကန်းစုက အမှောင်ထဲမှလူအား တိုးတိုးမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... နဂါးဟုတ်တူ လက်ချက်ပေါ့၊ သူက သွေး ကြောပိတ်ပညာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားဆက်ပြောရန် ကြံစဉ်မှာပင် သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ အသံတချို့အား ကြားလိုက်ရ၏။

သူတို့ခေါင်းနေရာတည့်တည့်မှ လှုပ်ရှားသံများ ထွက်ပေါ် လာ၏။

အံ့ဂုဏ်တံခါးရှိသည့်နေရာတွင် ခြေသံတချို့ ကြားလိုက်ရ၏။
ထိုခြေသံများအား နားထောင်ရသည်မှာ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသံဖြစ်၏။

“တိုက်ခိုက်နေသံပဲဗျ”

အမှောင်ထဲမှ လူက ...

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်လာပြီး ကုမယ့်လူ
များလား မသိဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ဟိုကန်းစု တွေဝေသွား၏။

ဤဒသတွင် မိမိအား ကူညီမည့်လူ တစ်စုံတစ်ယောက်
မရှိနိုင်ပါ။

“ကျုပ်ကို ကူညီမယ့်လူ မရှိပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ အချင်းချင်း
ရန်ဖြစ်နေတာလား မသိဘူး”

ထိုစဉ် အပေါ်မှ အံ့ဂုဏ်တံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်သွားလေတော့
သည်။

ကယ်တင်ရှင်

မြေကျင်းအပေါ်မှ အံ့ဂုဏ်တံခါး ပွင့်သွားသဖြင့် အလင်းရောင်
တချို့ မြေကျင်းထဲကျလာ၏။

ဟိုကန်းစုတို့ နှစ်ယောက်သည် အလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့အား
အောင် ထောင့်အသီးသီးသို့ တစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အပေါ်မှ ကြိုးတစ်ချောင်း ကျလာကာ ...

“အစ်ကို ... အစ်ကို အောက်မှာရှိသလား”

ချို့လွင်သာယာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ဟိုကန်းစု မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အသံမှာ ကိုဌား၏အသံဖြစ်မှန်း သူကရိပ်မိလိုက်၏။

သူတို့သည် မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် လူရိပ်ကိုသာ
မြင်ရပြီး သံကွဲခြင်းမရှိပါ။

ဟိုကန်းစုက ...

“မိတ်ဆွေ... ကြီးစကို ခင်ဗျားခြေထောက်နဲ့ လိမ်ထားလို့
သူ့ဆွဲတင်လိမ့်မယ်”

ထိုလူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ တွဲလောင်းကျနေသော ကြီးစအား
ခြေထောက်ဖြင့် လိမ်လိုက်၏။

“ညီမ ဆွေတော့”

ဟိုကန်းစုက ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုလူမှာ ဇောက်ထိုးအေး
အထားဖြင့် အပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ကြီးစ ပြန်လည်ကျလာရာ ဟိုကန်းစုက ခြေထောက်နှစ်ဘက်
ဖြင့် လိမ်၍...

“ဆွေ...”

သူကအော်သဖြင့် ဆွဲတင်ရာ မကြာမီ အပေါ်သို့ ရောက်
သွားလေသည်။

အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိအား ဆွဲတင်ပေးသူမှာ
မျက်နှာပုံးစွပ် လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

မျက်နှာပုံးစွပ်ထားသော်လည်း ထိုလူမှာ ကိုဗားဖြစ်မှန်း သူက
သိလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ပတ်ဝန်းကျင်အား ဝေ့ကြည့်ကာ ...

“ဟိုလူကော ...”

“အစ်ကိုက တော်တော်ခက်တာပဲ၊ သူများအတွက်ပဲ ကြည့်
နေနဲ့၊ သူကပြေးပြီ၊ ကဲ ... လာ အချိန်မရှိဘူး”

ကိုဗားက ပြောကာ လဲကျနေသော လူနှစ်ယောက်အား ကျော်
သွား၍ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လိုက်၏။

အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ...

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

ကိုဗား ညည်းညူလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့မြင်း၊ မရှိတော့ဘူး၊ အဲ့ဒါ အစ်ကိုကြောင့်ပေါ့”
သူတို့ကယ်တင်လိုက်သော လူသည် သူတို့မြင်းအား ယူကာ

သွက်ပြေးသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဗား နှုတ်ခမ်းအား တစ်ချက်ကိုက်လိုက်၏။
ထို့နောက် တွဲလောင်းကျနေသော ဟိုကန်းစု၏ လက်အား

သို့ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

သူတို့သည် ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ ခြေဦးတည်ရာ သွားနေသဖြင့်
ဘာထဲတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် တစ်နာရီခန့် ပြေးလွှားပြီးသောအခါ ဟိုကန်းစု
က ရပ်လိုက်၏။

ကွီဇားက မျက်နှာဖုံးချွတ်ကာ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းထောင်ပြီး
ဟိုကန်းစုအား ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ တစ်နေရာမှာ နားကြရင်ကောင်းမယ်”

“တစ်နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ နားကြမယ်”

ဟိုကန်းစုက ပြောပြီး အနည်းငယ်ရှင်းနေသော နေရာသို့
ထိုင်ချလိုက်၏။

ကွီဇားက သူ့နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“အစ်ကို တော်တော်ဆိုတာပဲ၊ ကျွန်မ စကားကို နားမထောင်
ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ပြန်သွားရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး
မင်းကို စိတ်ပူလို့ ကျုပ်လိုက်ကြည့်တာ”

“ထင်သားပဲ၊ ရှင် ဟုတ်တူရဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့သွားတာမဟုတ်
လား”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“အဲ့ဒါ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းက ဟုတ်တူရဲ့ လူတွေ
တောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဆိုလို့လဲ”

ကွီဇားက မဲ့ကာ ...

“ရှင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဟုတ်တူတို့က ဖိမန်ရွာကို
သွားကြပြီ၊ လောလောဆယ် အစောင့်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိလို့ အလွယ်
တကူ တိုက်လို့ရတာ ...”

ကွီဇားသည် ဝက်မလေး၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် တောင်ကြား
ဂေဟာသို့ ရောက်အောင်လာနိုင်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ဟုတ်တူတို့ ခြောက်ယောက်အား သူမက မတိုက်နိုင်သဖြင့်
အသာပုန်းကွယ်နေရ၏။

သူမတို့ ကံကောင်းသွားသည်မှာ ဟုတ်တူသည် အခြား သုံး
ယောက်အား ခေါ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသဖြင့် သူမက ကျန်
နှစ်ယောက်အား ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျုပ်ရဲ့ သွေးကြောတွေကို ဘယ်သူ့ပြန်ဖွင့်ခိုင်းရမလဲ”

“ကျွန်မလည်း အဲ့ဒါ စဉ်းစားနေတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကကော
ဘယ်သူလဲ၊ သူလည်း သွေးကြောပိတ်ခံထားရတာ မဟုတ်လား”

“သူဘယ်သူလည်းတောင် ကျုပ်မသိလိုက်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနံရံတွေကို တူး
ဖောက်နိုင်တယ်”

ဟိုကန်းစုသည် သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည်ပြောပြ
လိုက်၏။

ကွီဇားက နားထောင်ရင်း အံ့အားသင့်နေ၏။

၅၂ * နန္ဒကျော်သူ

“သခင်ကြီးကျိုးက တော်တော်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက်တောင် ကြီးကျယ်တဲ့ဂိုဏ်းဆိုတာ အခုမှပဲ သေချာချာ သိရတော့တယ်”

“သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုရော မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်မသိတာကတော့ သခင်ကြီးကျိုးဟာ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှာဖွေနေတာပဲ၊ သူက ပိုင်ရှင်တွေဆီက ရတနာတွေကို ဈေးအနည်းဆုံးပေးပြီး ဗယ်တယ်၊ ပိုင်ရှင်က မဆောင်ရင် ဟခြားနည်းနဲ့ ရအောင်ယူတယ်၊ ခိုးတယ်၊ တိုက်ခိုက်ယူတယ်”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မင်း အခုလို ကျုပ်ကိုကယ်တော့ မင်းမှာ အန္တရာယ်တွေ များမသွားဘူးလား”

ကွီတားက သူ့အား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“အစောင့်နှစ်ယောက် သေတာရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ဖမ်းထားလုတွေ လွတ်သွားတာရယ်ဟာ ကျွန်မလက်ချက်ပဲဆိုတာ ခုံးတိတ်နဲ့ ဟုတ်တူ သိမှာပဲ၊ မကြာခင် ကျွန်မနောက်ကို သေမင်းတွေ လိုက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေးစရာတောင် မလိုပါဘူးရှင်”

ထိုစကားကြောင့် ဟိုကန်းစုသည် ကွီတားအတွက် အမှန်စိမ်းစိုးရိမ်သွားမိ၏။

“ကျုပ်အတွက်ကြောင့် မင်း အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

ကွီတားက ပြုံးကာ ...

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ အစ်ကို တာဝန်မကြီးစေရပါဘူး၊ ကျွန်မကြောင်းနဲ့ ကျွန်မပဲ ရှိပါစေတော့”

ဟိုလန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကွီတားရယ်၊ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်တာကို မင်းက မကြည့်ရက်သလို မင်း ဒုက္ခရောက်မှာလည်း ကျုပ်က ကြည့်ရက်ပါဘူးကွာ”

ကွီတားသည် ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ချစ်ခင်နဲ့ဖြစ်မိ၏။

“အစ်ကို့ စေတနာကို ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်၊ လေးစားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြောင့်တော့ အစ်ကို့ရဲ့ တခြားအလုပ်တွေ ပျက်မခံပါနဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်မဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

သူမက ပြောနေစဉ် ဟိုကန်းစုက ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရက်သဖြင့် သူမက သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ ပြုံးလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ဘေးဒုက္ခကြုံနေစဉ်မှာပင် စိတ်အေးလက်အေး၊ ခပ်ခပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ချိုလှယန်း ရှာပုံတော်

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ပိုကျန်းမြို့ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြင်းအား ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စီးကာ လျှောက်နေ၏။

“စေတနာအာမခံဌာန”

အဆောက်အဦးရှေ့တွင် ချိတ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်အား ဆွဲလိုက်ရသောအခါ မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုအား ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားကာ စေတနာအာမခံဌာနထဲသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

ဟိုကျင်းမာသည် အလုပ်ကိစ္စများ စီစဉ်ပြီး၍ ခေတ္တနားနေစဉ် မှာပင် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကြွပါရှင် ... ပစ္စည်းပို့ချင်လို့လား။”

မိန်းကလေးက ဟိုကျင်းမာရှေ့တွင် ရပ်ကာ ...

“ရှင်က အာမခံဌာနကူးလား ...”

ဟိုကျင်းမာက ပြုံးကာ ...

“အာမခံဌာနကူးက ကျွန်မ မောင်လေးပါ။ သူက ခရီးသွားနေတယ်။ ညီမက ဘာပစ္စည်းပို့ချင်လို့လဲ”

မိန်းကလေးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ကျွန်မ ပစ္စည်းတော့ မပို့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အကူအညီအောင်းချင်လို့ပါ”

ဟိုကျင်းမာက စည်သည်မိန်းကလေးအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာ အကူအညီလိုချင်လို့လဲ ... ပြောပါ။ တတ်နိုင်ရင် ကူညီပေးမယ်”

မိန်းကလေးက ...

“အာမခံဌာနကလူတွေ နေရာဒေသအမျိုးမျိုးကို ရောက်တယ်။ ဘာ လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

“လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ ...”

ဟိုကျင်းမာက အံ့ဩစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အာမခံဌာနလည်း အကျိုးမရှိဘဲ ဖြစ်စေရပါဘူး”

မိန်းကလေးက ပြောရင်း ငွေငါးရာ ထုတ်ကာ တင်လိုက်၏။

“တကယ်လို့ စုံစမ်းတာမှန်ခဲ့ရင် နောက်ထပ် ငါးရာ ပါမယ်”

ဟိုကျင်းမာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မတို့ လူတွေကို ပြောထားပါမယ်။ သိချင်တဲ့ လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောပါ”

မိန်းကလေးက စာရွက်တစ်ရွက်အား ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီမြို့က တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

မိန်းကလေးက ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာလေသည်။

ဟိုကျင်းမာသည် မိန်းကလေး၏ ကျောပြင်အား ငေးကြည့်ကာ သူမပေးခဲ့သော စာရွက်အား ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

စာရွက်ပေါ်၌ ...

“အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်သည်။ စူးရှသည့် မျက်လုံးရှိသည်။ နန်ကင်းမြို့တော်မှ လူစွမ်းကောင်စုံစမ်းရေးသမားဖြစ်သည့် ချီလုယန်း...”

ဟု ရေးသားထား၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် လူ၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုပါ ပန်းချီဆွဲထား၏။

“ချီကုယန်း... ဒီနာမည် ကြားဖူးသလိုပဲ”

ဟိုကျင်းမာသည် စာရွက်အား ဖတ်ကာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်

၏။

ခရီးဝေး သွားသည့် လမ်းပေါ်တွင် ရှိသည့် ကျေးရွာကြီး တစ်ရွာဖြစ်၏။

အသက် ၃၀ ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ အပေါစားအရက်တစ်လုံးအား သောက်နေ၏။

ထိုလူသည် ယခင်က ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်ပုံရသော်လည်း ယခုအခါ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေပုံရ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် စူးရှခြင်းမရှိဘဲ မွဲခြောက်နေ၏။

ထို့ပြင် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တစ်စုံတရာအား ကြောက်ရွံ့ကာ မြင်မြင်သမျှ လူအား ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးသည် သူ့သောက်နေသော ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဋ္ဌာထဲရှိ လမ်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

ထိုလူသည် နောက်ဆုံး လက်ကျန်အရက်အား မော့ကာ မိန်းကလေးနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားလေတော့သည်။

ကိစ္စာ: ... ။

ကိစ္စာမှာ ဤနေရာသည် သူမအတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ဟိုကန်းစုအတွက် လာရခြင်းဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုလက်မှ သွေးကြောအား ဖြေပေးနိုင်မည့် သမားတော် ရှိမရှိ သူမက လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သူမနောက်မှ လိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကိစ္စာက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိမိနောက်မှ လိုက်လာသူအား တွေ့ရသောအခါ သူမက အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

သူမက စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုလူက သူမအား ရုတ်တရက် ရိုက်ချလိုက်၏။

ထိုလူ၏ မထင်မှတ်သော အပြုအမူကြောင့် ကိစ္စာသည် အံ့သြထိတ်လန့်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

“သူက ဘယ်လိုလူစားလဲ”

“ငါပဲ လူမှားတာလား”

ကိစ္စာက တွေးကာ ...

“နေပါဦး ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့လဲ”

သူမက ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်၏။

တိုလူက မဲဖြိုးဖြိုးကာ ...

“နင်က ငါ့ကိုမသိဘူး ... ဟုတ်လား၊ နင်က ခုံးတိကျားရဲ့ ဆက်ကိုင်တုတ်ပဲ၊ နင် အခု ဘယ်သူ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လိုက်လာတာလဲ”

သူကပြောပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကိစ္စာက ဟန်တားလိုက်၏။

“ဒေါသမကြီးနဲ့ဦး ... ရှင် မျက်လုံးမူန်နေသလား၊ ကျွန်မကို သေချာချာ ကြည့်ပါဦး”

ထိုလူက တင်းမာသော မျက်နှာနှင့် ...

“နင်က ကိစ္စာ: မဟုတ်လား၊ ဖိမိန်ရွာက စားသောက်ဆိုင်မှာ နေတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

ကိစ္စာက ဖြိုးကာ ...

“ထားပါတော့ ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်ဘက်မိပါ့မလဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ရှင် လက်နှစ်ဖက် ကောင်းသွားပြီလား၊ ရှေ့လျှောက် ကျွန်မ ကြီးဆွဲပြီး တင်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊”

ထိုလူသည် ယခုမှပင် မိမိအား မြေတွင်းထဲသို့ ကြီးချပေးထား
ကယ်တင်ပေးသူမှာ ထိုမိန်းကလေးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

ကိစ္စက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မက ကယ်ရသေးတယ်၊ မြင်းကိုလည်း ယူသွားသေး
တယ်၊ အခုလည်း တိုက်ခိုက်သေးတယ်ဆိုတော့ ရှင်မလွန်ဘူးလား”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“ကျုပ်မှားသွားတယ်ဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်
ကော ...”

ကိစ္စက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်အခုလို သတိရတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး
ရှင်သွေးကြောကို ဘယ်သူဖွင့်ပေးတာလဲ၊ သူ့အတွက် အရေးကြီးနေ
တယ်”

ထိုလူက ...

“ကျုပ်ကို သွေးကြောဖွင့်ပေးတာ ခရီးသွားတစ်ယောက်ပဲ
သူက ခရီးဆက်သွားပြီ၊ ဟိုလူက ဘယ်သူလဲ”

ကိစ္စက ...

“ဟိုကန်းစုပါ၊ အခုလည်း သူ့အတွက် သမားတော် ...”
သူမ၏ စကားမဆုံးမီ ထိုလူက အားရဝမ်းသာဖြင့် ...

“ဟင် ... သူ ... သူ ... ဟိုကန်းစု ... ဟုတ်လား”

ထိုလူက အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

ကိစ္စက သူ့အားကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ရှင်က သူ့ကိုသိလို့လား”

“လာဗျာ ... သူ့ဆီ သွားရအောင်”

ထိုလူက ကိစ္စ၏ မေးခွန်းအား မဖြေဘဲ အလောတကြီး
ပြောလိုက်သဖြင့် ကိစ္စက ဟိုကန်းစုအား ထားခဲ့သည့် နေရာသို့
ခေါ်သွားရလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ဟိုကန်းစုအား တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ
ပြေးဖက်လိုက်၏။

“ဟေး... ဟိုကန်းစု”

ထိုလူ၏ ဖက်လှဲတကင်း အမူအရာကြောင့် ဟိုကန်းစုက
ကြောင်အံ့အံ့ဖြစ်သွား၏။

သူက ရုတ်တရက် မည်သို့ တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အံ့အံ့
ဖြစ်နေမိ၏။

သူသည် ဟိုကန်းစု အစစ် မဟုတ်သဖြင့် ဟိုကန်းစု၏
မိတ် ဆွေ အားလုံးအား မသိနိုင်ပါ။

သို့သော် ...

သူက ချက်ချင်း ပြန်ပြန်ပြန်လိုက်၏။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မြေတွင်းထဲမှာ တွေ့တာ မင်း ကိုး၊ အောက်ထဲက မှောင်မဲနေပြီ၊ ငါတို့က လေသံနဲ့ပဲ စကားပြောနေရတော့ မင်းအသံကို မမှတ်မိဘူး”

ထိုလူက ဝမ်းသာအားရပြောနေသော်လည်း ဟိုကလန်အဖေကြောင်အံ့အံ့ ဖြစ်နေသည်ကို ကွဲဝားက ရိပ်မိ၏။

ကွဲဝားသည် ထိုလူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုသိအောင် ကြားဝင်မှဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မြင်းယူသွားတဲ့ လူကြီး... ရှင်နာမည်လည်း ပြောပါဦး”
တို့အခါမှ ထိုလူက လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်သားပဲ ... ကျုပ်နာမည်က ကျူးရုံးလေ၊ ခင်ဗျားအထက်က လူတွေက ဖမ်းထားတဲ့ လူက ကျူးရုံးဆိုတာ မပြောဘူးထင်တယ်”

ဟိုကလန်နှင့်အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ကျူးရုံး။

ထိုလူမှာ ဝယ်ယူခဲ့သည့် ပတ္တမြားအား ဟိုကလန်စုလက်ထဲ ထည့်ပေးကာ ပြေးခိုင်းသည့် ကျူးရုံးဖြစ်မှန်း ဟိုကလန်စုက ယခုမှ သိလိုက်၏။

“ကျူးရုံး... မင်းရဲ့လက်တွေကို ဘယ်သူသွေးကြောဖွင့်ထားတာလဲ”

ဟိုကလန်စုက ကျူးရုံးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပုံစံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ကျူးရုံးက ပြုံးကာ ...

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွ၊ ငါ့ကို ခရီးသွားလူကြီးတစ်ယောက်က သွေးကြောဖွင့်ပေးခဲ့တာ၊ အဲဒီလူကြီးက ခရီးဆက်သွားပြီ၊ မင်းစိတ်မပူပါနဲ့၊ အဲဒီလူကို မတွေ့တော့လည်း တခြားလူတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင် ငါကူညီရှာပေးပါ့မယ်”

သူကပြောပြီး ဟိုကလန်စုအား အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟိုကလန်စု... ငါ့ပစ္စည်း မင်းဆီမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် ဟိုကလန်စု၏ ဦးခေါင်း နှစ်ဆကြီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ပြဿနာအား ဖြေရှင်းရန်မှာ နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိ၏။

ဟိုကလန်စု၏ အဖြစ်မှန်အား ပြောပြရန်သာ ဖြစ်၏။

ယုံခြင်း မယုံခြင်းမှာ ကျူးရုံးနှင့်သာဆိုင်၏။

မိမိအနေနှင့် ကျူးရုံးအား အမှန်အတိုင်း ပြောပြရန်သာ ရှိ၏။

သူက ထိုသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကျူးရုံးက ...

“အဲဒီတုန်းက ငါ မင်းကို လွှတ်သာလွှတ်လိုက်ရတယ်၊ လုံးဝ

စိတ်မချဘူး၊ တိုက်ခိုက်ရင်းနဲ့ မင်းနောက်ကို မျက်နှာဖုံးစွပ် ထစ်
ယောက် လိုက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဖိလောက်ဟန်နဲ့ ရန်သူ
လည်း ကြီးစားပမ်းစား တိုက်ခိုက်ပေးပါတယ်၊ နောက်ဆုံး ဘယ်
လိုမှ မဟန်နိုင်လို့ ငါတို့အားလုံး ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ
လူစုကွဲ ကုန်တယ်၊ ငါ့နောက်ကို ရန်သူတွေ နှစ်လလုံးလုံး နောင်
ယောင်ခံ လိုက်နိုင်တယ်၊ နောက်တော့ ငါ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်
ငါ့ကို အမျိုးမျိုးတောင်းတယ်၊ ငါလည်း တင်းမခံနိုင်တော့လို့ မင်း
နောက် ပါသွားတာ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါကို နဂါးဟုတ်တူက
မယုံကြည်ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို အကြောပိတ်ပြီး မြေတွင်းထဲ ပစ်ခွဲ
တာပဲ”

သူကပြောရင်းနှင့်မှ သတိရကာ ...

“နေပါဦး... မင်းကော ဒီရွာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ပစ္စည်း
ကော လုံလုံခြုံခြုံ ရှိရဲ့လား”

သူ၏အမေးကြောင့် ကွီငှားနှင့် ဟိုကန်းစုသည် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ ကွီငှားက သက်ပြင်းချကာ ...

“အစ်ကို ... သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

ကွီငှား၏ စကားကြောင့် ကျူးရုံးက သူတို့အား ဆတ်ခဲ

ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဟိုကန်းစု ငါအပ်ထားတဲ့ပစ္စည်း မရှိတော့ဘူးလား၊
ဟုတ်လား”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျား အပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း
မရှိဘူး၊ ဟိုကန်းစုဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ ...”

ကျူးရုံးက မျက်နှာကြီး နီမြန်းကာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်
လိုက်လေသည်။

ကွီငှားက ...

“ရှင် ခဏလောက် သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ”

သူမ၏ စကားကို ကျူးရုံးက လက်မခံနိုင်ဘဲ ...

“ဟိုကန်းစု မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဘာစကားလဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဒီလိုပါ ကျူးရုံး၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ပြောပြပါ့မယ်”

‘ဟိုကန်းစုသည် ကျူးရုံးအား မိမိတွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်
များအား ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ကျူးရုံးသည် ဟိုကန်းစု၏ စကားဆုံးသွားသော်လည်း စိတ်မကျေနပ်ပါ။

မိမိရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဟိုကန်းစုမှာ မိမိအား ခပ်တည့်တည့်နှင့် လိမ်ညှာနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

“မင်း ငါ့ကို ပီပီရီရီနဲ့ လိမ်ညှာနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူ၏စကားကြောင့် ဟိုကန်းစု စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းသွား၏။

“ဟိုကန်းစုအကြောင်းကို ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ။ ကျွန်တော့ သူ့မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံပြီး ဟန်ဆောင်ပေးနေရတာပါ။ ဒါတို့ ခင်ဗျား နားလည်သင့်တယ်”

ဟိုကန်းစုက မည်မျှရှင်းပြနေသော်လည်း ကျူးရုံး၏ ရင်ထဲမှ သံသယ ပျောက်မသွားပါချေ။

ထို့ပြင် အရက်လည်း မူးနေသောကြောင့် ပြောရခက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

နံဘေးမှ ကွီဇားသည် မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်လာ၏။

“ဒီမှာကျူးရုံး... ရှင်မယ့်ဘူးဆိုရင် သမားတော်ကြီး ဟူစင်းကို ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး မေးဖို့ကောင်းတယ်။ သမားတော်ကြီးက ရှင်ကို ဟိုကန်းစုရဲ့ မြေပုံနဲ့ ဖြစ်ပုံတွေကို ပြန်ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

ကျူးရုံးက မဲပြုံးပြုံးကာ ...

“မင်းတို့က ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောတာပဲ။ အဖိုးတန် ပတ္တမြား အိမ်လုံးရဖို့ဆို ငါ့ကိုလိမ်ဖို့လည်း ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ကွီဇားမှာ ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ရှင်မယ့်တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ကျူးရုံးက ...

“ဟိုကန်းစု သေတာ မသေတာ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ မင်းက ဟိုကန်းစုအတုဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပတ္တမြားကတော့ မင်းလက်ထဲမှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်”

သူ၏စွပ်စွဲစကားကြောင့် ဟိုကန်းစုမှာ ဒေါသထွက်လာ၏။

အကယ်၍သာ သူ၏လက်နှစ်ဖက် ကောင်းနေပါက ကျူးရုံး၏ မျက်နှာအား လက်သီးနှင့် ထိုးမိမည်မှာ သေချာ၏။

ကျူးရုံးသည် မတိတတ်ရပ်ပြီး အကြိတ်ကာ ဟိုကန်းစုအား ခိုက်ကြည့်၍ ...

“မင်းက ဟိုကန်းစုအတုပဲဖြစ်ဖြစ် အစစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုမြင်းကြီးကတော့ ဟိုကန်းစုရဲ့ မြင်းဆိုတာ အမှန်ပဲ။ မင်း ငြင်းဦးမလား”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒါ သူ့မြင်းပဲ။ ခင်ဗျား လိုချင်လည်း ယူသွား”

ကျူးရုံးက ...

“ယူရမယ် ... ယူရမယ်၊ သေသွားပါပြီဆိုတဲ့ ဟိုကန်းစုသီလ
ပတ္တမြားကိုလည်း ငါရအောင်ယူမယ်”

သူက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောကာ မြင်းညိုကြီးအား ခေါ်၍
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် ကျူးရုံးအားကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်း
ကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ဘဝအပြောင်းအလဲ

မြင်းနှစ်ကောင်သည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့်ပင် သမားတော်ကြီး
ခင်း၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းသည် ဟိုကန်းစုအား မှတ်မိသွား၏။

“မောင်ရင် ကျုပ်ဆီ လာပြန်ပြီလား”

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းက နောက်မှပါလာသော လူငယ်အား
ခေါ်၍ ကြည့်ကာ ...

“သူကကော လမ်းမှာ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူပဲလား”

ဟိုကန်းစုနောက်တွင် ပါလာသော လူငယ်မှာ ဟိုကန်းစုအား
ညိုလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းယမ်းကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူမမာက ကျွန်တော်ပါ”

သမားတော်ကြီးဟူစင်းသည် ယခုမှပင် တွဲလောင်းကျလေ
လက်နှစ်ဖက်အား သတိပြုမိ၏။

“ဟင် ... မင်းလက်နှစ်ဖက်က သွေးကြောပိတ်ခံထားလေ
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာရကျိုးနပ်မယ်လို့ ထင်
တယ်”

ဟူစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချ ချလိုက်၏။

ဟိုကန်းစု၏ အကျိုးကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ချွတ်လိုက်၏။

“အင်း ... ခုတလော လူငယ်တွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊
ကလည်း လမ်းမှာ လူတစ်ယောက် မင်းလိုပဲဖြစ်နေလို့ ငါလှုပ်
ခဲ့ရတယ်”

ဟိုလန်းစုသည် ယခုမှပင် ကျူးရုံးအား သွေးကြောဖွင့်လေ
မှာ သမားတော်ကြီး ဟူစင်းဖြစ်မှန်း၊ နားလည်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူသည် ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းသည် သူ၏ လက်မ၊ လက်ညှိုး
နှင့် ဟိုကန်းစု၏ ကျောပြင်အား ထောက်လိုက်၏။

မျက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ လက်နှစ်ဖက်မှာ ပြန်လည်
လှုပ်ရှား၍ရလေ၏။

ဟိုကန်းစု ဝမ်းသာသွား၏။

ဟိုကန်းစုနောက်မှ လိုက်လာသော လူငယ်မှာ ဝမ်းသာသွား

၏။

ဟူစင်းက ...

“မင်းရော ဘာရောဂါရှိလဲ”

လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ”

လူငယ်၏အပြောကြောင့် ဟိုကန်းစုက ပြုံးလိုက်၏။

အမှန်တော့ လူငယ်မှာ ကွီဝားပင် ဖြစ်၏။

ယခုဆိုလျှင် ကွီဝားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း

ဟိုကန်းစုမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချီလုယန်းအား ဟိုကန်းစုအဖြစ်
မှန်နာဖုံး တပ်ပေးခဲ့သော ပညာရှင်သည် ယခု ကွီဝားကိုလည်း
ကြမ်းတမ်းသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ဟန်သို့ ပြောင်းပေးလိုက်
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယခု ကွီဝား၏အမည်မှာ ချီဝား ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကန်းစုသည် သူ့အား အဆိပ်အပ်နှင့် ပစ်သွားစဉ်က ချစ်
သော အဆိပ်အပ်နှစ်ချောင်းအား ဘူးနှင့်ထည့်ကာ အိတ်ထဲတွင်
ဆောင်ထား၏။

ယခု ထိုဘူးလေးအား ဟူစင်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။
ဟူစင်းက ...

“အတော်ပဲ ... ငါ အဲဒီအဆိပ်လိုချင်နေတာ၊ ငါ ဖော်စပ်ထား
တဲ့ ဖြေဆေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့။”

ဟူစင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် အဆိပ်အပ်တစ်ချောင်းအား
ထုတ်ယူလိုက်၏။

သူသည် သားရေလက်အိပ်စွပ်ကာ ရဲတင်းစွာ ကိုင်တွယ်၍
စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမွေးထားသော အဖြူရောင် ခွေးမလေးအား
အနားသို့ခေါ်ကာ အဆိပ်အပ်အား ထိုးထည့်လိုက်၏။

“ဂိန် ... ဂိန်”

ခွေးမလေးမှာ အော်ဟစ်ရင်း တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြေထဲ
သို့ လဲကျသွား၏။

ခွေးမလေး၏ နှာသီးဖျားနှင့် လျှာများသည် ညိုမည်းလာ၏။

ဟူစင်းသည် ခွေးမလေး၏ ရင်ညွန့်တွင် စိုက်ဝင်နေသော
အဆိပ်အား ပြန်၍ ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘူးကလေးတစ်ခုအတွင်းမှ စိမ်းဖန့်ဖန့်အမှုန်များ
အား ထုတ်ယူကာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိမ်းပေးလိုက်၏။

တစ်ဖန် ဆေးလုံးတစ်လုံး ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုနှင့် ကွီဝားသည် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေ၏။

ခွေးမလေးသည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အသက်အား ခက်ခဲ
စွာ ရှုနေရ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ခွေးမလေးသည် တုံးလုံးလဲနေရာမှ ဖြည်း
ချင်းစွာ ပြန်ထကာ ဒယ်ဒယ်နှင့် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ဟူစင်းမှာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ငါ့ခွေးမလေး မသေဘူးကွ၊ ဒီအဆိပ်ကို ငါကောင်းကောင်း
နိုင်ပြီ”

ဟိုကန်းစုတို့ကလည်း အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဆရာကြီး ဒီအဆိပ်က ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ”

“အေး ... ဒီအဆိပ်ဖော်တဲ့ လူ့ဇာတိတော်စိတ်ကူးကောင်း
တာပဲ၊ အထူးသဖြင့် သူ့အဆိပ်တွေထဲမှာ မြေဆိပ်ကို အများဆုံး
သုံးထားတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ဟိုကန်းစုသည် မြေတွင်းထဲမှ မြေများ
အား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

သမားတော်ကြီး ဟူစင်းက ...

“ငါ အခုလို အဆိပ်ဖြေဆေး ဖော်ထုတ်နိုင်တာ အဲဒီလူက ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့ဆီမှာ ဖြေဆေးရနေပြီပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“မပူပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ဒီဒုစရိုက်သမားကို ကျွန်တော် ဖော် ထုတ်မှာပါ”

ဟူစင်းက ...

“ကောင်းတယ်၊ ကဲ ... မင်းလည်း ဒီအဆိပ်ဖြေဆေးကို လိုရ မယ်ရ ဆောင်ထားပါ”

ဟူစင်းက ဆေးဘူးလေးအား ဟိုကန်းစုလက်ထဲသို့ ထည့် ပေးလိုက်၏။

ကွီဝားနှင့် ဟိုကန်းစုသည် သမားတော်ကြီး ဟူစင်း၏ ခြံဝင်း ထဲတွင်ပင် တစ်ညနားနေကြ၏။

ပန်းခြံထဲရှိ ခုံတန်းလျားတွင် ဟိုကန်းစု ထိုင်နေစဉ်မှာပင် အနားသို့ ကွီဝား ရောက်လာ၏။

ကွီဝား၏ မျက်နှာမှာ စပ်ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသဖြင့် ...

“ဟေ့ ... မင်း ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ”

ကွီဝားက ခစ်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေ သော အလုပ်သမားအိမ်အား လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“အဲဒီအိမ်ထဲမှာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူတို့က ဒီည သူတို့နဲ့ လာအိပ်ပါလားတဲ့”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟာ ... သူတို့က ခင်လို့ခေါ်တာပဲ၊ သွားအိပ်သင့်တာပေါ့”

“အစ်ကိုနော်”

ကွီဝားက မနာအောင် ထုလိုက်၏။

သူမက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချ လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ...

ကွီဝားက မနာအောင် ထုလိုက်၏။

သူမက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချ လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ...

“မင်း ဘာတွေစိုးစားနေတာလဲ”

“ကျွန်မ ...”

ဟိုကန်းစုက လက်ကာပြကာ”

“အမေ့နဲ့လေ”

ကိစ္စက သတိရကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်က ရှေ့လျှောက်ရမဲ့ လမ်းကို စဉ်းစားရတာပေါ့ဗျာ”

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက သူမဘက်သို့ သေသေချာချာ လှည့်ကြည့်ကာ

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းလည်း ငါ့အတွက်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ရပြီ၊ ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ...”

ကိစ္စက ...

“ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် ပျက်သွားပြီ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ”

ကိစ္စက သက်ပြင်းချကာ ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

ဟိုကန်းစုမှာ ပြန်ဖြေရန် အဆင်သင့်မရှိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ကိစ္စက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ ...

“အစ်ကို အထင်သေးမှာပါ၊ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အထင်သေးမှာ အမှန်ပဲ၊ တကယ်တော့ အထင်သေးတာလဲ လူတွေရဲ့

အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဖိမိန်ရွာကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရလည်းဆိုတော့ ...

ကိစ္စကသည် မျက်ရည်များနှင့်အတူ သူမ၏ ဘဝအကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

ကိစ္စက၏ ဖခင်သည် ကိစ္စကနှင့် ကိစ္စက၏အစ်ကို ရှူးဝင်းတို့ နှစ်ဦးစဉ်ကတည်းက အိမ်မှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ခဲ့၏။

ပထမတွင် ဖခင်သည် ဒုစရိုက်သမားများနှင့် ပေါင်းသင်းမိကာ ထောင်ကျနေသည်ဟူသော အသံသဲ့သဲ့အား ကြားမိပြီးနောက် ဝမ်းတွင် လုံးဝသတင်းမရတော့ပါ။

မကြာမီမှာပင် မိခင်ဖြစ်သူမှာ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော ရှူးဝင်းသည် ညီမငယ် ကိစ္စကအား မှတ်နားမငယ်ရအောင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့၏။

ကိစ္စကအား သိုင်းဆရာမကြီးတစ်ဦးထံတွင် အပ်နှံကာ သိုင်းညွှာ သင်စေ၏။

သူမသည် ရှစ်နှစ်တိတိ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုမရှိဘဲ သိုင်းပညာ သင်ကြားရ၏။

တစ်နေ့တွင် ရူးဝါးသည် သူ၏မိတ်ဆွေနှင့်အတူ အရောင်
အဝယ် လုပ်နေရာမှ အသတ်ခံလိုက်ရသည်ဟု မိတ်ဆွေမှတစ်ဆင့်
သိလိုက်ရသောအခါ ကိစ္စအား အားကိုးရာမဲ့သွား၏။

အားကိုးရာ အစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ကိစ္စ
မှာ အစ်ကိုအား သတ်သည့် ရန်သူကို အသည်းနှာမိလေသည်။

ရူးရှား၏မိတ်ဆွေထံမှ သိရသည်မှာ ...

“ရူးရှားနှင့် မိတ်ဆွေသည် အဖိုးတန်ရတနာထစ်စုအား
အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်နေစဉ် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည့် ဓားပြများ
ရောက်ရှိလာကာ ရတနာအား အတင်းဝင်လှ၏။

ရူးရှားက ပြန်လည်ခဲခံမိ၍ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြ
၏။

အားချင်းမမျှ၍ မိတ်ဆွေမှာ အသက်လုကာ ပြေးခဲ့ရကြောင်း
များကို ကိစ္စအား ပြန်သိရ၏။

သူတို့အား တိုက်သည့် ဓားပြများမှာ သခင်ကြီးကျိုး၏ တပည့်
များဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရ၏။

ကိစ္စအားသည် သခင်ကြီးကျိုးနှင့် နီးကပ်အောင် ချဉ်းကပ်လျှင်
၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဘဝအား အဆုံးခံကာ ခုံးတိကျကျနှင့်
နဂါးဟုတ်တူထံတွင် ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

သို့သော် ...

သူမ၏ ဘဝခန္ဓာသာ ပျက်သွား၏။

သခင်ကြီးကျိုး မည်သူမည်ဝါဖြစ်မှန်း ခုံးတိကျကျနှင့် နဂါး
တတ်တူကလည်း မသိကြပေ။

သို့တိုင်အောင် ကိစ္စအားသည် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း မရှိပါ။

သူမသည် သခင်ကြီးကျိုးနှင့် တစ်နေ့နေ့ တွေ့ဆုံနိုင်သည်ဟု
အားတင်းစောင့်စားဆဲ ယခုကဲ့သို့ ဟိုကန်းစုနှင့် တွေ့လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ လုပ်နည်းက မှားနေပေမယ့် မင်းဘဝအတွက် ကျုပ်
သုံးနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး”

ကိစ္စအားက မျက်ရည်များအား သုတ်ကာ ...

“မကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး၊ သခင်ကြီးကျိုး
ကျွန်မ ရအောင်ရှာမှာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ရူးရှားကို သတ်တာကော ဘယ်သူလဲ၊ သိပြီလား”

“ကျွန်မ တိတိကျကျ မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရူးရှားရဲ့

မိတ်ဆွေပြောတော့ ခေါင်းဆောင်က အမျိုးသမီးတဲ့၊ ပထမထော့
ချူးချူးလို့ ကျွန်မထင်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချူးချူးကို အနီးကပ်
လေ့လာလိုက်တဲ့အခါမှာ မဖြစ်နိုင်တာသိလိုက်တယ်၊ အခု အစ်ကို
တွေ့မှ ချူးချူးကို သတ်တဲ့ အမျိုးသမီးက ရူးဝားကိုသတ်တဲ့ ခေါင်း
ဆောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးက သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ အ
ထားရတဲ့ လူယုံတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက နောင်
ပိုင်း သခင်ကြီးကျိုးကိုပါ သတ်လာနိုင်တယ်”

ကွီဝားက ...

“သူတို့ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဆိုက်ဆိုက် ကျွန်မက
သခင်ကြီးကျိုးကိုရော အဲဒီ အမျိုးသမီးကိုရော ရှာဖွေပြီး စာရင်
ရမှာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“လောလောဆယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဒီကိစ္စကို
ကျုပ်လည်း ဝိုင်းပြီးဖြေရှင်းပေးမယ်၊ လောလောဆယ် ကျုပ်ရဲ့ အ
ဌာနမှာ ကျုပ်နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ပေါ့”

ကွီဝားက ဝမ်းသာသွား၏။

“အစ်ကို ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မက ဟိုမှာ ဘယ်
လိုနေရမှာလဲ”

ဟိုကန်းစုက သူမအားကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းက အခု ယောက်ျားလေးဖြစ်နေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ၊
ကျုပ် အသစ်ခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားအသစ် ချီဝားပေါ့၊ မကောင်း
ဘူးလား”

ကွီဝားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အစ်ကို အခုလို စီစဉ်ပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် ဟိုကျင်းမာကကော
လွယ်ပါ့မလား၊ ဟိုကျင်းမာက အစ်ကိုကို ပူးပူးကပ်ကပ်နေရင်
စိတ် မလှုပ်ရှားဘူးလား”

“ဘယ်မလှုပ်ရှားပဲ နေပါ့မလဲဗျာ၊ တစ်ခါတလေ ကျုပ်ဘေး
နားမှာ ဝင်အိပ်နေလို့ ကျုပ်စိတ်တွေ ဖြောင်းဆန်နေတာပဲ”

ကွီဝားက ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“အခုနေသာ အစ်ကိုက ဟိုကန်းစုမဟုတ်မှန်းသိသွားရင် သူ
ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

ဟိုကန်းစုက ကွီဝား၏မျက်နှာအား ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီအဖြေကို ကျုပ်လည်း သိချင်လို့ စဉ်းစားဖူးတယ်၊
တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

ကွီဝားက ရယ်၍ ...

“ကျွန်မ အမြင်ပြောရရင် ဟိုကျင်းမာက ရုင့်ကို သူ့မောင်
တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိတာနဲ့ ...”

၈၂ * နန္ဒကျော်သူ

ဟိုကန်းစုက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“နင်ထုတ်မှာ မဟုတ်လား”

ကွီဝားက ခေါင်းခါယမ်းကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“သူအမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်နိုင်တာဗျာ”

ကွီဝားမှာ ဟိုကန်းစု၏ နီမြန်းသွားသော မျက်နှာအား

ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက သူ့မောင်လေး ဟိုကန်းစု

ကို အင်မတန်ချစ်တယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က အယောင်ဆောင်

မှန်း သိရင် သူ့ရှက်ပြီး ဒေါသထွက်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့သာ

ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ကျုပ်က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အ

ဆောင်နေတာလဲဆိုပြီး ပြဿနာဝင်မှာ သေချာတယ်”

ကွီဝားက စဉ်းစားကာ ...

“ဒါကတော့ သူမေးသင့် မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေ

အစ်ကို အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုက်ရင် အနစ်နာခံတဲ့ အစ်ကို

မောင်ထုတ်ရက်ပါ့မလား၊ အထူးသဖြင့် ဟိုကျင်းမာက အစ်ကို

ခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကကော သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား

သူမ၏ စကားကြောင့် ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွား

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ကျုပ် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုချင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်
မိသားစုကို ပေးထားတဲ့ကတိ သူမရှိတော့ပေမယ့် မပျက်ချင်တော့ပါ
ဗျာ”

သူ၏ မျက်နှာအားကြည့်ကာ ကွီဝားမှာ နောက်ပြောင်လိုစိတ်
မရှိတော့ပါ။

သူသည် ရင်ဖွင့်စရာမရှိသဖြင့် ဝိဝားကိုသာ ရင်ဖွင့်လိုက်၏။

ဤကိစ္စအား ကျင်းပုံး၏ ဖခင် သိသွားသောအခါ အတင်း ခွဲ၏။

ချီလူယန်း၏ ဖခင်ကလည်း ချက်ချင်းရောက်လာကာ ခွဲပြန်

ကျင်းပုံးသည် ချီလူယန်းအား ထွက်ပြေးရန် ပြောသော်လည်း သို့မျှ မလွတ်တော့ဘဲ ပြန်ပါသွားရ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျင်းပုံးအဆိပ်သောက်ကြောင်း သတင်း လိုက်ရ၏။

ချီလူယန်းသည် ကျင်းပုံး၏ အလောင်းအား နောက်ဆုံးအနေ သွားကြည့်ကာ အရာအားလုံးအားစွန့်၍ နန်ကင်းမြို့မှ ထွက်ခွာ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်နေရင်း ဝူဖန်တောင်ခြေတွင် ဟိုလန်း တွေ့ဆုံကာ ယခုအခြေအနေထိ ကြုံတွေ့နေခြင်းဖြစ်၏။

ချီလူယန်းသည် စကားအား ရပ်တန့်လိုက်၏။
ကွီငှားမှာ ချီလူယန်း၏ အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ် နင်းဖြစ်သွား၏။

“ကျင်းပုံးအဆိပ်သောက်တာ အမှန်ပဲလား”
ချီလူယန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ချစ်ကံမဆုံ

ချီလူယန်းသည် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးချုပ်ကြီး၏ ဖြစ်ပြီး ကျင်းပုံးမှာ ဘဏ္ဍာရေးဌာန အကြီးအကဲ၏ သမီးဖြစ်၏။

ချီလူယန်း၏ ဖခင်နှင့် ကျင်းပုံး၏ ဖခင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ရာထူးအားဏားချင်း ပြိုင်ကာ ရန်သူသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤသည်ကို ချီလူယန်းနှင့် ကျင်းပုံးတို့က သိထား၏။
သို့သော် ...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်တစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံ ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့၏။
ချစ်သူဘဝတွင်လည်း အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။
သို့သော် ...

“အမှန်ပဲ... ကျုပ်တို့ စတွေ့တော့ သူက ဘဏ္ဍာရေး
အကြီးအကဲရဲ့ သမီးလို့ မပြောခဲ့ဘူး၊ ပြောခဲ့ရင် သိခဲ့ရင် ဒီလူ
ချင်မှဖြစ်မှာ၊ ဒါပေမယ့် သူ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို
အရိုက်အနှက်ခံပြီး ကျုပ်ကိုလာတွေ့ရှာတယ်၊ အင်မတန် သူ
စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ရုပ်ကလာပ်ကို ထည့်
ဧည့်သည်တွေနဲ့ ရောနှောပြီး သွားကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က
နန်ကင်းမြို့ကိုပါ ကျောခိုင်းလာခဲ့တာပဲ”

ကွီဌားက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ပြီးခဲ့တာ ပြီးပြီပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အတိတ်ကို အတိတ်
ထားခဲ့ပါတော့”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ကြီးစားပြီး မေ့ပျောက်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် တော်တော်တော့ ကြီးစားရဦးမယ်”

ကွီဌားက ပြုံးကာ ...

“ဟိုကျင်းမာလည်း သူ့လောက်တော့ လှတယ်မဟုတ်လား
ဟိုကန်းစုက ကွီဌားအား ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ...

“မိန်းကလေးတိုင်းမှာ အလှကိုယ်စီ ရှိပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မတော့ မပါဘူး မဟုတ်လား”

“မိန်းကလေးတိုင်းလို့ ကျုပ်ပြောထားပါတယ်”

ကွီဌားက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်။

ချူးချူးသည် ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်တွင် လုပ်ကြံခံရ၏။

သူမ ရှာဖွေသော သူက ပြန်သတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

သူမအား သတ်သူသည် ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်နှင့် အနီး
ခံဝိုက်တွင် နေသောသူ ဖြစ်နေသည်လော။

ဟိုကန်းစုသည် ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်သို့ တစေ့တစောင်း
လာရောက်စုံစမ်းလိုက်၏။

ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်တာဝန်ခံကလည်း အစစအရာရာ
ညီ၏။ ဆိုင်တာဝန်ခံသည် ဟိုကန်းစုအား မနှစ်သက်သော်လည်း
အဆိုးထိန်း ချို့တန်းကိုယ်တိုင်က လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်
တွေ့၍ ဆိုင်တာဝန်ခံက ယုံကြည်သွား၏။

ချူးချူး လာရောက်တည်းခိုသော ရက်ပိုင်းက အမျိုးသမီး
ညီသည် သုံးဦး တည်းသော်လည်း တစ်ယောက် ပြန်သွားသဖြင့်
တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

ထိုနှစ်ယောက်အနက် ချူးချူးမှာ သေဆုံးသွားသဖြင့် ကျိမာ
ဆိုသည့် အမျိုးသမီးသာ ကျန်တော့၏။

“ဒီစာရင်းစာအုပ်ထဲက ကျိမာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ချူးချူး
သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ရှိနေပါတယ်”

“သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားဘာသိလဲ”

“ကျိမာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက အသက် ၃၀ လောက်ရှိမယ် တခြားမြို့က ရတနာကုန်သည်လို့ ပြောတယ်၊ ချူးချူး သေဆုံးပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ သူလည်း ပြန်သွားတယ်”

စာရင်းစာအုပ်၌ ကျိမာ၏နေရပ်လိပ်စာ မပါသဖြင့် သူ့ထံ စိတ်ပျက်သွား၏။

ကျိမာသည် ချူးချူးအား သတ်သူဖြစ်နိုင်သည်လော။

အကယ်၍ဖြစ်လျှင်လည်း သူမအား မည်သည့်အနေရာ၌ ရှာမည်နည်း။

ထို့ပြင် ကျိမာသည် ချူးချူးအား သတ်သူမှန်ပါက သခင်ကြီး ကျိုး၏ လူများနောက်မှ လိုက်နေမည်ကို သိ၍ မပြေးဘဲ နေမည် မဟုတ်ပါ။

ဆိုင်တာဝန်ခံက ...

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျိမာကို လူသတ်တရားခံလို့ သံယောင်လေး”

ဟိုကန်းစုက မဖြေဘဲ ...

“သူက ရတနာကုန်သည်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်နော်၊ သူက ရတနာအရောင်းအဝယ်ထုပ်တာ ခင်ဗျားတွေ့လား”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူ့ဆီကို ရတနာကုန်သည်တွေ လာတာတော့ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်လား ... အဲဒီလူတွေကို ခင်ဗျားသိလား”

ဆိုင်တာဝန်ခံက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ...

“ခင်ဗျား ရိုအော့ဂေဟာကို သွားပါလား၊ သူက ဒီမြို့မှာ ကျောက်ကုန်သည်ကြီးပဲ”

ဟိုကန်းစုသည် ထိုနာမည်အား ကြားဖူးသလိုရှိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေတော့ သည်။

ရိအော့

ရိအော့၏ ဂေဟာသည် ကြီးကျယ်ခန်းနားသော ဂေဟာကြီး တစ်ခုဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ထိုနာမည်အား စိတ်ထဲတွင် သိနေသလို ခံစားရ၏။

သူသည် ရိအော့၏ ဂေဟာရှေ့တွင် ရပ်ကာ တံခါးပေါ်မှ ကွင်းအား ဆွဲလိုက်၏။

“ချင်... ချင်”

လူဝကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“မိတ်ဆွေ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော် သူဌေးရိအော့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

လူဝကြီးက...

“ခဏစောင့်ပါ၊ အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

တစ်ခဏအကြာတွင် အတွင်းခန်းထဲမှ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ထိုလူမှာ ရိအော့ဖြစ်၏။

ရိအော့သည် ဟိုကန်းစုအား မြင်သည်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

ရိအော့က ယခုကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်သွား၏။

ရိအော့မှာ ဟိုကန်းစုနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသူဖြစ်မည်ဟု တွေး မိ၏။

ရိအော့သည် ဟိုကန်းစုအား ပခုံးဖက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား၏။

ထို့နောက် ဟိုကန်းစုအနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“မင်းရဲ့လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်နေတာ တွေ့တော့ ဝမ်းသာ ပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို မြင်ရတော့ မင်းအဖေကို သတိရမိတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက ကျုပ်နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေလို့ မလိုက်သွားရတာ၊ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး”

ထိုလူမှာ ဟိုချိုက်ဆုံနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် တာဝန်မှူး ရိအော့ဖြစ်မှန်း ယခုမှ ဟိုကန်းစုက သတိရမိ၏။

၉၂ * နန္ဒကျော်သူ

ယခု စိတ်အာမခံဌာနမှ ဌာနမှူး စိတ်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေမှန်းမသိသော်လည်း ရိအော့မှာ ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဟိုကန်းစု စိတ်ထဲတွင် အံ့အားသင့်နေမိ၏။

“ဒါနဲ့ မင်း ဒီဇာတိလာတာ အလည်သက်သက်ပဲလား”

ဟိုကန်းစုက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အလည်ဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ အဓိကကတော့ အစ်ကိုကြီးမှာ အဖိုးတန်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းများ ရှိမလားလို့ လာကြည့်တာပါ”

ရိအော့က ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“လောလောဆယ်တော့ အဖိုးတန် ကျောက်မရှိသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီ ကြည့်ချင်ကြည့်ဦးလေ”

ရိအော့သည် ပတ္တမြား၊ မြန်နှင့် နီလာအချို့ကို ထုတ်ပြ၏။

ဟိုကန်းစုသည် နားမလည်သော်လည်း စိတ်ပင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေဟန်ပြု၏။

တစ်ခဏကြာမှ ရိအော့အား ပြုံးပြကာ ...

“ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်သေးဘူးဗျ၊ ပတ္တမြားအလုံးချောချော ရရင်တော့ အကြောင်းကြားပါ”

“စိတ်ချ ဟိုကန်းစု ... ကျုပ်အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

ဟိုကန်းစုက ထမည်ပြုပြီးမှ ပြန်ထိုင်ကာ ...

“ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခုကြားမိလို့ပါ”

ရိအော့က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဘာများပါလိမ့်”

“ငန်းဖြူမှာ တည်းသွားတဲ့ ကိုမာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ရတနာကုန်သည်ပဲလေ၊ သူ့ဆီက အဖိုးတန်ရတနာများ တစ်ဆင့်ဝယ်ထားသလားလို့”

ရိအော့၏ မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်ကို ဟိုလန်းစု သတိပြုမိလိုက်၏။

ရိအော့က ဣန္ဒြေဆည်ကာ နားခေါင်းတစ်ချက်ရုံ့၍ ...

“အလကားပါ၊ သူ့ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းကောင်းမှ မပါဘူး၊ မင်းက သူနဲ့ သိလိုလား”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိပါဘူး၊ ငန်းဖြူဆိုင် ဘာဝန်ခံက ပြောလို့ပါ”

“ဪ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကောင်းပါပြီ”

ရိအော့က တံခါးဝအထိ ပြန်လိုက်ဖို့လိုက်၏။

စေတနာအာမခံဌာနသည် တစ်နေ့တခြား ကျော်ကြားလာ၏။
ဟိုလန်းစုသည် ခရီးထွက်နေသော်လည်း ယုံ့ဝားနှင့် ဟိုကျင်း
မာက ကြီးကြပ်ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေသည့်အပြင် စီးပွားရေးအခြေ
အနေမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသဖြင့် လုပ်ငန်းဌာနနှင့် လူနေ
ဂေဟာအား ခွဲခြားလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် လက်ရှိ အိမ်နှင့်ကပ်နေသော ကျယ်ဝန်းသည့်
ခြံဝင်းနှင့် ဂေဟာအား ဝယ်ယူလိုက်၏။

အသစ်ဝယ်ယူထားသော ဂေဟာသို့ စေတနာအာမခံဌာနမှ
ပစ္စည်းများကို ရွှေ့ပြောင်းထည့်လိုက်၏။

အလုပ်သမားအားလုံး ကူညီပြောင်းရွှေ့ပေးသဖြင့် 'ချိုငှား'
ဟု အမည်ပြောင်းထားသော ကွီဂွားလည်း ဝိုင်းလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။
ဟိုကျင်းမာကလည်း ကူညီ၏။

ဟိုကျင်းမာသည် ချိုငှားဆိုသည့် လူငယ်အားကြည့်ကာ သူ့
စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်လာ၏။

"ဒီလူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားက မိန်းမနဲ့တူလိုက်တာ"
ဟု တွေးမိ၏။

ဤသည်ကို ချိုငှားက မရိပ်မိပါ။
သယ်စရာပစ္စည်းများအား သယ်ယူမတင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ချိုငှား၏ ထူးခြားမှုအား
ရုတ်တရက် မသိနိုင်ပါ။

ဟိုကျင်းမာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ်
ရိပ်စားမိ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်တွင် မရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း
ကို ဟိုကျင်းမာက ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

"ဒီအမျိုးသမီး ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားလို ဟန်ဆောင်ထား
တာပါလိမ့်"

သူမသည် တွေးရင်း သံသယဖြစ်လာ၏။
ထိုအဖြစ်အား ဟိုကန်းစုက သိပါ၏လော။

သို့မဟုတ် ... မိန်းမယူလာကာ သိမည်စိုး၍ တမင်တကာ
ယောက်ျားအသွင် ဟန်ဆောင်စေခြင်းလော။

သို့မဟုတ် ရန်သူတစ်ယောက် အယောင်ဆောင်ထားခြင်းပေ
လော။

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်ရှုပ်လာကာ အိမ်ထဲမှ
မိခင် စွာအန်းနှင့် ယုံ့ဝားအား ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဟိုကျင်းမာက ပြောသဖြင့် ယုံ့ဝားနှင့် စွာအန်းက အံ့အား
သင့်သွား၏။

ယုံ့ဝားက ...

"ဟုတ်တယ် ကျင်းမာ ... နင်ပြောမှ ငါ သတိရတယ်၊ သူက
ဒီကိုရောက်တာ သုံးလေးရက် ရှိပေမယ့် သူများတွေနဲ့ အရောတဝင်

မနေဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီး ဘာအကြံအစည်ရှိလို့လည်း မသိဘူး၊ ဟိုလူနဲ့ စုကကော သိရဲ့လား”

သူတို့က ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ချီဝှားသည် ပစ္စည်းတစ်ခုအား သယ်ဆောင်ကာ အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

သူမ ပစ္စည်းချပြီးသည်နှင့် ဟိုကျင်းမာက ...

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“ဗျာလုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်အကြောင်း မသိဘူးမှတ်နေလား၊ ရှင်ထာယောကျ်ားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောစဉ်ကောင်းမယ်”

ချီဝှားမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူမက မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ယုံဝှားက ...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး ... မင်း ဟိုကန်းစုနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ၊ မင်းအကြောင်းကိုကော သူသိရဲ့လား”

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဟိုလူနဲ့စု ဝင်ရောက်လာ၏။

ချီဝှား ဝမ်းသာသွား၏။

ဟိုကန်းစုသည် လူများ၏ မျက်နှာ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်၏။

ယုံဝှားက ဟိုကန်းစုအား မြင်သည်နှင့် ...

“ဟိုကန်းစု ... မင်းခေါ်လာတဲ့ လူက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလား”

ဟိုကျင်းမာကလည်း ...

“မောင်လေး ... နင် သူ့ကို လက်ထပ်ပြီး လူမသိအောင် နေတာလား”

ဟိုကန်းစုက လက်ကာပြလိုက်၏။

“နေကြပါဦး ... အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကြစမ်းပါ၊ ကျွန်တော် ငါးပြပါမယ်”

ယခုမှ အကြံရခက်နေသော ချီဝှားက စိတ်သက်သာသွား၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကိစ္စအကြောင်းအား တချို့တစ်စိပ်တစ်ဒေသကို ချန်လှပ်၍ ပြောပြလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် မိမိအား ဂိုဏ်းတစ်ခုက ဖမ်းဆီးခဲ့ကြောင်း၊

ကိစ္စအကြောင်းက ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကိစ္စအကြောင်းသည် ခိုကိုးရာမဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် လောလောဆယ်တွင်

အန္တရာယ်လည်း ရှိနေသဖြင့် ယခုလို ချီဝှားအမည်ဖြင့် ယောကျ်ားအား အသွင် ဟန်ဆောင်နေကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ယခုမှပင် အားလုံးက သံသယရက်သွား၏။

ယုံဝှားက ချီဝှားအကြောင်းများကို မေးမြန်းလိုက်၏။

ချီဝှားက သူမအကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

ထိုသို့ ပြောရာတွင် ယုံဝမ်းမှာ နားထောင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ် တုန်လှုပ်လာ၏။ ချိတ်း၏ စကားဆုံးသောအခါ ကမန်းကတန်းပင်

“မင်းအဖေက ဘယ်သူလဲ”

“ဟို့ယုံဝမ်းပါ ...”

“မင်းအမေက ယန်းတိမ်း မဟုတ်လား”

ယုံဝမ်း၏ အသံမှာ တုန်ယင်နေ၏။

ချိတ်းက အံ့အားသင့်သွားကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရှင်သိလို့လား”

ယုံဝမ်း၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ ရစ်မိလာ၏။

“သမီးလေး ... ဖေဖေက သမီးတို့ရဲ့ အဖေ ဟို့ယုံဝမ်းပါကွယ်”

“ဟာ ...”

အားလုံး အံ့အားသင့်လွှား၏။

“တစ်ဖန် ဝမ်းသာသွားကြပြန်၏။

“သူ ... သူက ဦးလေးယုံဝမ်း သမီး ... ဟုတ်လား”

ယုံဝမ်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ကိုးဝမ်း၏ မျက်နှာအား တစ်စုံစီမို့ ကြည့်လိုက်ရင်း ဝမ်းနည်းလာ၏။

“အဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ သီမီးရယ်၊ အဖေ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ပေါင်းမိပြီး အကျဉ်းကျခံရတယ်၊ သမီးအမေရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ဘူး၊ သူက မတရားတာဆိုရင် လုံးဝမကြိုက်ဘူးလေ။

ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ်နေရပြီး လွတ်လာတော့ ရွာကိုပြန်လာပါတယ်။ သတင်းစုံစမ်းလို့မရတော့လို့ ရှောင်သွားပြီဆိုပြီး အဖေအား လျှော့လိုက်တာပါကွယ်။ နောက်တော့ ခြဦးတည့်ရာသွားရင်း အဖေအား ဒီမြို့မှာ စိတ်ရဲ့ အာမခံဌာနမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကမှ အဖေဆင့် ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာပါ”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဦးလေးယုံဝမ်း ... ဒါ ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဝမ်းသာတာပါ။ အခု သားအဖတွေ ပြန်တွေ့ရပြီပဲ၊ ပျော်ပျော်သာနေကြပါ။ အဖေယုံ တစ်ခုလောက် သတိထားကြပါ။ သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိသေးလို့ အတိုင်း ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေကြပါဦး၊ မကြာခင် အန္တရာယ်ကောင်ကို သတ်နိုင်မှာပါ”

ယုံဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့သားကို သတ်တဲ့ကောင် ငါပါဝိုင်းပြီး သတ်မယ်၊ သမီးလည်း ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့၊ လောကပေါ်က သမီးအားကိုးစရာ အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီ”

သစ္စာဖောက်

ပိုင်ကျန်းမြို့။

လုံခြုံသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်၏။

အသက် (၃၀) ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိပြီး မျက်နှာမှာ ချောမောလှပသော်လည်း ၊ တင်းမာခက်ထန်လွန်း၏။

တိုအမျိုးသမီးမှာ လူအချို့၏ နှိပ်စက်မှုအား အလုံးအလဲခံနေရ၏။

သူမ၏ ဖြူဖွေးနုညက်သော မျက်နှာတွင် ထိုးကြိတ်ရိုက်နှုတ်ခံထားရသဖြင့် ညိုမည်းဖူးရောင်နေ၏။

သူမသည် မတတ်သာ၍ အနှိပ်စက်ခံထားရသော်လည်း နည်းနည်းမှ ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ပေ။

သူမအား ကြီးနှင့်ချည်နှောင်ကာ ဆွဲလာသော လူနှစ်ယောက်

သည် အဆောက်အအုံကြီး၏ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရာမှ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

ထိုအခန်းမှာ သံမဲတလင်း ခင်းထားပြီး အုတ်နံရံများ ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမအား ဆွဲခေါ်လာသည့် လူနှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ထူထဲခိုင်ခံ့သော တံခါးကြီးအား ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမကို တစ်နေရာတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် သူမရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသာ နံရံအား မျက်နှာမူထားလိုက်၏။

တိုအုတ်နံရံပေါ်၌ သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးများ သက်ထားသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် မည်သူမည်ဝါ ရှိမှန်းမသိနိုင်

သေး။ မိမိ ရပ်တန့်နေသည့် အခန်းမှာ တံခါးမကြီး ပိတ်လိုက်သည်နှင့် သေးငယ်သော ပြတင်းပေါက်မှ မှိန်ပျံအလင်းရောင်သာ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခန်းထဲ၌ သူမအား ဆွဲခေါ်လာသည့် လူနှစ်ယောက်အပြင် တူလားထိုင်အသီးသီး၌ ထိုင်နေသော အခြားလူနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အားလုံး၏ မျက်နှာသည် နံရံဘက်ကိုသာ မျက်နှာမူ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြောင်း ကြောင့် အခန်းမှာ ချောက်ချားဖွယ်ပင် ကောင်းနေ၏။
ထိုတိတ်ဆိတ်မှုအား တစ်ဖက်ခန်းရှိ အပေါက်ကလေးတစ်ခုမှ တစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံက ဖြိုခွဲလိုက်လေတော့သည်။

“ကျိမာ ...”

အသံမှာ ခပ်ဩဩဖြစ်သော်လည်း ဩဇာသံ လွှမ်းမိုးနေခြင်းမရှိ။ အမျိုးသမီးမှာ ကျိမာဖြစ်၏။

ကျိမာသည် မထူးသော်လည်း အပေါက်ကလေးများအား ခြိမ်းခြောက်ကြည့်လိုက်၏။

အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ငါ့လက်အောက်မှာ ယုံကြည်အားကိုးရဆုံး မင်းတစ်ယောက်ပဲလို့ ငါယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကိုလည်း မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးခဲ့တယ်။ အခုမှ မင်းစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ငါ့ကို တော်လှန်ရတာလဲ ... မှန်မှန်ပြောပါ”

ကျိမာက ငြိမ်သက်နေ၏။

အသံရှင်မှာ ဒေါသထွက်လာပုံရ၏။

“ဟေ့ ... ငါမေးနေတာ ဖြေစမ်း၊ မင်းက စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးမှာ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်မယ် ထင်နေလား။”

“ကျွန်မမှာ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲ ငါမသိဘူးထင်နေလား၊ ဟေ့ ... နဂါး ဟုတ်တူ မင်း ပြောလိုက်စမ်း။”

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျူးရုံးဆိုတဲ့လူက ပတ္တမြားကို အချောင်ဝယ်သွားတဲ့အတွက် ကျူးရုံးနောက်ကို လိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဘာမှာကြောင်းမပြန်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို မသင်္ကာ လို့ ချူးချူးကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ချူးချူးက သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ သခင်ကြီးဆီ စာပို့လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ချူးချူးကို ဦးအောင် သတ်လိုက်ပါတယ်။”

အသံရှင်က ...

“ကဲ ... ကျိမာ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ”

ကျိမာက ...

“ကျွန်မ ကျူးရုံးနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျူးရုံးက တိုက်ခိုက်ရင်း ပစ္စည်းကို လူတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ အဲ့ဒီလူနောက် ဆက်လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲ့ဒီလူက ဟိုကန်းစုပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ အဆိပ်အပ်နဲ့ ပစ်ပြီး ပတ္တမြားကို ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဆီက ဗားတြားလူက တိုက်ခိုက်ပြီး လုယူသွားပါတယ်။ ကျွန်မ အဲ့ဒီလူအကြောင်း ဆက်စုံစမ်းနေတာပါ။”

အသံရှင်က ...

“အဲဒီစကားက မင်းလိမ်နေတာ၊ ကဲ ... ဟုတ်တု မင်းသိတာ ပြောလိုက်စမ်း”

ဟုတ်တုက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြန်၏။

“ကျိမာ ... ကျုပ်တို့ သိရတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဟိုကန်းစုဆီက ပတ္တမြားကို ရသွားတယ်၊ ဟိုကန်းစုကလည်း သွားတယ်၊ ဟိုကန်းစုက မသေခင် လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ အဲဒီလူက ဟိုကန်းစုကို သနားလို့ ဟိုလန်းစုအယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုကန်းစုရဲ့ မိသားစုကို ကူညီနေတယ်”

ဟုတ်တုက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းက ဟိုကန်းစုဆီက ပတ္တမြားကို ယူပြီး ပိုကျန်းမြို့ထိ ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီမှာ ဟိုကန်းစုအတုကို တွေ့တော့ မသေသေးဘူးဆိုပြီး ထပ်သတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျိမာက စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေစဉ် ဟုတ်တုက အနားတွင် ထိုင်နေသူအား ...

“ကဲ ... ရိအော့ ဆက်ပြောလိုက်ပါ”

ရိအော့က မတ်တတ်ရပ်ကာ ...

“ကျိမာ မင်းညာလို့မရပါဘူး၊ ကျုပ်က ကျောက်ကုန်သည် အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပါ၊ မင်းက မသိ

တော့ မင်းရလာတဲ့ ပတ္တမြားကို ကျုပ်ကိုလာပြတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ပထမတော့ မင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထောက်မှန်း မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုကန်းစု အတုကို မင်း သွားလုပ်ကြတာ ငါသိလိုက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ချူးချူးက မင်းကိုတွေ့သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့က ချူးချူးနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းပဲ ဆက်ပြောလိုက်ပါ”

အသံရှင်က ...

“ကဲ ... ကျိမာ ... ပြောပါဦး၊ မင်းက လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့သတ္တိ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါထင်ထားတယ်၊ အမှန်အတိုင်း သာ ပြော၊ ခွင့်လွှတ်သင့်ရင် ငါခွင့်လွှတ်မယ်”

ကျိမာမှာ ငြင်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူမသည် အမှန်အတိုင်းပြောကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သနားမှုအား ခံရန် စဉ်းစားမိ၏။

သခင်ကြီးကျိုး၏ ဂိုဏ်းသားများ နေရာအနှံ့တွင် ရှိသည်ဟု သော စကားကို သူမသည် ယခုမှ ယုံကြည်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ့မယ် သခင်ကြီး”

“ကောင်းပြီ ...”

“ကျွန်မ ဟိုကန်းစုဆီက ပတ္တမြားကို ရလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုအတွက် ငွေတော်တော် လိုအပ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီပစ္စည်းကို ထုတ်ရောင်းပြီး သုံးစွဲ

ဖို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်မနောက်မှာ ချူးချူးလိုက်တာ တာမြင်လို့ သူ့ကို ရှင်းလိုက်ပါတယ်။”

အသံရှင်က ...

“ကောင်းပြီ... ကဲ... ငါ တိုတိုပဲမေးတော့မယ်၊ အဲဒီ ပတ္တမြား ဘယ်မှာလဲ”

ကျိမာက ...

“ကျွန်မ တစ်နေရာမှာ ထားထားပါတယ်၊ မရောင်းရသေးဘူးဘူး”

“နေရာပြောပါ”

ကျိမာက ...

“ကျွန်မက နေရာပြောပေးမယ့် ရှာလို့မလွယ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လိုက်မှ ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ အသံရှင်က ...

“မင်းကို လွှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နေရာသာပြောပါ”

ကျိမာက အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ ...

“ငန်းဖြူ စားသောက်ဆိုင် ... အခန်းနံပါတ်သုံး၊ ခေါင်ဦး မျက်နှာကြက် ...”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် အခန်းထဲတွင် စာရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဟိုကျင်းမာက ...

“နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ အစ်မ”

“လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေခိုင်းတဲ့ကိစ္စ ဦးလေးယုံဝား ပြော ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော် မသိရသေးဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလုပ်လာအပ်ထားတာရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက် ရှာပေးဖို့ပဲ”

ပြောရင်း ချိုလှယန်းဝုံနှင့် စာရွက်အား ပေးလိုက်၏။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ငွေငါးရာ ပေးသွားတယ်၊ တကယ်လို့ ရှာတွေ့ရင် ထပ်ပေးမယ်တဲ့ ...”

ဟိုကန်းစုက စာရွက်အားကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူ၏ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာအား ကြည့်ကာ ...

“မောင်လေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းက လူရှာဖွေတဲ့ လုပ်ငန်းမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ် စုံစမ်းလို့ ရမှာလဲ”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အာမခံလုပ်ငန်းက လူတွေက နေရာအနံ့ခရီးထွက်နေတော့ ချီလူးယန်းဆိုတဲ့ လူကိုတွေ့မိရင် သူ့ကိုအကြောင်းကြားပေးပါလို့ ပြောတယ်”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“တိတိကျကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ရှိမယ်တဲ့၊ မကြာမကြာ သတင်းလာမေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

ဟိုကန်းစုသည် မိမိအား မည်သူက ယခုကဲ့သို့ ငွေကုန်ခံကာ လိုက်ရှာနေသည်ကို တွေးမရပေ။

သူ၏မိခင်လော။

သို့မဟုတ် ... ရန်သူလော။

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ... လှလည်းလှတယ်”

အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးက အဘယ်ကြောင့် မိမိအား လိုက်ရှာရပါသနည်း။

သူက တွေးသော်လည်း အဖြေမရပေ။

ယုံငြားက ...

“အဲဒီကိစ္စ မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်းရောက်တဲ့ နေရာတိုင်း စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ချီလူးယန်းဆိုတဲ့ လူက နေပြည်တော်က စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်ပေါ့ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို တွေ့ချင်တာလည်း မသိဘူး”

ယုံငြား၏ စကားကြောင့် ဟိုကန်းစုသည် မိမိအကြောင်း သိထားသော ချီငြားအား တစ်ချက်ကြောင့်လိုက်၏။

ချီငြားက ဟိုကန်းစုအား မကြည့်ဘဲ ဘာသိဘာသာပင် အလုပ်လုပ်နေ၏။

ဟိုကန်းစုက ...

“ကဲပါဗျာ ... စုံစမ်းလို့ မရတာကို အချိန်ကုန်ခံပြီး စုံစမ်းမနေပါနဲ့၊ စုံစမ်းလို့မရတာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီကိစ္စကို တာဝန်တစ်ခုအနေနဲ့ မထားစမ်းပါနဲ့”

“ပြောပြီး ဟိုကျင်းမာနှင့် ချီငြားအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်မကျင်းမာ ကိုဝားကို အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားပါ၊ အလုပ်ထဲမှာ နည်းနည်း အန္တရာယ်များတယ်”

ယုံငြားကလည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။

ကိုဝားက ...

“ကျွန်မ အလုပ်မရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ...”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အန္တရာယ်က ဒီမြို့ထဲမှာတင် ရှိနေပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ချင်ပါတယ်”

“လိုအပ်ရင် အသိပေးပါမယ်၊ အခုတော့ အစ်မတို့နဲ့အတူတူ သွားနေလိုက်ပါဦး”

သူက ထိုသို့ပြောမှပင် ကိစ္စနှင့် ဟိုကျင်းမာတို့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

“မင်း အန္တရာယ်ကို သိနေပြီလား။”

ယုံငြားက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုက ...

“ဦးလေးရိအော့ကို သိလား။”

“ကျုပ်က ရိအော့တို့ ဟိုချိုက်ဆုံတို့နဲ့ အတူတူအလုပ်လုပ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား။”

“သူ့ရဲ့စိတ်သဘောထား ဘယ်လိုရှိလဲ သိလား။”

“သူနဲ့ကျုပ်က ရာထူးအဆင့်ကွာတော့ နီးနီးကပ်ကပ် မပေါင်း ဘူးတော့ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူက မသင်္ကာစရာ ကောင်း လို့လား။”

ဟိုကန်းစုက မဖြေဘဲ ...

“အဖေ့နဲ့အတူ ဓားပြတိုက်ခံရတော့ ဦးလေးယုံငြား တစ် ယောက်ပဲ အသက်ချမ်းသာတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် ... အင်အားချင်း မမျှတော့ ဆက်တိုက်ရင် ကျုပ် သေဖို့ပဲရှိတယ်။”

“ထားပါတော့လေ ... ဓားပြတွေက ဘယ်ရိုဏ်းကလဲဆိုတာ သိလား။”

“တိုက်ရည်ခိုက်ရည် တော်တော် တော်တယ်၊ မျက်နှာဖုံးတွေ ဖုံးတားတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိဘူး။”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ရိအော့ ဖျားနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား။”

ယုံငြားက စဉ်းစားကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနေ့က သူကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ ကြိုးစားပါ သေးတယ်။ မင်းအဖေက မလိုက်ဖို့ အတန်တန်တားလို့နေခဲ့ရတယ်။”

“အဲဒီနေ့က ပို့တာ ပတ္တမြားပဲလား။”

“ဟုတ်တယ် ... အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပတ္တမြားတစ်လုံးပဲ။”

“အဲဒီပတ္တမြားပိုင်ရှင်ကို သိလား။”

“သိတယ် ... ဘုံကျောင်းလူကြီး တာလျန်းရဲ့ ပစ္စည်းပါ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားရင်း ...

“လာဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကို သွားရအောင်။”

ဘုံကျောင်း လူကြီးတာလျန်းသည် အသက် (၈၀) ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် အဘိုးအိုအား စကားနည်း ငယ်ပြောဆိုပြီး နောက် ...

“အဘ ... ကျွန်တော် လာတဲ့ အဓိကကိစ္စတွေ အဘရဲ့ ပစ္စည်း သွားရောက်ပို့စဉ်တုန်းက ကျွန်တော်အဖလည်း ဓားပြတွေ သတ်လို့ သေသွားရတာပါ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လိုက်ပြီး စုံစမ်း နေတာက တရားခံကို ရှာနေလို့ပါ။ တကယ်လို့ တရားခံကို တွေ့လာ ခဲ့ရင် အဘပစ္စည်း ကံကောင်းထောက်မပြီး ပြန်ရနိုင်ပါသေးတယ်”
ထိုကောကြောင့် အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအစုံ ချက်ချင်း ဝင် လက်သွား၏။

“မောင်ရင်တို့ ဘာသိချင်လို့လဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“အဲ့ဒီတုန်းက အဘပို့ခဲ့တာ ပတ္တမြားနော်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီ ပတ္တမြားက ကျုပ်ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းပဲ။ ကန်တုံမှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မြေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ပေးလိုက်တာပါ”

“တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းမိသလဲ”

“ငါးသောင်း ...”

ဟိုကန်းစုက ယုံဝှားအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းပို့တော့ ပျောက်ဆုံးရင် လျော်ကြေးပေးပါမယ်လို့ စီထိက အာမခံလိုက်လား”

“ခြွင်းချက်နဲ့ အာမခံတာပါ”

“ဘယ်လိုခြွင်းချက်လဲ”

“မတော်တဆ ပျောက်သွားရင် သူလျော်ကြေးပေးပါမယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သူခိုး ဓားပြတွေ ခိုးယူလုယက်တာဆိုရင်တော့ သူက သူ့ကြေးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလည်း အခုလို ဓားပြ ကံခံရမယ်မထင်တော့ ရဲရဲတင်းတင်းပဲ အပ်နှံလိုက်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် အဘ လျော်ကြေး မရဘူးပေါ့”

အဘိုးအို တာလျန်းက မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“သူ့လူတွေ သေတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး လျော်ကြေးလာ တောင်းတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပြီ”

ဟိုကန်းစုသည် ယုံဝှားအား မေးငေါ့ပြလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျွန်တော်အဖေကိုတော့ ပိုင်ရှင်ကို အလျော် သးရမယ်ဆိုပြီး အသက်လည်း အသေခံရသေး၊ အလျော်လည်း အတောင်းခံရသေးတယ်။ စီထိက အင်မတန် လောဘကြီးပါလား”

ယုံဝှားက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ယုံဝှားသည် စီထိအာမခံဌာနတွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က ငယ်သား သာ ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းအကြောင်း သေသေချာချာမသိပါ။

တာလျန်းက ...

“အဲ့ဒီတုန်းက ကျုပ်ဆီက ပစ္စည်းကို တာဝန်မူ ရအော့က

တောင် ဝယ်ခွဲသေးတယ်၊ ဈေးနည်းတာက တစ်ကြောင်း၊ အိမ်
ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်းမို့ မရောင်းဘူးလို့ ငြင်းဆန်
တယ်”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ ဟိုကန်းစုက လွန်စွာ
သွား၏။

“ဟုတ်လား ... သူက ဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

တာလျန်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ...

“ကျုပ်က ခုနစ်သောင်းပြောတာကို သူက တစ်သောင်း
ပေးထားတယ်”

“ဗျာ ...”

ရိအော့မှာ ဈေးအား မတန်တဆ နှိမ်ကာ ဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။
ထိုလုပ်ရပ်သည် သခင်ကြီးကျိုး၏ ဂိုဏ်းသားများလုပ်သော
လုပ်ရပ်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ ပစ္စည်းပြန်ရဖို့ ကျွန်တော်တို့
ကြိုစားပါမယ်၊ ကံကောင်းစေဖို့ ဆုတောင်းပေးပါ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တာလျန်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်
ကြလေသည်။

ဟိုကန်းစုနှင့် ယုံငှားသည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်
လာကြ၏။

“ဦးလေး ယုံငှား ... ကျွန်တော်ထင်တာ မလွဲတော့ဘူး”

ယုံငှားက နားမလည်ပေ။

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိပ်သဘောမပေါက်
ဘူး”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမယ့် အချက်က သခင်ကြီးကျိုးရဲ့
ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပဲ၊ သူတို့က အဖိုးတန်ကျောက်မျက်
ရတနာတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူမှန်သမျှကို ရှာဖွေတယ်၊ တွေ့တဲ့အခါကျ
ဈေးကို မတန်တဆနှိမ်ပြီး အနည်းဆုံးပေးဝယ်တယ်၊ ရောင်းလိုက်
ရင်တော့ ပိုင်ရှင်မှာ အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ မရောင်းရင်တော့ ဓားပြတိုက်
ယူတယ်”

ယုံငှားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကွီးငှားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရူးငှားဆီက
ရတနာကို သူတို့ဝယ်တယ်၊ ရူးငှားက မရောင်းတော့ သူတို့ သတ်
ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... နောက်တစ်ခုကြည့်ဦး၊ ကျူးရုံးဆီက ပတ္တမြား
ကို သူတို့လိုက်လုကြတယ်၊ အခုလည်း တာလျန်း ပြောပြချက်

အရဆိုရင် ရိအော့ကတောင် သူ့ဆီက လာဝယ်သေးတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချက်က စဉ်းစားစရာပဲ”

ယုံဝှားက အနည်းငယ် သဘောပေါက်လာပြီဖြစ်၏။
ဟိုကန်းစုက စကားဆက်လိုက်၏။

“ရိအော့ကလည်း သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ ညွှန်ကြားမှုကို ခံရတဲ့သူဖြစ်မယ်၊ သခင်ကြီးကျိုးက ဝယ်ခိုင်းလို့ သူက တာလျန်းဆီထဲဝယ်တယ်၊ တာလျန်းက မရောင်းတော့ ဓားပြတိုက်ယူတယ်”

ယုံဝှားက ...

“ဒါဆိုရင် စီထိနဲ့ ရိအော့နဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲဒီအချက်ကလည်း စဉ်းစားစရာပဲ၊ စီထိနဲ့ ရိအော့က တစ်စုံတစ်တည်းသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စီထိက ကျွန်တော်နဲ့ အမှုဖြစ်ပြီး ရုံးသွားကတည်းက ထူးထူးခြားခြား ပျောက်သွားတယ်၊ ရိအော့က သူ့ငွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ ရိအော့က သခင်ကြီးကျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ လက်အောက်က အာထားရတဲ့ လူ ဖြစ်နေမလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူက ရတနာကုန်သည် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“နောက်တစ်ခုက ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်ကို ကျိမာဆိုတဲ့ ရတနာကုန်သည် ရောက်လာတယ်၊ ရိအော့က ကျိမာကို သွားတွေ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ အခု ကျိမာ ငန်းဖြူမှာ မဲရှိတော့ဘူး”

“သူက ကုန်သည်ဆိုတော့ တခြားမြို့တစ်မြို့ကို သွားတာကော ခြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ရိအော့ကို ကျွန်တော်တွေ့တော့ ကျိမာဆီကကော အဖိုးတန်ပစ္စည်း မရဘူးလားလို့ မေးတဲ့အခါ သူမျက်နှာပျက်သွားတယ်”

ယုံဝှားက ...

“မင်း သူ့ဂေဟာကို ရောက်ဖူးတယ်ဆိုတော့ အခြေအနေဘယ်လိုအကဲခတ်မိလဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော် အဲဒီဂေဟာကို သိပ်မသင်္ကာဘူး”

ယုံဝှားနှင့် ဟိုကန်းစုသည် ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဟိုကန်းစုသည် လူဝကြီး တစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်၏။

လူဝကြီးသည် ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့် စကားပြောနေ၏။

ပြောပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွား၏။

ဆိုင်တာဝန်ခံသည် စားပွဲများအား လိုက်လံကြည့်ရှုရာမှာ ဟိုကန်းစုအား တွေ့သွား၏။

“ဪ... သူငွေလေး ဟိုကန်းစုပါလား”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ စောစောက ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြော
နေတဲ့ လူကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဪ... သူက ရိုအော့ဂေဟာက ဂေဟာမှူးလေ၊ ဒီတစ်ည
တည်းခိုဖို့ အခန်းလာငှားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ပြောရင်းမှ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်၏။

“သူက အခါတိုင်းကော ဒီလိုပဲ ငှားနေကျလား”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ခေါင်းခါယမ်းကာ ပြုံးလိုက်၏။

“ခါတိုင်းတော့ မငှားပါဘူး။ အခု သူက တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ပါတယ်ဆိုတော့ ဟဲ ...
ဟဲ”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးလိုက်၏။

စိတ်ထဲတွင်လည်း လူကြီးမှာ ဂေဟာမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်
သဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ပါးနိုင်သည့်နေရာများစွာ ရှိပါလျက်
အဘယ်ကြောင့် လူများသော နေရာမျိုးကို လာငှားရပါသနည်း။

ထိုစဉ် သူက တစ်စုံတစ်ရာအား တွေးမိလိုက်၏။

“သူငှားတဲ့အခန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲဗျ”

ဆိုင်တာဝန်ခံက သူ့အား ဆတ်စနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား စုံစမ်းလှချည်လားဗျ၊ ဘာလဲ မသင်္ကာလို့လား”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ကျုပ် စုံစမ်းတာ အားလုံးအတွက်ပါဗျာ”

ဆိုင်တာဝန်ခံက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ...

“သူက အခန်းနံပါတ် (၃) ကို ငှားတာဗျ”

ဟိုကန်းစုက တစ်စုံတစ်ရာအား စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ...

“ချူးချူးသေတာ အဲ့ဒီအခန်းမှာနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျိမာနေခဲ့တာကော ...”

“အခန်းနံပါတ် လေးပါ”

ဟိုကန်းစုက ယုံငှားအားကြည့်ကာ ...

“ဦးလေးယုံငှား ... ကျုပ်တို့ အခန်းနံပါတ်လေးမှာ ငှားကြ

”

သူ၏စကားကြောင့် ဆိုင်တာဝန်ခံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

ဟိုကန်းစုက ရယ်ကာ ...

“ကျွန်တော်တို့က ဒါမျိုး ချောင်းကြည့်တာ ဝါသနာပါတယ်”

ဆိုင်တာဝန်ခံသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ
ပွဲဆီသို့ ထသွားပြီး သူတို့နာမည်အား အခန်းနံပါတ်လေးတွင်
သွင်းလိုက်လေသည်။

ဟိုကန်းစုသည် အခန်းနံပါတ်လေး၏ ဖွဲ့စည်းပုံ အခန်းအ
အထားကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်းကြား ထူထဲသော ပျဉ်ချပ်ကြီးများ ကား
ထား၏။

ထိုအဆောင်၌ အခန်းရှစ်ခန်းရှိပြီး အလယ်၌ စကြိုလမ်းကြား
ကာ တစ်ဖက်လေးခန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၏။

နံပါတ်လေး အခန်းမှာ အစွန်ဆုံးဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းနံပါတ်သုံးကို မြင်
နိုင်ရန် အခန်းနံရံကို ဓားဦးဖြင့် အပေါက်ငယ်လေးတစ်ပေါက် ဖြင့်
လုပ်ထားလိုက်၏။

ထိုသေးငယ်သော အပေါက်မှနေ၍ တစ်ဖက်ခန်းအား ကောင်း
စွာ ကြည့်ရှုနိုင်၏။

ယင်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် ယုံဝှားအားခေါ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်
ခဲ့၏။ ယုံဝှားသည် ဟိုကန်းစုလုပ်သမျှ ဘာမှနားမလည်ပေ။

“ဒီလူဝကြီးအခန်းကို ချောင်းကြည့်ရုံနဲ့ မင်းအဖို့ အကျိုးရှိ
နိုင်လို့လား”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော် ထင်တာမမှားရင် သဲလွန်စရနိုင်တယ်”

“သဲလွန်စ ... ဟုတ်လား”

ဟိုကန်းစုက ...

“အဲဒီ ဂေဟာမူ လူဝကြီးက ရိအော့ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်
ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လာမယ်ဆိုတာကို
ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေးက ကျိမာဆိုတဲ့ ကျောက်
ကုန်သည် ဖြစ်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေ
မလားဆိုတာ သူတို့ပြောတဲ့ စကားကို ကြားဖို့လိုတယ်ဗျ”

ယုံဝှားက ...

“သူတို့က ဘယ်အချိန်လောက် လာမှာလဲ”

“ဒါတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ တော်တော်လေး ညဉ့်
နက်မှ လာရင်လည်း လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က
ပိပိရီရီနဲ့ မကြားအောင်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ယုံဝှားက ...

“သူက မရိုးမသားနဲ့ လာတာဆိုရင်တော့ ဘေးအခန်းတွေ
ကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်း သတိ
ထားရမယ်။ တကယ်လို့လို့အပ်လာမယ်ဆိုရင် ဖွဲ့ကြမ်းသွားနိုင်တယ်”

ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောသ
များ၊ ရယ်မောသံများ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံများနှင့် ဆူညံနေ၏။

အခန်းနံပါတ် (၃)တွင် ထွန်းလင်းသော မီးအိမ်ကြီး ထွန်းကာ
လူဝကြီးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ စကားပြောနေ၏။

ထိုစဉ် ယုံရှားသည် အခန်းနံပါတ်(၄)မှ ထွက်လာကာ အခန်း
အား ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်၏။

သူသည် သော့အား ဆိုင်တာဝန်ခံထံတွင် အပ်ကာ သူတို့၏
အမည်စာရင်းကိုလည်း ပယ်ဖျက်ခိုင်းလိုက်၏။

ဆိုင်တာဝန်ခံက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့က ငွေပေးပြီးပြီပဲ၊ မအိပ်တော့ဘူးလား”

ယုံရှားက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ မအိပ်တော့ဘူး”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သော့အား နံရံတွင်
ချိတ်ကာ စာရင်းစာအုပ်ထဲမှ နာမည်အား ဖျက်လိုက်၏။

ယုံရှားသည် သော့အပ်ပြီးသည်နှင့် စားသောက်ခန်းမအား
ဖြတ်ကာ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူသည် စားသောက်ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်
ပတ်လျှောက်ကာ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့သည်နှင့် စား
သောက်ဆိုင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွား၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုအား တစ်စုံတစ်ယောက်မှ တွေ့ခြင်းမရှိပါ။
ထို့ပြင် အခန်းနံပါတ်လေးမှာ သော့ခတ်သွားသော်လည်း
အထဲတွင် ဟိုကန်းစု ရှိနေသည်ကို မည်သူကမှ မသိပါချေ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အား စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော လူဝ
ကြီးသည် ယုံရှားအား အခန်းအား သော့ခတ်ကာ သော့ပြန်အပ်သွား
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ မိန်းကလေးအား
အချက်ပြလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခေါင်မိုးမျက်
နှာကြက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ မြန်ဆန်လှ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မျက်နှာကြက် နေရာအနံ့အား ရှာဖွေ
သွား၏။

သို့သော် ...

သူမသည် ထိုမျက်နှာကြက်ထဲမှ အပ်တိုတစ်ချောင်းပင် မတွေ့
ဝေ။

မိန်းကလေးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာ
ကာ လူဝကြီးအား လက်ခါ၍ တီးတိုးပြောလိုစွာ၏။

“မျက်နှာကြက်ထဲမှာ ကြွက်သိုက်ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး”
လူဝကြီးက အရက်အနည်းငယ် မော့လိုက်၏။

တို့နောက် မိန်းကလေးအား ...

“မင်း သူ့ဆီသွားပါ။ အခြေအနေ ပြောပြလိုက်”

လူဝကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းကလေးသည် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဣန္ဒြေရရဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေး ထွက်ခွာသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခန်းနံပါတ် လေးမှ ပြတင်းပေါက်တံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာ၏။

ထိုပြတင်းပေါက်မှ ဟိုကန်းစုသည် ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်း၍ စားသောက်ဆိုင်အနောက်ဘက်ရှိ ပန်းချိုများသို့ ခပ်တည်တည် လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ချုံကွယ်တစ်ခု၌ ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ့နားသို့ ယုံ့ငှားရောက်ရှိလာ၏။

ယုံ့ငှားသည် ပိုးစဖြင့် ချုပ်ထားသော အိတ်ကလေးတစ်လုံးအား ဟိုကန်းစု လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အထင် မှန်တယ်”

ဟိုကန်းစုသည် အိတ်ထဲမှ အရာဝတ္ထုအား ထုတ်ယူလိုက်၏။ နီရဲတောက်ပနေသော အဖိုးတန် ပတ္တမြား။

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျွန်တော် ပထမထင်တာ ကျိမာကိုယ်တိုင် လာရှာမယ် ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် အခု မိန်းကလေးက ကျိမာမဟုတ်ဘူး။

သူတို့က ကျိမာကိုဖမ်းပြီး ကျိမာက ထုတ်ပြောပြလို လူဝကြီးနဲ့ မိန်းကလေး လာရှာတာဖြစ်မယ်။ သူတို့က ခေါင်မိုး မျက်နှာကြက်ကို ဖွင့်နေကတည်းက ဦးလေးယုံ့ငှားနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့မယ် ထင်နေတာ”

ယုံ့ငှားက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ...

“ငါလည်း မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်မိုးက အုပ်ကြွပ်ကို ဖွင့်ပြီး သူတို့အခြေအနေကို မျက်နှာကြက်ပေါ်က ကြည့်မယ်လုပ် တုန်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီပစ္စည်းကို တွေ့တာ။ အဲ့ဒါနဲ့ ခေါင်မိုးပေါ် ချက်ချင်း ပြန်တက်ပြီး အုပ်ကြွပ်ကို မသိမသာ ဟပြီးချောင်းကြည့် တုန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှာဖွေနေတာကို တွေ့ရတာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“တော်သေးတာပေါ့။ ဦးလေးယုံ့ငှားသာ မမြင်ရင် ကျွန်တော် တို့ ဒီပစ္စည်းရဖို့ ခဲရာခဲဆစ် တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပဲ”

ယုံ့ငှားက ...

“အခု တို့ကိုစွဲ ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူး။ ဟို မိန်းကလေးက အပြင်ကို ထွက်သွားတာ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကို အခြေအနေ သွားပြောပြတာ။ ကျွန်တော်တို့ သူပြန်လာမယ့်လမ်းက စောင့်နေရင် အခြေအနေ သိရလိမ့်မယ်”

ယုံ့ငှားသည် ဟိုကန်းစုအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ငါတော့ မင်းကို အံ့ဩတယ်။ မင်းရဲ့ လုပ်ကိုင်နေပုံတွေထဲ
စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောကာ ...

“ဦးလေးပြောတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အထင်ကြီး
လာပြီ”

သူတို့သည် ပြောပြီး မှောင်ရိပ်ကွယ်ကာ လမ်းမကြီးဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့၏။

ငန်းဖြူစားသောက်ဆိုင်သို့ လာသူများသည် ဤလမ်းမကြီးမှ
ပင်လာရမည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မတိုင်သေးသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင်
လူသွားလူလာ ရှိနေသေး၏။

ထိုစဉ် လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းတစ်ကောင် ခြေလှမ်းမှန်မှန်
ဖြင့် လျှောက်လာနေ၏။

ဟိုကန်းစုက ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းပေါ်တွင် လူနှစ်
ယောက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုသည် လမ်းပေါ်မှ လူသွားလူလာကို အကဲခတ်ကာ
ယုံငုံအား ...

“ဦးလေးတား ... မြင်းပေါ်က ကျလာတဲ့ မိန်းကလေးကို အခြေ
အနေကြည့်ပြီး ထိန်းထားပါ”

ထိုစဉ် မြင်းမှာ မိမိတို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပြုတ်ကျလာကာ ဟိုကန်းစုသည် မြင်းပေါ်တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်း
နှင်သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှ၏။

ယုံငုံအားသည် ဟိုကန်းစုမှာသည့်အတိုင်း အခြေအနေအား
စောင့်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစု၏ လက်သီး မည်မျှပြင်းသည်ကိုမသိ၊ ထိုမိန်း
ကလေးမှာ သတိမေ့သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယုံငုံအားသည် သူမအနားသို့ပင် မသွားတော့ဘဲ မသိဟန်ဆောင်
ကာ ဆက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဟိုကန်းစုသည် မြင်းအား မြို့စွန်သင်္ချိုင်းသို့ မောင်းနှင်လိုက်၏။

သူ၏ရှေ့တွင် လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီးက ခုန်ဆင်းရန်
ကြိုးစားလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုသည် ခါးမှမားမြောင်အား လျှပ်တစ်ပြက် ထုတ်ယူ
ကာ အမျိုးသမီး၏ ခါးအား ထောက်ထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလှုပ်တာနဲ့ ကျုပ်က ညာမှာမဟုတ်ဘူး”
 သချိုင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ အမျိုး
 သမီးအား ကြည့်လိုက်၏။
 “ဟင် ... ခင်ဗျား လက်တွေ ...”
 သူက အံ့အားသင့်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။
 အမျိုးသမီးက မဲ့ဖြိုးဖြိုးတာ ...
 “လက်နှစ်ဖက်စလုံး သွေးကြောပိတ်ခံထားရလို့ပါ။ နို့မဟုတ်
 ရင် ရှင်ကို သတ်ပစ်ပြီးပြီ”
 ဟိုကန်းစုက ...
 “ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ် ကယ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း
 သတိရဦးလေ”
 အမျိုးသမီးက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။
 ဟိုကန်းစုက အမျိုးသမီးအား ဖေးမကာ မြင်းအောက်သို့
 ဆင်းစေ၏။
 အမျိုးသမီးက ...
 “ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကိုခေါ်လာတာလဲ”
 “ဒီနေရာက လူရှင်းတယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စာရင်းရှင်းမလို့”
 သချိုင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှန်ပင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 ထိုစဉ် ယုံငှား ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ၏။

“ဟိုအမျိုးသမီး ဘယ်နှယ်လဲ ...”
 ဟိုကန်းစုက ဆီး၍မေးလိုက်၏။
 “အိပ်ပျော်နေတယ်ကွ”
 ယုံငှားက ခပ်ဖြိုးဖြိုး ပြောကာ ဟိုကန်းစုရှေ့မှ အမျိုးသမီး
 အား ကြည့်လိုက်၏။
 “သူက ဘယ်သူလဲ”
 ဟိုကန်းစုက အမျိုးသမီးအား ကြည့်ကာ ...
 “ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ ရတနာကုန်သည် ကျိမာပေါ့ ... ကျုပ်
 ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”
 ကျိမာက ဟိုကန်းစုအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။
 ဟိုကန်းစုက ...
 “ကျိမာ မင်းကို ရိုအော့တို့ ဖမ်းထားတာ မဟုတ်လား”
 “ရှင်ဘယ်သူလဲ ... ရှင်ဘာတွေ မေးနေတာလဲ”
 “မင်းသိပါတယ်၊ ဟိုကန်းစုကို လိမ်ညာလို့ မရဘူး”
 ကျိမာက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။
 “ရှင်က ဟိုကန်းစု မဟုတ်ဘူး”
 သူမ၏ စကားကြောင့် ဟိုကန်းစုနှင့် ယုံငှားက အံ့အားသင့်
 သွား၏။
 ယုံငှားက ဟိုကန်းစု၏ မျက်နှာအား ကြောင်ကြည့်နေ၏။

ဟိုကန်းစုက ယုံဝားအား ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ...

“ကျုပ်က ဟိုကန်းစု မဟုတ်မှန်း မင်းက ဘယ်လို သိထားလဲ”

ကျိမာသည် မိမိ စကားမှားသွားမှန်း သိလိုက်၏။

“ဟိုကန်းစုဆိုတဲ့ လူအသတ်ခံရတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ လို့ပါ”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“အဲဒီ ဟိုကန်းစုကို သတ်တဲ့လူကလည်း ကျိမာဆိုတဲ့ မင်းလေ”

ကျိမာက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားအား နားထောင်ကာ ယုံဝားမှာ ကြောင်အံ့အံ့ဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

“ဒီမှာ ကျိမာ ... အမှန်အတိုင်း မင်းပြောမယ်ဆို သက်သာမယ်၊ လိမ်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သခင်ကြီးကျိုး ပြစ်ဒဏ်ပေးတာ ထက် ဆိုးလိမ့်မယ်”

ကျိမာက သူ့အား ဆက်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ကျွန်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါ်လာတာလဲ၊ ရှင်မှာ ရန်သူတွေ ဘယ်လောက်ပိုင်းနေပြီလဲဆိုတာကော သိရဲ့လား”

သူမက ခြိမ်းခြောက်သော လေသံနှင့် မေးလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်း ကျုပ်က အားလုံးကို သိတယ်၊ ကျိမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ အဲဒီလူတွေ နှိပ်စက်ထားလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူးယောင်နေပြီ၊ မင်းဆီက ပတ္တမြားသာ ပြန်မရရင် သူတို့ မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကျိမာသည် ဟိုကန်းစုအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်က အားလုံးသိနေတာပါပဲလား၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်မက သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သွားယူပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီပဲ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ လမ်းတစ်ဝက်က ဖမ်းထားရတာလဲ”

“မင်းတွက်ကိန်းမှားနေပြီ၊ မင်းက အဲဒီ ပတ္တမြားကို ပြန်ပေးသည့်တိုင် သခင်ကြီးကျိုးက ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်သလား၊ အဲဒါကို သိလို့ အခုလို လမ်းတစ်ဝက်က ကယ်လိုက်တာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ပြောရင်း ပတ္တမြားထည့်ထားသည့် အိတ်အား ကျိမာမျက်စိရှေ့တွင် ပြလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ပတ္တမြားက ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ”

ကျိမာက အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

သူမသည် ဟိုကန်းစုမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း နားလည်လိုက်၏။

“အဲ့ဒါ ကျွန်မ ပစ္စည်း၊ ပြန်ပေးပါ”

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“အဲ့ဒါ ခင်ဗျားပစ္စည်း ဟုတ်လား၊ ကျူးရုံးဆိုတဲ့ လူရဲ့... မှာ မေးမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ...”

ကျိမာက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ဟိုကန်းစုက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျိမာ ... ခင်ဗျားက ကျူးရုံးဆီက ပတ္တမြားကို လိုချင်လို့ အဲ ... သခင်ကြီးကျိုးက စေခိုင်းလို့ လိုက်လာတယ်၊ ပတ္တမြားက ဟိုကန်းစုလက်ထဲ ရောက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားက ဟိုကန်းစုကို အဆိပ်အုပ်နဲ့ သတ်လိုက်တယ်၊ ပတ္တမြားကိုတော့ သခင်ကြီးကျိုးလက်ထဲ မထည့်ချင်လို့ ဓားပြတိုက်သွားတယ်ဆိုပြီး သတင်းလွှင့်လိုက်တယ်”

ကျိမာမှာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

“ဒါပေမယ့် နဂါးဟုတ်တူက ခင်ဗျားကို မယုံကြည်လို့ ချူးချူးကို စုံစမ်းခိုင်းတယ်၊ ခင်ဗျားက ချူးချူးကို သတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်ကိုလည်း မသေဘူးထင်ပြီး အဆိပ်အုပ်နဲ့ ထပ်လုပ်ကြတယ်၊ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

ကျိမာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမသိတာ ဒီမြို့က ရိုအော့က ခင်ဗျားတို့ ငါးကဲကဲ၊ ချူးချူးက ခင်ဗျားကို ‘မြင်ရပါပြီ’ လို့ သခင်ကြီးကျိုးကို အကြောင်းကြားစာ ပို့တာရယ်ကို ခင်ဗျားမသိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ နဂါးဟုတ်တူက ရောက်လာပြီး မင်းကိုဖမ်းတယ်၊ မင်းက ပတ္တမြားဘားတဲ့ နေရာကို ပြောပြလို့ အခုလိုက်ရှာကြတယ်၊ ကဲ ... မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

ကျိမာက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျကာ ...

“ရှင်က ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ”

“ဟိုကန်းစုလေ”

“ရှင် ဟိုကန်းစု မဟုတ်တာ ကျွန်မ အပါအဝင် နဂါးဟုတ်တူတို့၊ ရိုအော့တို့ သခင်ကြီးကျိုးတို့က အစ သိပါတယ်ရှင်”
ယခုတစ်ကြိမ် ဟိုကန်းစုက လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွား၏။
ပြီးမှ ...

“ကျုပ်က ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအသက်ကို ကယ်တာ ကျေးဇူး မတင်ဘူးလား”

ကျိမာက သက်ပြင်းထပ်မံချကာ ...

“ရှင်က ကျွန်မကို အမှန်တကယ် ကယ်တာလား၊ ဟိုကန်းစုအတွက် ကလဲ့စားမချေဘူးလား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး၊ ဟိုကန်နဲ့ စု မိသားစုကိုတော့ ကျုပ် တောင်းပန်ပေးပါမယ်”

ကျိမာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဦးလေး ယုံတားကလည်း မင်းကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ”

ကျိမာက ယုံတားအား ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မက သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ ...”

“မင်းတို့ ဖိမန်ရွာ ခုံးတိကျားရဲ့ စားသောက်ဆိုင်က ကွဲပျက် ကို သိလား”

“သိတယ် ...”

“သူက သူ့အစ်ကို ရှူးတားကို သတ်တဲ့ တရားခံကို သိချင်လို့ မင်းတို့ရိုက်ထဲ ဝင်လာတာ၊ ရှူးတားကို သတ်တာ မင်းပဲမဟုတ်လား”

ကျိမာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ ...”

ဟိုကန်နဲ့စုက လက်ကာပြလိုက်၏။

“တော်ပြီ ... ဝန်ခံတာ ကျေနပ်တယ်၊ ဦးလေးယုံတားက အဲဒီ ရှူးတားရဲ့ အဖေပဲ”

ယုံတားသည် ယခုမှ ဒေါသထွက်လာ၏။

“ငါ့သားကိုသတ်တာ မင်းကိုး၊ ငါပြန်သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဟိုကန်နဲ့စုက ယုံတားအား လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဦးလေးယုံတား သတိထားပါ၊ အခု သူ့ကိုသတ်ရင်ကော သွေးမှာလဲ၊ အဓိကက သူ့ကိုညွှန်ကြားတဲ့ လူလေ ...”

ကျိမာက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

“ဟိုကန်နဲ့စုက ကျိမာအား ပြီးပြကာ ...”

“မင်းကို ကျုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးကျိုးဆို ဘယ်သူလဲ ပြောပြပါ”

ကျိမာက ...

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိပါဘူးရှင်”

“တကယ်ပြောတာလား”

“ကျွန်မ မလိမ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရိုအော့နဲ့ နဂါးဟုတ်တူကလည်း ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့ကော ...”

“ကျွန်မထင်တာ ပြောရရင် သူတို့လည်း မသိနိုင်ဘူး”

ဟိုကန်နဲ့စုသည် အနည်းငယ် စုဦးစားကာ သူမစကားမှာ ဝန်ခံနိုင်သည်ဟု တွက်မိ၏။

“ကဲ ... ကျုပ်တို့သွားမယ်”

“ကျွန်မကို ဘယ်ခေါ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားအပြင်မှာ လျှောက်သွားနေရင် ဘယ်လောက် နှုတ်ရယ်များလဲ သိလား၊ လုံခြုံတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားမယ်”

မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးရုံး၏ အချုပ်ခန်း။

ဟိုကန်းစုသည် မျိုမာအား ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ထားသော ချီလုယန်းသည်

ဥပဒေဘက်တော်သားဖြစ်၏။

သူသည် ဖမ်းဆီးရမိသော တရားခံများအား မညှဉ်းပန်ဘဲ

ဥပဒေအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်၏။

ယခု ဟိုကန်းစု၏ အပြုအမူကြောင့် ကျိုမာမှာ ဒေါသချောင်း

ချောင်း ထွက်မိ၏။

ဟိုကန်းစုသည် လူဆိုးထိန်း ချို့တန်းအား ညတွင်းချင်းခေါ်

ယူကာ ကျိုမာအား အချုပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်၏။

“ကျိုမာ ... ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့၊ အပြင်မှာနေရင် မင်းထို

သူတို့ လိုက်ရှာပြီး သတ်မှာပဲ၊ ဥပဒေအရဆိုရင်တော့ မင်း ကျူးလွန်

ခဲ့သလောက် ပြစ်ဒဏ်ပဲခံရမှာ”

ကျိုမာက ...

“နေပါဦး ... ကျွန်မကို ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင် ရှင်က ဘယ်

သူလဲ”

ထိုစကားအား ကျိုမာသာမက ယုံ့ငှားကပါ အလွန်သိချင်မိ၏။

ဟိုကန်းစုက ပြုံးကာ ...

“ကောင်းပြီ ... မင်းကို ဖမ်းတဲ့လူကို မင်းသိသင့်တာပေါ့၊

ကျုပ်နာမည် ချီလုယန်း ... ”

ကျိုမာ၏ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

“နေပြည်တော်က လူစွမ်းကောင်းဘွဲ့ရတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး

သမား ချီလုယန်းဆိုတာ ရှင်ကိုး၊ ရှင်ဒီနယ်မှာ သတိထားနေပါတော့”

ဟိုကန်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုလို သတိပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်

သိတဲ့အတိုင်း သွေးကြောဖြေပေးခဲ့မယ်”

ဟိုကန်းစုသည် သမားတော်ကြီး ဟူစင်းထံမှ သွေးကြောဖြေ

နည်းအတိုင်း သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အတန်ကြာမှ ပွင့်သွား၏။

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟိုကန်းစုက ချို့တန်းနှင့် ကျိုမာအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်

လာခဲ့လေသည်။

သူသည် လမ်းတွင် ယုံ့ငှားအား ချီလုယန်းဘဝအကြောင်းမှ

ဟိုကန်းစုအဖြစ် အယောင်ဆောင်နေပုံတို့အား ပြောပြလိုက်လေတော့

သည်။

လူဝကြီး ဘေးမှ မိန်းကလေးသည် ခေါင်းငုံ့ကာရပ်နေ၏။

ရိအောနှင့် နဂါးဟုတ်တူသည် မိန်းကလေး၏ ပြောပြချက်များ

ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုးရိမ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ရိုအော့က ဟုတ်တူအား ...

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကျိမာကို ကယ်တဲ့လူ ရှိတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လမ်းတစ်ဝက်က လှသွားတာပေါ့”

ရိုအော့က သူ၏မေးစေ့အား ပွတ်ကာ ...

“ငါတော့ အဲ့ဒီလို မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီအချိန် ဒီလမ်းက လာမယ်ဆိုတာ သူ့မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုသိလဲ”

နဂါးဟုတ်တူက ငိုငင်သွားကာ မိန်းကလေးအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... လှယူသွားတာ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ မျက်နှာကော မှတ်မိလား”

“ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အနားကို ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိဘဲ လက်သီးနဲ့ ထိုးချလိုက်တာ”

ဟုတ်တူက လူဝကြီးအား ကြည့်လိုက်၏။

“တိတ်စိန် ... ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်တော့ တခြားစခန်းတွေကို သတိထားမိလား”

တိတ်စိန်ဆိုသော လူဝကြီးက ကုလားထိုင်တွင် စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ကာ ...

“ငါက မသေချာဘဲ အလုပ်မဲလုပ်ဘူး၊ ရှေ့ခန်းကော ဘေးခန်းကော သော့ခတ်ပြီး ထွက်သွားကြမှ ငါအလုပ်စလုပ်တာ”

“တခြားလူတွေကော ...”

“အခန်းတံခါးပိတ်ကတည်းက ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး”

ရိုအော့က ...

“ဒီကိစ္စ သခင်ကြီးကျိုးကို အမြန်အကြောင်းကြားရမယ်”

သခင်ကြီးကျိုးအား မည်သူကမှ ရှာနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းကိစ္စရှိသည်နှင့် သခင်ကြီးကျိုးက သူတို့ထံ အရင်ဆက်သွယ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း သူတို့က အကြောင်းကြားမည်ဟုသာ ပြော၏။

အမှန်က သခင်ကြီးကျိုး၏ ဆက်သွယ်ချိန်ကို စောင့်နေရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုကျင်းမာနှင့် ကွီဝားသည် စကားပြောကာ ရယ်မောနေကြ၏။

ထိုစဉ် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ...

“အစ်မကြီး ... ဧည့်သည်မိန်းကလေးတစ်ယောက် စောင့်နေကယ်”

“အဲဒီမှာ ဟိုကန်းစု မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး အစ်မ ... ဧည့်သည်ကလည်း ဟိုတစ်ခါ လူပျောက် ရှာခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီကိုလွတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ ...”

အလုပ်သမား ထွက်သွားပြီး မကြာမီ မိန်းကလေး တစ် ယောက် ဝင်လာ၏။

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကိစ္စတား က သတိပြုမိ၏။

ဤမိန်းကလေးသည် ဟိုကန်းစုအား အဘယ်ကြောင့် အသည်း အသန် ရှာနေရပါသနည်း။

မိန်းကလေးသည် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာပင်

“ကျွန်မ ကိစ္စ ဘာထူးခြားလဲ မသိဘူး”

ဟိုကျင်းမာက ...

“အခုထိတော့ မထူးသေးပါဘူး၊ အခု ကျွန်မ မောင်လေး လည်း ပြန်ရောက်နေပါပြီ၊ သူကတွေ့အောင် စုံစမ်းပေးမယ်လို့ အာမခံထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဝမ်းသာစရာပဲ”

ဟိုကျင်းမာက ရေခွေးကြမ်းများ၊ စားစရာများနှင့် ဧည့်ခံကာ

“အဲဒီ ချီလုယန်းဆိုတဲ့ လူက ညီမအတွက် တော်တော်အရေး ပါလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သူက ညီမရဲ့ မိသားစုလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မ သူ့ကိုရှာတာ သတ်ချင်လို့ပါ”

ကိစ္စတားနှင့် ဟိုကျင်းမာတို့ အံ့သြထိတ်လန့်သွား၏။

ကိစ္စတားက ...

“သူက ညီမရဲ့ ရန်သူလား”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေခဲ့ ရတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ကိစ္စတားသည် ချီလုယန်း၏ ဘဝအကြောင်းအား ပြောပြထား သလောက် သိထား၏။

ချီလုယန်းသည် မိမိ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေသူဖြစ်၏။

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုသတ်လို့လဲ ... ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက ကိုယ်တိုင်သတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ ညီမလေး အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွားရတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလည်း လူ့လောကမှာ မထားနိုင်ဘူး”

“သြော်... သေသွားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ညီမနာမည်က ကျင်းဖုံးပါ။ ကျွန်မက ကျင်းယန်း”
ကွီတားသည် ချီလုယန်း ပြောသည့် စကားမှန်ကန်ကြောင်း သိလိုက်၏။

“ကျင်းဖုံးက ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်သောက်ရတာလဲ”
ကျင်းယန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အမှန်တော့ ကျင်းဖုံးနဲ့ ချီလုယန်းက သိပ်ချစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိဘချင်းက လုံးဝမတည့်တော့ ကျွန်မ မိဘတွေဘက်က ခွဲတယ်။ အဲဒီမှာ ကျင်းဖုံးက သူ့ကိုခေါ်ပြီး တခြားကို ခေါ်သွားစို့ တောင်းပန်တယ်။ ချီလုယန်းက သတ္တိမရှိဘဲ နှေးနှေးတုန်း အိမ်ကလွဲ တွေ့ မိသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျင်းဖုံးက အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွား တယ်။ သူ့ကြောင့် အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွားရတဲ့ ချစ်သူရဲ့ ဈာပနကိုတောင် သူလာပို့ဖော်မရဘူး။ ကျွန်မ စိတ်မနာသင့်ဘူးလား”
ကွီတားက ...

“သူက စိတ်ထိခိုက်ပြီး လျှောက်သွားနေတာနဲ့ တူပါတယ်”
ကျန်းယန်းက မဲပြုံးပြုံးကာ ...

“အဲဒီဆင်ခြင်ကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူရဲ့ အုတ်ဂူမှာ ပန်းစည်းလောက်တော့ လာချသင့်တာပေါ့”
ကွီတား ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်းလေ ... ညီမဘက်က ကြည့်တော့လည်း မှန်ပါတယ်”
“ကဲ ... အစ်မတို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက်မှ ထပ်လာ ခဲ့ပါဦးမယ်”
“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဟိုကန်းစုသည် ကျိမာထံမှ ရရှိသည့် ပတ္တမြားအား ယူကာ ဘုံကျောင်းလူကြီး တာလျန်းအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

တာလျန်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပတ္တမြားအားပြန်ရသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် လုံးဝမမှော်လင့်ဘူး၊ ဝမ်းသာလိုက် တာကွယ်၊ မောင်ရင်လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးပြောပါ၊ ကျုပ် ပေးပါ့မယ်”

“မလိချင်ဘူး အဘရယ်၊ အခုလို ပိုင်ရှင်မှန်ဆီ ပြန်ပို့နိုင်တာ ပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဘကို တစ်ခုလောက် အကူအညီတောင်းပါရစေ ...”

“ပြောပါ မောင်ရင် ...”

“ကျွန်တော် အဲဒီလူဆိုးတွေကို ဖော်ထုတ်ချင်လို့ များခေါ်ဖို့ အတွက် ဒီပတ္တမြားကို ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ခဏထားပါရစေ”

“ဟာ ... ရပါတယ် မောင်ရင် ... ယူထားပါ၊ တကယ်လို့

ပတ္တမြားအစစ်ကို ယူလို့ တာဝန်ကြီးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မှာ ဒီပစ္စည်းလုံးဝခွဲမရအောင်တုတ် အတုတစ်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဟာ ... ပိုကောင်းတာပေါ့ အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အတုပေးပါ။ စိတ်ချလက်ချနဲ့ လုပ်ရဲတာပေါ့”

ဟိုကန်းစုသည် ချိုတန်းနှင့် အတုထိုင်နေ၏။

ဟိုကန်းစုက ...

“ခင်ဗျား ကျိမာကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား”

“စစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ ရိအော့တို့ နဂါးဟုတ်တူတို့က သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ လက်အောက်ကပဲ၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးကျိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရဘူး”

ဟိုကန်းစုက ...

“အဲ့ဒါ ကျိမာလိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူက တကယ့်ကို မသိတာ၊ ရိအော့တို့ ဟုတ်တူတို့လည်း မသိဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ရိအော့တို့ကို ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ရထားတဲ့ သဲလွန်စတောင် ပျောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားမလို့လား”

“မလွှတ်ထားပါဘူး၊ အမြဲစောင့်ကြည့်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်

လိုချင်တာ သခင်ကြီးကျိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ၊ အဲဒါ သိရင် အားလုံးပြီးသွားပြီ”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ၊ အကယ်၍ တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုလည်း အသိပေးပါ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ခင်ဗျား နည်းနည်းတော့ သတိထားနေပါ၊ ကျိမာ ဒီကို ရောက်နေတာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ပိုကြီးတယ်”

ချိုတန်းက ...

“စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျား ကျိမာနဲ့တွေ့မလို့လား၊ ကျုပ် သူ့ကို သုံးလုံခြုံခြုံ ထားပါတယ်”

ချိုတန်းက ငယ်သားတစ်ယောက်အား ဟိုကန်းစုကို ကျိမာဆံ ပို့ပေးလိုက်၏။

ကျိမာ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ချောင်ကျသွားသော်လည်း ဘင်းမာခက်ထန်နေဆဲဖြစ်၏။

“ကျိမာ ... ဒီနေရာက အာဏာသားတွေ ဝန်းရံထားတဲ့ နေရာဆိုပြီး သတိတော့ မလစ်စေနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဆိပ်အပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ”

ကျိမာက မှဲပြုံးပြုံးကာ ဟိုကန်းစုအား ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေထဲမှာ ရှင်က အစေ့ဆုံးပဲ၊ ဂိုဏ်းထဲမှာ အဆိပ်အပ်ကို သုံးတာ ကျွန်မနဲ့ တခြား

တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလူကိုယ်တိုင်က သတ်မှပဲ
သေမှာ”

ဟိုကန်းစု မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...
“တခြားလူဆိုတာ သခင်ကြီးကျိုး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သူက ကျွန်မကို လုပ်ကြံမယ်တော့
ဘူး၊ ကျွန်မ သူ့အတွက် အများကြီး ဆောင်ရွက်ပေးပြီးပြီ”

“ဟိုနေ့က မင်းကို နှိပ်စက်ထားတာကော သူ့အမိန့်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ကျွန်မမို့လို့ သက်ညှာပေးတာ၊ တခြား
လူဆို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ သူတို့က လာကယ်မယ်လို့ ထင်နေလား”

“အဲဒါ ကျွန်မပေါ်မှာ မှတည်တယ်၊ ကျွန်မက သစ္စာရှိတာ
ထင်ရင် သူနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကျိုး ထိခိုက်မယ်ထင်ရင်လည်း
ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ၏ စကားများကိုကြည့်ရသည်မှာ သူမသည် ဂိုဏ်းအင်
တော်တော်များများကို သိထားပုံရ၏။

ဟိုကန်းစုသည် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်၏။

“အစားအသောက် ကောင်းကောင်း စားချင်တယ်”

“စိတ်ချ ... ကျုပ် ဧည့်ခံမယ်”

ဟိုကန်းစုသည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ
မှာကြားကာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ၏။

“ကဲ ... လုံးဝ အားမနာနဲ့နော်၊ နောက်နေ့တွေမှာလည်း မင်းကို
ဒီလိုပဲ ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်ပေးထားမယ်”

ကျိမာက ကျေနပ်စွာ ကြည့်ကာ ...

“ဒီလောက် အများကြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မကုန်နိုင်
ဘူး၊ ရှင်က တရားခံတစ်ယောက်နဲ့အတူ စားဖို့မရွံရှင် ဝင့်စားပါလို့
ဖိတ်ပါတယ်”

ဟိုကန်းစုက ...

“အိုး ... ခင်ဗျားခွင့်ပြုရင် စားတာပေါ့ဗျာ”

ဟိုကန်းစုသည် လုံးဝ အားမနာဘဲ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ
ကျိမာနှင့်အတူ စားသောက်လိုက်၏။

လူဆိုးထိန်း ချိုတန်းမှာ ဟိုကန်းစု၏ ပရိယာယ်ကို သိထား
သဖြင့် အသာပင် ခွင့်ပြုထားလိုက်၏။

ကျိမာသည် အစားအသောက်များအား မြိန်ရေယုက်ရေ စားကာ

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မ အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ
တောင် မေ့နေတယ်၊ ရှင်ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါ
ဘူး၊ ကျွန်မ ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ရဲရဲဝဲဝဲ ခံပါ့မယ်၊ ကျွန်မ မှားခဲ့
ပါတယ်”

“ဗျာ ...”

သူမ၏နောက်ဆုံး ဝန်ခံစကားကြောင့် ဟိုကန်းစုက လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

“ကျွန်မ ဝန်ခံလို့ ရှင် အံ့ဩနေလား”

“အမှားကို သိတဲ့လူက အမှန်ရဲ့ လမ်းကို ပြောင်းလဲလာနိုင် ပါတယ်။ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ချီးကျူးစရာပါ”

ကျိမာက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်စကားတွေက တော်တော်အဖိုးတန်ပါ တယ်။ ကျွန်မ ပြောပြမယ် ... သခင်ကြီးကျိုး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို တာ ကျွန်မ မသိတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အကြံအစည်က သိပ် ကြီးကျယ်တယ်”

“ဘယ်လိုကြီးကျယ်တာလဲ”

“သခင်ကြီးကျိုးက အမှန်တော့ ဥစ္စာရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဆိုရမယ်။ သူက တရုတ်ပြည်မှာရှိတဲ့ အဖိုးတန်ကျောက်တိုင်ရတနာ မှန်သမျှကို အားလုံးပိုင်ဆိုင်ချင်နေတယ်”

“အင်း ... တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

ကျိမာက ...

“ဒီတော့ သူက ဘယ်နေရာမှာ အဖိုးတန်ရတနာရှိသလဲဆို တာ တပည့်တွေနဲ့ စုံစမ်းတယ်။ သတင်းကြားရင် အဲဒီရတနာကို

ဈေးအနည်းဆုံးနဲ့ ရအောင်ဝယ်တယ်။ မရောင်းရင်တော့ တိုက်ခိုက် သူတယ်”

“ကျုပ် နည်းနည်းသဘောပေါက်လာပြီ”

“နောက်ပြီးတော့ သူဟာ ရလာတဲ့ ရတနာတွေကို မြတ်မြတ် နီးနီး သိမ်းဆည်းထားတယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို သိမ်းဆည်း ဘားလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

ဟိုကန်းစုက ...

“အခုလို ပြောပြတာ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ် ဘစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

“ဟိုကန်းစု အဖေ ဟိုချိုက်ဆုံကို ဓားပြတိုက်ပြီး သတ်သွား တာ ဘယ်သူလဲ”

“ပထမတော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ မသိဘူး။ အခု ဟိုကျန်းမြို့ ကို ရောက်မှ သိရတာ။ ဟိုချိုက်ဆုံကို တိုက်ခိုက်တဲ့ ဓားပြဟာ ရှိအော့ပါ”

“ဗျာ ... ရှိအော့”

“ဟုတ်တယ် ... ရှိအော့က သခင်ကြီးကျိုးရဲ့ ညွှန်ကြားချက် ကြောင့် သူတပည့်တွေနဲ့ ဟိုချိုက်ဆုံကို လမ်းတစ်ဝက်က ဖြတ်လု ဘာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်ပြောပါဦးဗျာ”

“ဒါပေမယ့် ရိအော့ ကံဆိုးတာက သူ့လက်ထဲကနေ ဆား မူကျိဆိုတဲ့ ဓားပြက ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ယူသွားတယ်။ သခင်ကြီးက သိသိချင်း ကျွန်မကို တာဝန်ပေးတယ်။ ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ ဆားမူကျိက ကျူးရုံးကို ရောင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ကျူးရုံးနောက် ကို ဆက်လိုက်သွားရတယ်။ ဆားမူကျိဆိုမှာ ရှိတဲ့ နောက်ထပ် ပတ္တမြား တစ်လုံးကိုတော့ ကွီဝားက တာဝန်ယူလိုက်တယ်လို့ သိရ ပါတယ်”

ဟိုကန်းစုမှာ ပြဿနာအား တော်တော် လိပ်ပတ်လည်လာပြီ ဖြစ်၏။

ဟိုကန်းစု၏ ဖခင်အား သတ်သူမှာ ရိအော့ဖြစ်၏။

ရိအော့အား မည်သူက ညွှန်ကြားပါသနည်း။

“ရိအော့က အဲဒီအချိန်တုန်းက စိထိမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ စိထိကော မပါနိုင်ဘူးလား။”

“အဲဒီကိစ္စကို ရိအော့က ပိုသိမယ်။ စိထိလည်း ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့ အမှုဖြစ်တော့ သူက အမှုရှုံးသွား တယ်။ အခု စိထိကို သခင်ကြီးကျိုးက မသုံးတော့ဘူး။ အခု စိထိ တေလေကြမ်းပိုး ဖြစ်နေတာ ရှင်သတိထားမိမှာပေါ့။”

ဟိုကန်းစုနှင့် ချိုတန်း၏ ပြောပြချက်ဖြင့် စိထိမှာ အတော် ဆင်းရဲကာ တေလေကြမ်းပိုးဖြစ်မှန်း သိထားပြီးဖြစ်၏။

“ကျွန်မကတော့ ဒါပဲသိတယ်။ ရှင်ကော ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျိမာ ... မင်းကို အပြစ်ဒဏ် သက်သာ နေမယ်ဆိုတာ ကျုပ် အာမခံပါတယ်”

ကျိမာက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်၏။

အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်း။

နံရံတွင် အပေါက်ကလေးများ ပါသော အခန်း။

အခန်းထဲတွင် လူသုံးယောက် ရှိနေ၏။

ရိအော့၊ နဂါးဟုတ်တူနှင့် တိတ်စိန်တို့ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် သခင်ကြီးကျိုး၏ ဖိတ်ကြားချက်နှင့် ဤနေရာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် အုတ်နံရံအပေါက်ကလေးများဆီမှ ခပ်ဩဩ သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ရိအော့ ...”

“အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... အခု ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ပတ္တမြား လုံးဟာ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်နစ်နာသလဲ”

ရိအော့က ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဒါတွေက မင်းညှို့လို့ ဖြစ်ရတဲ့ တွင်းဆက်တွေပဲ။ အဲဒီ

ပတ္တမြားကို မင်းရဲပြီးတော့ မင်းလက်ထဲက တစ်ဆင့် အလုခဲလိုက် ရတယ်။ နောက်တော့ ကျိမာ ရသွားတယ်။ ကျိမာ သစ္စာဖောက်ပြီး ငါ့ကိုမပေးလို့ မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးမနိုင်အောင် ကျိမာကို မင်းလက်ထဲ အပ်လိုက်တယ်။ အခု ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ မင်းရဲ့ အစီအစဉ် ညံ့လို့ ပတ္တမြားကော ကျိမာကော လက်လွှတ်သွားရပြီ။”

ရိအော့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေ၏။ အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ရိအော့ ...”

“ရိုပါတယ်”

“အခု ကျိမာ ဘယ်မှာလဲ သိလား”

“စုံစမ်းဆဲပါပဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း”

အသံရှင်ထံမှ မကျေမနပ် ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ရိအော့ ... မင်းက တော်မလို့နဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူး၊ မင်းကို တခမ်းတနားထားတာ အလကားပဲ”

ရိအော့က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပေ။

သခင်ကြီးကျိုး၏ စကားများမှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်၏။

စိထိအာမခံဌာန ပျက်စီးသွားသည်နှင့် သခင်ကြီးကျိုးသည်

ရိအော့အား ခမ်းနားသော ဂေဟာနှင့် ရတနာကုန်သည်အဖြစ် ဖန်တီး ပေးထား၏။

မင်းကို ကုန်သည်သူဌေးအဖြစ် စည်းစိမ်နဲ့ နေရအောင် ဖန်တီး ပေးတာ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး သခင်ကြီး”

ရိအော့၏ အသံမှာ တုန်ယင်နေ၏။

“ကောင်းပြီ ... မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို ဆက်ကြည့်ရတာပေါ့။

အခု ပတ္တမြားက ဟိုလန်းစု လက်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ သူက ပြန်ရောင်းဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ အဲဒါကို ပြန်ရအောင်လုပ်ပါ။ သူ့ကို ရှင်းဖို့က မင်းတာဝန်မဟုတ်ဘူး၊ ငါလိုချင်တာ ပတ္တမြားပဲ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“နောက်တစ်ချက်က ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျိမာက အခုမြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ သူ့ကို ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီး စကားများတယ်၊ ပါးစပ် ပိတ်လိုက်တော့”

“စိတ်ချပါ သခင်ကြီး”

“တစ်ခုတော့ ငါပြောမယ်၊ အားလုံး ပီပီရီရီလုပ်ပါ။ ဒီ ပိုကျွန်း မြို့မှာ ငါတို့ဂိုဏ်း နာမည်မထွက်ချင်ဘူး ... ဒါပဲ”

မြင်းကုန်သည်

အသံပျောက်သွားသည်နှင့် ရိအော့တို့ သုံးယောက် အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

တိတ်စိန်နှင့် ဟုတ်တူမှာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်သွားကြသော်လည်း ရိအော့မှာ အဆောက်အအုံအား သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ မြင်းကုန်သည်တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော အဆောက်အအုံဖြစ်မှန်း ပိုကျန်းတစ်မြို့လုံး သိကြ၏။

မြင်းစာများ သိုလှောင်ထားခြင်း၊ မြင်း၏တန်ဆာပလာများ စုပြုံရောင်းချခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းများသိုလှောင်ထားသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်၏။

ရိအော့သည် ထိုအဆောက်အအုံအား ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းများစွာ ဖြစ်လာ၏။

ဟိုကန်းစုထဲမှ အဖိုးတန် ပတ္တမြားတစ်လုံး ရှိနေသည်ဆိုသော သတင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုကျန်းမြို့၌ ပျံ့နှံ့နေ၏။

အမှန်တော့ ဟိုကန်းစုသည် ရန်သူများအား ပတ္တမြားနှင့် များနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

မကင်မှတ်သော ပြဿနာအား ကျူးစူးက သယ်ဆောင်လာ၏။

ကျူးစူးသည် ဟိုကန်းစုထဲ၌ ပတ္တမြားရှိသည်ဟု ကြားသော အခါတွင် မိမိ၏ ပတ္တမြားဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ ဟိုကန်းစုအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျူးစူး ရောက်ရှိလာသည်ကို ဟိုကျန်းစုနှင့် ကွီဝားက ပထမဆုံး တွေ့လိုက်ရ၏။

ကွီဝားက ရင်ထိတ်သွား၏။

ဟိုကန်းစု၏ လျှို့ဝှက်ချက်အား ပြောကြားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့သော်...

ကျူးရုံး တွေ့စဉ်က ကိစ္စမှာ မိန်းကလေးအသွင်နှင့် ဖြစ်ပြီး ယခုတွေ့သောအခါ ယောက်ျားလေးအသွင်နှင့် ဖြစ်သောကြောင့် မမှတ်မိတော့ပေ။

ဟိုကျင်းမှာ ကျူးရုံးအား ဟိုးအရင်ကတည်းက သိပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း ဟိုကန်းစုနှင့် ဖြစ်သော ပြဿနာကို မသိပါ။

“ဪ... ကျူးရုံးပါလား... ထိုင်ပါရှင်၊ ရှင်က ပျောက်နေ လိုက်တာ အခုမှပဲ လာတော့တယ်”

ကျူးရုံးသည် တစ်အိမ်လုံးအား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကာ ...

“ဪ... နင်တို့က တော်တော် ချမ်းသာနေပြီကိုး”

ဟိုကျင်းမာက သဘောရိုးဖြင့် ပြုံးကာ ...

“ဒါ ရှင်သုငယ်ချင်း မောင်လေးရဲ့ ကြီးစားမှုကြောင့်ပေါ့”

“ဘာ ... နင့်မောင်လေး ဟိုကန်းစုရဲ့ ကြီးစားမှု ဟုတ်လား”

ကိစ္စမှာ ကျူးရုံး ဖွင့်ပြောတော့မည်ကို ခိပ်မိသော်လည်း မိမိအနေနှင့် တားဆီးရန် မလွယ်ပါ။

“အဲ့ဒီကောင် ဟိုကန်းစု ဘယ်မှာလဲ ... သူ့ဆီမှာ ငါ့ပတ္တမြား ရှိတယ်၊ သူက သူများပစ္စည်းနဲ့ ကြီးပွားနေတာ”

ကျူးရုံး၏စကားကြောင့် ဟိုကျင်းမာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ကျူးရုံး ... ရှင် အရိုက်မှူးနေပြီလား၊ ကျွန်မ မောင်လေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလိုစွပ်စွဲရတာလဲ၊ ရှင်တို့က သုငယ်ချင်းတွေပါ”

ကျူးရုံးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

“ဟိုကျင်းမာ ... ငါ ဟိုကန်းစုကို ဘယ်လောက်ခင်သလဲ နင်သိပါတယ်၊ အခု နင်တို့ အလိမ်ခံရသလို ငါလည်း အလိမ်ခံ လိုက်ရတယ်၊ ဒီနေ့ သူနဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်”

ဟိုကျင်းမာသည် ဒေါသထွက်သဖြင့် လေသံမာမာဖြင့် ...

“ရှင်က ဘာအလိမ်ခံရလို့လဲ”

ထိုစဉ် ဆူညံသံများကြောင့် စွာအန်းလည်း အခန်းထဲမှ ထွက် လာ၏။

ကျူးရုံးက အမှန်အတိုင်း ပြောလျှင် စွာအန်းမှာ သားဖြစ်သူ၏ သတင်းကြားပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်မည် စိုး၍ ကိစ္စက ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် ဟိုကန်းစုနဲ့ သွားပြောပါ၊

ကြောင့် မဆိုင်တဲ့လူတွေကို လာဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

ကျူးရုံးက ကိစ္စအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟိုကျင်းမာက ...

“ဒါ ကျွန်မတို့ မိသားစုကပဲ၊ ရှင် ပြောစရာရှိရင် ပြောပါ”

ကိစ္စက ...

“ကျင်းမာ ... ဒီလူ မူးနေပုံရတယ်၊ ဟိုကန်းစုလာမှ ပြောပါ

စေ”

စွာအန်းက ...

“ကျူးရုံး... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အဒေါ်ကို ပြောစမ်း”

စွာအန်းက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကိစ္စက မဟုတ်တော့ပါ”

ကျူးရုံးက ...

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ဟိုကန်းစုက အဒေါ်သား မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ...”

အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်လာ၏။

ကိစ္စက ..

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား မူးမူးနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ် မမူးဘူး၊ ဟိုကျင်းမာ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ကျူးရုံးသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကိစ္စများအားလုံး ပြန်ပြောပြ လိုက်၏။

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ...

“ဒါဆို ငါ့သားလေးက သေသွားပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

စွာအန်းက ပြောရင်း ငိုကြွေးလိုက်၏။

ဟိုကျင်းမာကလည်း ငိုရှိုက်ကာ ...

“ဒါဖြင့် အခုရှိနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ရှင် သိလား”

“သိတယ် ... နေပြည်တော်က ထောက်လှမ်းရေးသမား ချီလူယန်းပဲ”

ထိုအမည်ကြောင့် ဟိုကျင်းမာက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကျင်းယန်းက သတ်ရန် လိုက်ရှာနေသော ချီလူယန်းသည် သူမတို့ မောင်အဖြစ် အယောင်ဆောင်နေသော ဟိုကန်းစု ဖြစ်နေ၏။

စွာအန်းနှင့် ဟိုကျင်းမာသည် ဟိုကန်းစုအစစ် သေဆုံးသွား သည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ကြုံကြုံပါအောင် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကျူးရုံးက ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို အခု လို ထုတ်ပြောမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ပြောရင်း ပြန်ထွက်သွား၏။

ကိစ္စမှာ အနေရကြပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

စွာအန်းသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

ဟိုကျင်းမာသည် ကိစ္စကားအားကြည့်ကာ ...

“ဒီကိစ္စ နင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းညာနေရ တာလဲ”

ကိစ္စက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“ဟိုကျင်းမာ ... ငါသိတာတွေ အများကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုကန်းစုနဲ့ ရှင်းတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

“အို ... ငါ သူ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့ဘူး၊ သူက ငါ့မောင် ဟိုကန်းစု မဟုတ်ဘူး”

ကွီဇားက ...

“ဒါကတော့ ရှင်တို့ သဘောပါ။ သူက ဟိုကန်းစုအဖြစ် အယောင်ဆောင်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ရှင်တို့မိသားစု အတွက် အနစ်နာခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အခု သူလုပ်ကိုင်နေတာ တွေဟာ သူ့ကိုယ်ကျိုး တစ်ခုမှ မပါဘူး”

ဟိုကျင်းမာက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ပြောဖို့ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး ကျူးရုံးရဲ့ စကားအရဆိုရင် သူ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းများက ဟိုကန်းစုကိုသတ်ပြီး ယူလာ တာလာမှ မသိတာ”

ကွီဇားက ...

“နင် ဒီလိုတော့ မစွပ်စွဲသင့်ဘူး၊ သူ့လာတော့ ပြောပြပါလိမ့် မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... သူနဲ့ပဲ ရှင်းတော့မယ်”

ဟိုကန်းစုသည် ချိုတန်းနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေ၏။
ချိုတန်းမှာ ကျိမာအား စိုးရိမ်စွာ အစောင့်အကြပ်များစွာ

ချထား၏။

“ကျုပ်တော့ ရန်သူကိုတွေ့နေရတာ ဖမ်းချင်နေတာပဲ”

ဟိုကန်းစုက ...

“ခဏသည်ခံပါဗျာ၊ နဂါးဟုတ်တုတို့ ရိအော့တို့ကို မဖမ်း သေးတာ သတင်းယူချင်လို့ပါ။ သိပ်မကြာခင် ပင်စည်ကို သိရပါ လိမ့်မယ်”

ချိုတန်းက ...

“ကျိမာကိုကော ဒီအတိုင်းထားမှာလား၊ သူ့တာဝန်က ကြီး တယ်”

“သူ့ကို လောလောဆယ် နေပြည်တော် အကျဉ်းစခန်းကို ပို့ရင် လမ်းမှာ လုပ်ကြံခံရလိမ့်မယ်”

ဟိုကန်းစုသည် ချိုတန်းနှင့်အယူ ကျိမာအား ချုပ်ထားသည့် အခန်းသို့ လျှောက်လာ၏။

ကျိမာက သံတိုင်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... သဲလွန်စ မရသေးဘူးလား၊ သခင်ကြီးကျီးကို နေတို့ မြန်မြန်တွေ့ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ကျုပ်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြော

သလိုပဲ ရိအော့နဲ့ ဟုတ်တူတို့ကလည်း သခင်ကြီးကျိုးကို မသိကြ
တာ အမှန်ပဲ”

“ရှင်က မယုံဘူးကိုး၊ သခင်ကြီးကျိုးကို သိတဲ့လူတစ်ယောက်
မှ မရှိဘူးရှင်”

ဟိုကန်းစုက အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ ...

“ကျုပ် တစ်ခုမေးမယ်၊ သခင်ကြီးကျိုးက မင်းတို့ကို တွေ့ခွင့်
ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ”

ကျိမာက ပြောသင့် မပြောသင့် အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ
အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒီမြို့က မြင်းကုန်သည် ကွမ်းဖုကို သိလား”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောပါ ... ကျုပ် စုံစမ်းပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ကို အဲဒီဂေဟာမှာ စကားပြောတယ်”

ဟိုကန်းစုမှာ သံလွန်စ ရပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာသွား၏။

“အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ကြိုးစားပါ
မယ်၊ မင်း အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပြီး အားမွေးထားပါ”

“စိတ်ချပါ ...”

ဟိုကန်းစုသည် ကျိမာအား နှုတ်ဆက်ကာ ချိုတန်းနှင့်အတူ
ပြန်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“ခင်ဗျား မြင်းကုန်သည် သူဌေးကြီး ကွမ်းဖုကို သိလား”

ဟိုကန်းစုက ချိုတန်းအား ရုတ်တရက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ချိုတန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“သိတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက မြင်းကုန်သည် တစ်ယောက်သက်သက်ပဲလား၊ တခြား
ဘာစီးပွားရေး ရှိသေးလဲ”

“ကျုပ်သိရလောက်ဆိုရင် တခြားဘာလုပ်ငန်းမှ မလုပ်ဘူး၊
မြင်းကုန်သည်ဆိုတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို သွားနေရတယ်”

ဟိုကန်းစုက ...

“ကျိမာရဲ့ စကားအရဆိုရင် ကွမ်းဖုက သခင်ကြီးကျိုးဂိုဏ်းနဲ့
ပတ်သက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့အဆောက်အအုံကို

သခင်ကြီးကျိုးက အသုံးချနေတယ်”

ချိုတန်းက အံ့အားသင့်သွား၏။

“အဲဒါကို ကျုပ် သတိမထားမိဘူး၊ သူက မြင်းစာတွေ
သိုလှောင်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံကို အခိုင်အခံ့လုပ်ထားတာတော့

သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအဆောက်အအုံမှာ သခင်ကြီးကျိုးက
သူ့လူတွေကို တွေ့ဆုံတယ်ဆိုတော့ ကွမ်းဖုက စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ

တယ်၊ သခင် ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ အဆောက်အအုံကို သူတို့က အသုံး
ပြုခဲ့ပါ့မလား၊ ကွမ်းဖုကိုယ်တိုင်တော့ သခင်ကြီးကျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ချိုတန်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူလည်း ပတ်သက်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ သူ့ကိုပါ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုလာပြီ”

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်၏။

ဂေဟာတစ်ခုလုံး မီးလင်းနေသဖြင့် ဟိုကန်းစုက အံ့အားသင့်သွား၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မိမိ၏ ဂေဟာသည် ဤအချိန်၌ မီးရောင်မရှိတော့ပေ။

အားလုံး အိပ်မောကျပြီဖြစ်၏။

ယခု အဘယ်ကြောင့် မအိပ်ကြသေးသနည်း။

ဟိုကန်းစုသည် ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီထင်ကာ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လိုက်၏။

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ သူက တုန်လှုပ်သွား၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် စွာအန်းနှင့် ကျင်းမာမှာ ငိုနေပြီး ကိုဝှားမှာ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေ၏။

ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု တက်နေပြီဟု ထင်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစု ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဟိုကျင်းမာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ဟိုကန်းစုက ကိုဝှားအား ကြည့်လိုက်၏။

ကိုဝှားက ...

“ကဲ ... အစ်ကို ရှင့်ကိစ္စတွေ ရှင်းပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ကျူးရုံး ရောက်လာပြီး အားလုံးဖွင့်ပြောသွားတယ်။ ကျွန်မ တားတာတောင် လက်မခံဘူး”

ဟိုကန်းစုက ပြီးလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ တားရမှာလဲ။ ဒီကိစ္စက အချိန်တန်ရင် သိလာရမှာပဲ”

စွာအန်းသည် ဟိုကန်းစုအား သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များဝဲလာ၏။

“မင်း ... မင်းက ငါ့သား ဟိုကန်းစု မဟုတ်ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ဟိုကန်းစု မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်း ... မင်းက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာလှည့်စားရတာလဲ။ ငါ့သားကကော ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ”

ဟိုကန်းစုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပြပါ့မယ်”

ဟိုကန်းစုသည် မိမိမှာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးသမား ချီလုယန်း အဖြစ်မှ ယခုအချိန်ထိ အဖြစ်အပျက်များအား ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ချီလုယန်း၏ စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် စွာအန်းနှင့် ဟိုကျွန်
မာမှာ ရှိုက်ကာငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

စွာအန်းသည် ငိုရှိုက်နေရာမှ ...

“မင်း ကူညီတယ်ဆိုရင် ငါ့သားကို ဒီရောက်အောင် ခေါ်လာ
ရမှာပေါ့”

“ဒီခေါ်လာဖို့က ဘယ်လိုမှ အသက်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်
ပြီး သူတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရတာပါ။ ဒါပေ
မယ့် အခုလို ကူညီနေတာလည်း တာဝန်နဲ့ဆိုပြီး လုပ်ပေးတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် မိသားစုလို သဘောထားပြီး ကူညီပေးတာပါ။
နောက်တစ်ခုက မတရားတဲ့ လောဘသားတွေကို အပြီးအပြတ်
ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပါ။ မကြာခင် မိတော့မှာပါ”

“ချိုက်ဆုံးနဲ့ ဟိုကန်းစုကို သတ်တဲ့တရားခံလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟိုကန်းစုကို သတ်တဲ့ ကျိမာကို အခု
အချုပ်ခန်းထဲ ပို့ထားနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တော့် တာဝန်တွေ မကြာခင်
ပြီးတော့မှာပါ။ အမေတို့ ဘဝတွေလည်း ဖူလုံအောင် ကျွန်တော်
ဆောင်ရွက်ပေးပြီးလို့ ညီလေး ဟိုကန်းစုကို ပေးခဲ့တဲ့ကတိလည်း
တာန်ကျေပါပြီ။ အမေတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဘာအမှားမှ
မကျူးလွန်မိပါဘူး။ အမှားတစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်
ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ချီလုယန်းက ကိုဌားအား ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုဌား... မင်းက ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ခုနေခါမှာ မင်းအဖေနဲ့လည်း တွေ့ရပြီဆိုတော့ အားငယ်စရာ မလို
တော့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အစ်မ ဟိုကျင်းမာတို့က မကျေနပ်ရင်တော့
မင်း မနေပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ” အစ်ကို”

ဟိုကျင်းမာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာကာ ...

“အို ... ကိုဌားကို ရှင်ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး၊ သူက ကျွန်မ
တို့နဲ့ပဲ နေမှာ”

ချီလုယန်းနှင့် ကိုဌား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ
ပြုံးလိုက်၏။

ချီလုယန်းက တိုင်ရာမှထကာ...

“ကဲ ... အခုကစပြီး ကျွန်တော်က ဟိုကန်းစုမဟုတ်တော့လို့
ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းဌာနမှာပဲ ခေတ္တနေခွင့်ပြုကြပါ”

ချီလုယန်းသည် တစ်ဖက်ခြံရှိ စေတနာအာမခံဌာနသို့ ညတွင်း
ချင်းပင် ပြောင်းရွှေ့လိုက်လေသည်။

ရိအော့။

သူသည် တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်စက်ပြီးဖြစ်၍ စိတ်ကြည်လင်နေ၏။

အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း သူ ပထမဆုံး တွေးမိသည်မှာ သခင်ကြီးကို ချီးဆိုသူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

သူသည် သူ့ဘဝအား ပြန်လည်ဆန်းစစ်လိုက်၏။

ယခု သူ ခံစားနေရသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများမှာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ဘဲ သခင်ကြီးကျိုးက ဖန်တီးပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူက ဖန်တီးပေးခြင်းမှာလည်း သူ့အတွက် အသုံးချရန်ပင် ဖြစ်၏။

လူသားတိုင်းသည် စည်းစိမ်နှင့်သာ နေထိုင်လို၏။

အကယ်၍သာ သခင်ကြီးကျိုး လောကပေါ်တွင် မရှိလျှင် ဤစည်းစိမ်များသည် သူရရှိမည်မှာ သေချာ၏။

သူ၏ခေါင်းထဲသို့ စိတ်အကြောင်း ဝင်လာ၏။

စိတ်သည် ဟိုကန်းစုနှင့် အမှုဖြစ်ကာ ရုံးပြီးနောက် သူ့ဘဝ ပျက်ခဲ့၏။

သခင်ကြီးကျိုးသည် ပေးထားသည့် စည်းစိမ်များအား ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ကလေးကချေ ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခု ပိုကျန်းမြို့၏ လမ်းတကာတွင် လျှောက်သွားကာ ကြိုသလိုအိပ်၊ ကြိုသလိုစားနေရသော အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့၏။

စိတ်သည် မိမိထံတွင် အရက်ဖိုးငွေ ခဏခဏ လက်ဖြန့်တောင်းနေရ၏။

ရိအောသည် တွေးရင်း တွေးရင်း မြင်းကုန်သည် သူ့ငွေးကြီးကွမ်ဖုကိုလည်း သံသယဝင်လာ၏။

ကွမ်ဖုသည် မြင်းမွေးမြူရောင်းဝယ်နေသော အလွန်အေးဆေးစွာ နေတတ်သူဖြစ်၏။

သို့သော် ...

မြင်းကုန်သည် သူ့ငွေးကြီးကွမ်ဖု၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သခင်ကြီးကျိုးသည် သူ၏အဆောက်အအုံအား အသုံးပြုခွင့် ရမည်မဟုတ်ပေ။

သူ့ငွေးကြီး ကွမ်ဖုသည် သခင်ကြီးကျိုးနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိမည်မှာ သေချာနေ၏။

ကွမ်ဖုသည် သခင်ကြီးကျိုး ဖြစ်နေမည်လော။

တိုအတွေး ဝင်လာသည်နှင့် ရိအောသည် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်လေတော့သည်။

သူဌေးကြီးကွမ်ပု

ရီအော့သည် ကွမ်ပုဂေဟာထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့်အခါ လူတစ်ယောက်က ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကြွပါခင်ဗျာ ... မြင်းအလိုရှိလို့လား၊ သူဌေးကြီးလည်း ရှိနေပါတယ်”

ထိုလူက ဖော်ရွေစွာပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကွမ်ပုထိုင်နေ၏။

ကွမ်ပုမှာ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်၏။

“ဪ ... ရီအော့ပါလား၊ ကျုပ်က ဘယ်သူများလဲလို့”

ကွမ်ပုက ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ရီအော့မှာ ကွမ်ပုက မိမိနာမည်ကို သိနေသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိ၏။

“ကျွန်တော် မြင်းသုံးကောင်လောက် လိုချင်လို့ လာကြည့်တာပါ”

ကွမ်ပုက ...

“အို ... ခင်ဗျားက အပင်ပန်းခံပြီး ကျုပ်ဆီလာတယ်၊ ဟိုမှာ ကျုပ်ရဲ့ ပွဲစားတွေရှိပါတယ်၊ သူတို့ဆီက စိတ်ကြိုက်ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်”

“ဪ ... ကျုပ်က သူဌေးကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ လိုတယ်ထင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေလာရင် သင့်တင့်တဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ ပေးဖို့ ပြောထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ကြည့်ပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ခွင့်ပြုပါဦး”

ရီအော့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေသော အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာမိ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ကွမ်ပုမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကွမ်ပုသည် မိမိတို့ သခင်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးသူလော သို့မဟုတ် သခင်ကြီးကျိုးကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်လော မဝေခွဲတတ်ပေ။

ရီအော့သည် မြင်းစာသိုလှောင်ရာ အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုနေရာတွင် မြင်းကြည့်သူ၊ ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူများနှင့် စည်ကားနေ၏။

ရီအော့သည် ထိုနေရာသို့ မသွားသေးဘဲ မြင်းစာသိုလှောင်သည့် အဆောက်အအုံသို့ ချဉ်းတပ်လိုက်၏။

သူသည် အဆောက်အအုံ၏ ပုံစံအား လေ့လာလိုက်၏။

မိမိတို့အား သခင်ကြီးကျိုး စကားပြောသည့်နေရာသည် အလယ်ခန်းမတွင် ဖြစ်၏။

သူသည် သခင်ကြီးကျိုးက မည်သည့်နေရာမှ ပြောသည်ကို သိချင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သခင်ကြီးကျိုး စကားပြောသည့် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် တံခါးပေါက်မှာ တစ်ပေါက်သာ ဖြစ်၏။

ထိုတံခါးပေါက်နှင့် တည့်တည့်သည် ကွမ်ဖုနေထိုင်ရာ ဂေဟာနှင့် တစ်တန်းတည်းကျနေ၏။

ရီအော့သည် ကိုးဆင့်မျှရှိသည့် အုတ်လှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

အပေါ်ထပ်မှာ ကျယ်ဝန်းလှ၏။

မြင်းများတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် တန်ဆာပလာများ၊ မြင်းကုန်းနှီးများ သိမ်းဆည်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်နေရာတွင် အုတ်နံရံ၌ အပေါက်လေးများ ဖောက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မိမိတို့အား သခင်ကြီးကျိုးက ထိုနေရာမှ စကားပြောမှန်း သိရှိလိုက်၏။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သခင်ကြီးကျိုးရယ်”

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးကာ လှေကားထစ်အတိုင်း ပြန်ဆင်းလာ၏။

“ဟာ ... ”

သူက ထိတ်လန့်သွား၏။

တံခါးဝအား ပိတ်ကာ လူတစ်ယောက် မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ဝတ်ရုံနက် ခြုံထားကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ ပေါ်သည့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက တော်တော်စပ်စုတာပဲ”

လှေကားတစ်ဝက်သာ ရောက်နေသော ရီအော့သည် အပေါ်သို့ တစ်ထစ်ချင်းပြန်တက်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခါးမှ ဓားတိုလေးအား ထုတ်လိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူကလည်း လိုက်တက်လာ၏။

ရီအော့သည် ဓားတိုဖြင့် ရွယ်ကာ ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူသည် လွှားခနဲခုန်ကာ ခန်းမပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

“ရိအော့ ... မင်းက ငါထင်တာထက် ပိုပြီး မိုက်လုံးကြီးပါလား”

သခင်ကြီးကျိုး၏ ခပ်ဩဩအသံဖြစ်၏။

ထိုအသံမှာ တမင်အသံဖျက်ပြောခြင်းဖြစ်မှန်း ရိအော့က ရိပ်မိလိုက်၏။

“သခင်ကြီး ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို”

သူ၏စကားမဆုံးမီ သခင်ကြီးကျိုးက လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရိအော့သည် ဓားတိုအား အသုံးပြုချိန်ပင် မရလိုက်ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လှေကားမှ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျလာ၏။

သခင်ကြီးကျိုးသည် အပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ညာခြေဖြင့် ရိအော့၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ကန်သွင်းလိုက်၏။

ရိအော့မှာ သတိလစ်မတတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့လက်ထဲမှ ဓားတိုသည် သခင်ကြီးကျိုး၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ကဲ ... သစ္စာဖောက် ... သွားစမ်း”

သခင်ကြီး ကျိုးသည် ကြိုးဝါးကာ ရိအော့၏ လည်မြိုသို့ ဓားတိုဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ရိအော့မှာ မျက်လုံးပြူးကာ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ သခင်ကြီးကျိုးအား ကြည့်နေမိ၏။

“မင်းက ငါ့မျက်နှာကို သိပ်မြင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကြည့်ပါ”

ပြောပြီး မျက်နှာဖုံးအား ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

ရိအော့သည် သူ့အလွန်သိချင်သော သခင်ကြီးကျိုး၏ မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကိုး”

သူက ထိုမျှသာ ပြောကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ချိုလှယန်းသည် ဓားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ စောစောစီးစီး ရောက်နေ၏။

သူသည် ရှေ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များကို တွေးနေ၏။

အချိန်များစွာ ကုန်ဆုံးသွား၏။

သူသည် ရိအော့ဂေဟာသို့ ထပ်မံသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ ထိုနေရာမှ လှမ်းထွက်လိုက်၏။
ထိုစဉ် မြင်းတစ်ကောင် လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
မြင်းသည် သူ့ရှေ့မှဖြတ်သွားသောအခါ ချီလုယန်း မျက်လုံး
ပြူးသွား၏။

“ကျင်း ... ကျင်းဖုံး”

သူက လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အသံမထွက်ပါ
ချေ။

မြင်းပေါ်မှ လိုက်ပါလာသော မိန်းကလေးမှာ သေသွားသော်
သူ့ချစ်သူ ကျင်းဖုံးနှင့် အလွန်တူလှသည် မဟုတ်ပါလား။
ချီလုယန်းသည် ထိုမြင်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

စကားဝါ စားသောက်ဆိုင်။

ကျင်းဖုံးနှင့်တူသော မိန်းကလေးသည် စကားဝါ စားသောက်
ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ချီလုယန်းကလည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်သွား၏။

မိန်းကလေးသည် စားပွဲလွတ်တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်ကာ စား
သောက်စရာများ မှားကြားလိုက်၏။

ချီလုယန်းကလည်း သူမနှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။

ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်သည်
ချီလုယန်းအား တွေ့သောအခါ ...

“ဟေး ... ဟိုကန်းစု မင်းက အာမခံဌာနမှူးဖြစ်ပြီး တော်တော်
ကောင်းစားနေတယ်ပေါ့”

ချီလုယန်းသည် ထိုလူအား လုံးဝမမြင်ဖူးပါ။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစု မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးသောကြောင့် ...

“ဪ ... မင်း ငါ့ဆီ လာလည်ဦးလေ”

ဟု ဧည့်ဝတ်ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုလူက ..

“နောက်မှ လာခဲ့မယ်ကွာ၊ ကိစ္စရှိလို့ သွားဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ကျင်းဖုံးနှင့်တူသော မိန်းကလေးက သူ့စားပွဲသို့ ပြောင်း

လာကာ ...

“ရှင်က ဒီမြို့က စေတနာအာမခံဌာနကလား”

ချီလုယန်းက ကြောင်အံ့အံ့ ဟန်မူရာဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဌာန

ကို သွားရင်လည်း ရပါတယ်”

မိန်းကလေးက ...

“ရပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ ရှင်ရဲ့အစ်မနဲ့ တွေ့ပြီး အလုပ်အပ်ထားပါတယ်၊ လူပျောက်ရှာခိုင်းထားတာလေ၊ သူက မပြောပြဘူးလား”

ချီလုယန်းက မျက်လုံးပြူးသွား၏။
မိမိအား သတ်ရန် လိုက်ရှာနေသူနှင့် တည့်တည့်ဆုံမိ၏။
ထိုမိန်းကလေးမှာလည်း မိမိအလွန်ချစ်သော ကျင်းဖုံးနှင့် လွန်စွာ တူနေ၏။

သူ့ရှင်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေ၏။
ပို၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသည်မှာ မိန်းကလေး၏အသံသည် ကျင်းဖုံးနှင့် လွန်စွာတူနေ၏။

ကျင်းဖုံးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိအား သတ်ရန် ရှာမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် ကျင်းဖုံးသည် သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။
ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။
အဘယ်ကြောင့် မိမိအား သတ်လိုပါသနည်း။
ချီလုယန်းသည် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြုံး၍ ...
“အို ... သတိရပြီ၊ အလုပ်လာအပ်တာ ညီမကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်အစ်မနဲ့ပဲ တွေ့ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်က အပြင်သွားရတာများလို့ပါ၊ ဒါနဲ့ ညီမက ...”
မိန်းကလေးက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ...

“ကျွန်မနာမည်က ကျင်းယန်းပါ”
ချီလုယန်းစိတ်ထဲတွင် ကျင်းဖုံး၌ ညီအစ်မရှိသည်ဟု တစ်ခါမှ မပြောဖူးဟု ထင်မိ၏။

“ညီမ နေတော့ကော”
“နန်ကင်းမြို့မှာပါ”

ချီလုယန်းသည် မိန်းကလေးနှင့် စကားပြောရင်း ကျင်းဖုံးနှင့် တွေ့ဆုံနေရသကဲ့သို့ လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေမိ၏။

သူတို့သည် အနည်းငယ် ရင်းနှီးသလိုရှိလာ၏။
ချီလုယန်းသည် စကားပြောရင်း ကျင်းဖုံးအား သတိရကာ မကြာခဏ မိန်းကလေးအား ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကျင်းယန်းကလည်း ချီလုယန်း၏ မျက်လုံးအစုံကို တစ်ခါ တစ်ခါ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိ၏။

ချီလုယန်းသည် ကျင်းယန်းအား စိုက်ကြည့်ကာ ...
“ညီမ ... တကယ်လို့ ချီလုယန်းဆိုတဲ့လူကို တွေ့ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ ...”

ကျင်းယန်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ကာ ...
“သတ်ပစ်မလို့ ...”

“ဗျာ ...”

ချိုလှယန်း စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားလိုက်ရ၏။

“သူက လူဆိုးတစ်ယောက်လား”

“သူက လူဆိုးမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နိုင်ငံလုံးပေါ်မှာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင်ကြားဖူးမှာပေါ့၊ နန်ကင်းမြို့က လူစွမ်းကောင်း ဘွဲ့ရတဲ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးသမား ချိုလှယန်းဆိုတာ ...”

ချိုလှယန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကြားဖူးပါတယ်၊ သူက စုံစမ်းရေးသမားပဲ၊ ညီမကို ဘာ လုပ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ... အာမခံဌာနမှူး”

“ပြောပါဗျာ”

“ကျွန်မက သူ့ကို ရှာပေးဖို့ ရှင်ကို အလုပ်လာအပ်တယ်၊ ရှင်က လုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ၊ ဒါတွေ မေးစရာမလိုပါဘူး”

ချိုလှယန်းက ပြုံးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူဆိုးထိန်း ချို့တန်း ဝင်လာကာ ...

“ဟေ့ ... ကျုပ် မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“အရေးကြီးလို့လား”

ချို့တန်းက မိန်းကလေးအား ကြည့်လိုက်သဖြင့် ချိုလှယန်းက

“ပြောပါ ... သူက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါ”

“ရိအော့ သေသွားပြီ၊ သူ့အလောင်းကို ကွမ်ဖုဂေဟာနားက လမ်းပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တယ်”

ချိုလှယန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ကျုပ်က အခုပဲ ရိအော့ ကို သွားတွေ့တော့မလို့ ဒီလိုဆို ရင် အန္တရာယ်က တော်တော်နီးလာပြီ၊ ခင်ဗျာ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျုပ် အဲဒီကို သွားစုံစမ်းချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်တော်လည်း မကြာခင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ချို့တန်းက နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျင်းယန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ချိုလှယန်းအား အကဲ ခတ်နေ၏။

“ရှင်က လူဆိုးထိန်းလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ခုနကလာတဲ့ လူက လူဆိုးထိန်း ချို့တန်းတဲ့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ကို လာအစီရင်ခံရတာလဲ”

ချိုလှယန်းက ရယ်လိုက်ကာ ...

“အစီရင်ခံတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုအသတ်ခံရတဲ့ လူက ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေလို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ”

သူ၏အဖြေအား ကျင်းယန်းက လက်ခံနိုင်ပုံမပေါ်ပေ။

ချီလူယန်းက ...

“ခုနက ညီမကပြောတယ်နော်၊ မဆိုင်တဲ့စကား မမေးဖို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျုပ်က အာမခံဌာနမှူးဆိုတော့ နေရာ တကာရောက်တယ်၊ သာမန်လူထက် ဗဟုသုတ ပိုရှိတယ်၊ နောက် တစ်ခုက ကျုပ်က အဲဒီလို စုံစမ်းထောက်လှမ်းတာ ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စောစောက လူဆိုးထိန်းက သူနဲ့အတူ လက်တွဲပြီး ကူညီခိုင်းတာပါ”

“အဲဒီလိုလား ... သဘောပေါက်ပါပြီရှင်”

ချီလူယန်းက ကျင်းယန်း၏ မျက်နှာအား ငေးကြည့်ကာ ...

“နောက်တစ်ခုက ညီမပြောတဲ့ ချီလူယန်းကို ကျုပ်တွေ့ပြီးပါပြီ”

“အို ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ကျင်းယန်း၏ မျက်နှာတွင် အမှန်တကယ် ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာ၏။

ချီလူယန်းက ...

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်အမြင်မှာ ချီလူယန်းက လူကောင်းတစ် ယောက်ပဲ၊ ဒါကို ညီမက သတ်ဖို့လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတော့ ညီမ ပေးထားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်ယူသွားပါ၊ ကျုပ် ဒီအလုပ်ကို လက်မခံနိုင် ပါဘူး”

ကျင်းယန်းက ခေါင်းငုံ့သွားကာ ...

“ကျွန်မမှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ရှိလို့ပေါ့ရှင်”

“အဲဒီအကြောင်းကို ပြောမပြန်နိုင်ရင် ကျုပ်ကလည်း ဒီအလုပ် ကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

ကျင်းယန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်မပြောပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တယ်ဆိုတာ အရင်ပြောပြရမယ်”

ချီလူယန်းက ...

“ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်မယ့်လူ ဆိုတော့ ကျုပ်ကစိတ်မကောင်းလို့ မပြောတာပါ”

ကျင်းယန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“သူက အခုဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ချီလူယန်းက ...

“ခင်ဗျားကသာ သူ့ကို သတ်ချင်တာ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘူးဗျ၊ သူ့ချစ်သူ အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွားလို့ သူလည်း စိတ်လေလွင့်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေတာ၊ အခုလည်း သူ့ရှိတဲ့ နေရာကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရင် ကျုပ် သူ့ကို သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

ကျင်းယန်းက တွေ့စေငေးမောသွား၏။

သူမ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာခက်ထန်ရာမှ ပျော့ပျောင်းလာ၏။

“ကျွန်မ ညီမလေးလနဲ့ ချီလုယန်းက ချစ်သူတွေပါ။ နှစ်ဖက် မိဘတွေက အချင်းချင်း မတည့်တော့ ခွဲကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ညီမလေးက မိဘတွေရဲ့ ရိုက်နှက်မှုကို ခံပြီး သူ့ဆီပြေးပါတယ်။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး တစ်နေရာကို သွားကြဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချီလုယန်းက သတ္တိမရှိတော့ ကျွန်မတို့ မိဘတွေက သွားပြီး ညီမလေးကို ပြန်ခေါ်သွားကြပါတယ်။ ညီမလေးလည်း မိဘတွေ ရိုက်နှက်တာ ခံရလို့ အဆိပ်သောက်ပြီး သတ်သေသွားပါတယ်။ ဒီတော့ ညီမလေး သေရတဲ့ တရားခံက ချီလုယန်းပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကိုသတ်ချင်တာပါ”

ချီလုယန်းသည် ကျင်းယန်း၏ စကားကြောင့် ကျင်းဖုံးအား အလွန်သတိရလာ၏။

ကျင်းဖုံးမှာ မိဘတွေလက်ထဲ ပါသွားသည့်တိုင် မိမိအား လှည့်ကြည့်ကာ ခေါ်နေသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ..

“အင်း... ညီမဘက်ကကြည့်တော့လည်း ကျင်းဖုံးသေရတာ ချီလုယန်း သစ္စာမရှိလို့လို့ ထင်စရာပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် ကျွန်မကို ချီလုယန်းရှိတဲ့နေရာ ပြောပြတော့မလား”

ချီလုယန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“ကောင်းပြီ ... ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ် မဝေဖန်တော့ဘူး၊ ညီမအနေနဲ့ သူ့ကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လည်း သဘောပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျင်းယန်းက ဝမ်းသာသွား၏။

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့ တွေ့ရမှာလဲ”

ချီလုယန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ ...

“သိပ်မကြာစေရဘူး၊ သုံးလေးရက်ပါပဲ၊ သူ အခု သူများကိစ္စ တစ်ခုကို ကူညီပေးနေတယ်၊ ညီမ ဒီမြို့မှာ ခဏနေပေးပါ၊ ကျုပ် ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျင်းယန်း၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာအားကြည့်ကာ ချီလုယန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဟန်လုပ်ပြီးလိုက်၏။
“ဪ... လူဆိုးထိန်း ချီတန်းပါလား၊ အလုပ်ကိစ္စလားဗျ”
ချီတန်းက ခပ်တည်တည်ပင် ...

“ဟိုရှေ့နားမှာ ရိအော့ဆိုတဲ့လူ အသတ်ခံထားရတယ်ဆိုတဲ့
သတင်း ခင်ဗျားကြားမိမှာပေါ့”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... အလုပ်သမားတွေ ပြောလိုကျုပ် သိပြီးပြီ၊
ဒါကြောင့် လူဆိုးထိန်းကြီးက လိုက်စုံစမ်းနေတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ပိုကျန်းမြို့က အေးချမ်းသာယာတဲ့ မြို့လေးပါ၊
အခုတလောမှ လူသတ်မှုတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မကောင်းဘူးလေ၊
ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော်”

“ကျုပ်လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ဒါတောင်
မြင်းကောင်ရေ တစ်ရာလောက်ဆိုရင် ကျုပ်နေရာက ကျဉ်းတောင်
ကျဉ်းသေးတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါနဲ့ အဲဒီဘက်က အဆောက်အအုံက ...”

“ဪ ... မြင်းစာသိုလှောင်ရုံပါ”

“ကျုပ်ကို နည်းနည်းကြည့်ခွင့်ပေးပါ”

“ကြည့်ပါဗျာ ... ကျုပ် လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကျုပ်ဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်”

မျက်နှာဖုံးစွပ်

ထိုနေရာတွင် ရိအော့၏ အလောင်းမရှိတော့ပေ။
သို့သော် ...

လူဆိုးထိန်း ချီတန်းသည် ရိအော့ သေဆုံးသည့် နေရာကို
ကြည့်ရှုနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော မြင်းစာသိုလှောင်သည့်
အဆောက်အအုံကို ငေးကြည့်နေ၏။

ဟိုကန်းစု၏ စကားထဲတွင် မြင်းသူဌေး ကွမ်ဖုကို မသင်္ကာ
စရာအဖြစ် ပြောဆိုထားသဖြင့် ချီတန်းသည် ကွမ်ဖု၏ဂေဟာသို့
လျှောက်လာခဲ့၏။

ကွမ်ဖုသည် ဂေဟာရှေ့မျက်နှာစာတွင် အလှစိုက်ပျိုးထားသော
ပန်းရံများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုစဉ် ချီတန်းက သူ့ထံ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ချိုတန်းသည် ရိအော့ သေဆုံးသည့်နေရာသို့ သွားကာ သေ
သေချာချာ လေ့လာခဲ့၏။

ရိအော့သည် ထိုနေရာတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။

တစ်နေရာတွင် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခံရပြီးမှ ထိုနေရာ၌ လာ
ရောက်ပစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ချိုတန်းသည် မြင်းစာသိုလှောင်သည့် အဆောက်အအုံထဲသို့
ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။

သူသည် တစ်နေရာတွင် နံရံ၌ အပေါက်ကလေးများ ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားကာ ထိုနေရာသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်
၏။

ထိုနေရာတွင် အပေါ်ထပ်ခိုးသို့ တက်ရန် လှေကားထစ် ရှိနေ
၏။

ချိုတန်းသည် လှေကားထစ်အားကြည့်ကာ တက်သား မတက်
မသင့် စဉ်းစားနေ၏။

ထိုစဉ် ...

“ဝှစ် ...”

လေတိုးသံနှင့်အတူ သူ၏လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပုခနဲ ခံစား
လိုက်ရ၏။

ရန်သူရှိသည်ဟု သိလိုက်ရချိန်တွင် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။

သူသည် လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို
ခံစားရကာ မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေလာ၏။

ပြင်းထန်သော အဆိပ်အုပ်သည် သူ၏လည်ချောင်းတွင် စိုက်
ဝင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ရယ်သံနှင့်အတူ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူတစ်ယောက် သူ့ရှေ့
သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ခင် ... ခင်ဗျား”

ချိုတန်းမှာ မျက်လုံးများပြာဝေကာ သတိလစ်မတတ် ခံစား
လိုက်ရ၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည် ချိုတန်းအား ရုတ်တရက် ဆွဲကာ
ထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

တစ်ဖန် အပေါ်မှဆွဲမြှောက်ကာ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း ...”

ချိုတန်းသည် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

အဆိပ်ဒဏ်ဖြင့် သူ၏မျက်နှာမှာ ညိုမည်းလာ၏။

“မအူမလည်နဲ့ လူဆိုးထိန်း လုပ်ချင်တာ ခံပေါ့ကွာ”

ချိုတန်းသည် လဲကျနေရာမှ ထိုလူအား ကြည့်ကာ ...

“ခင် ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းလည်း ငါ့ကိုသိချင်တယ်ပေါ့၊
မင်းလည်း ရိအော့လိုပဲ ငါ့မျက်နှာကို သိပ်မြင်ချင်တယ်ပေါ့”
ရိအော့အား သတ်သူမှာ ထိုလူဖြစ်မှန်း ချို့တန်း သိလိုက်ရ
၏။

သို့သော် ...

သူက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ဝေဝါးကာ ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လာ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းက သိချင်တော့လည်း ငါက ပြရမှာပေါ့
ကွာ၊ သေတော့မယ့်လူကို အခွင့်အရေး ပေးရတာပေါ့”

ထိုလူက ပြောကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်အား ချွတ်လိုက်၏။

ချို့တန်းသည် မျက်လုံးများ ပြာဝေနေလျက်က လူသတ်သမား
အား ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ခင်ဗျားကိုး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုလူသည် မျက်နှာဖုံးစွပ် ပြန်တပ်ကာ တစ်နေရာမှ တံခါး
တစ်ခုအား ဖွင့်လိုက်၍ ချို့တန်း၏ ရင်ဝအား ကန်လိုက်၏။

“ဂုန်း ...”

အသံနှင့်အတူ ချို့တန်းသည် မှောင်သောအခန်းကျဉ်းထဲတွင်
ငြိမ်သက်သွား၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည် ထိုနေရာတွင် အခြားပစ္စည်းအချို့
ထားလိုက်ရာ လျှို့ဝှက်တံခါးကစ်ချပ် ရှိမှန်း မည်သူကမှ မသိနိုင်
တော့ပါချေ။

ချို့လှယန်းသည် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ သွား၏။

ချို့တန်းကို မတွေ့ပါ။

သူသည် ရိအော့အလောင်း တွေ့ရသည့်နေရာအား သွားကြည့်

ပြန်၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နေရာအား အချိန်အတန်ကြာအောင်
အကဲခတ်ပြန်၏။

ထို့နောက် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ပြန်လာ၏။

လူဆိုးထိန်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကစ်တီဝမ်းနှင့် တခြားအာဏာသား

များက ချို့လှယန်းအား စောင့်ကြိုနေကြ၏။

ချို့လှယန်းက ...

“ခင်ဗျားတို့ထဲက ချို့တန်းကို နောက်ဆုံး ဘယ်သူတွေ့မိ
သလဲ”

တပ်သားတစ်ယောက်က ...

“သူ အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာကို သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်
သွားတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

တခြားတစ်ယောက်က ...

“သူက ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ပြန်လာရင် ကျိမာအတွက် ညစာ စီစဉ်မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

ချိုလှယန်းသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် လူဆိုးထိန်း ကစ်တီဝမ်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဆရာ ကစ်တီဝမ်း ... လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ တပ်သား ဘယ်လောက်ရနိုင်မလဲ”

ကစ်တီဝမ်းက အံ့အားသင့်သွား၏။

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ချို့တန်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ထင်လို့လား”

ချိုလှယန်းက ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ထင်တာမလွဲရင် ခဲရာခဲဆစ် ရင်ဆိုင် ရလိမ့်မယ်ဗျ။ ဒီည မြင်းကုန်သည် သူဌေးကြီး ကွမ်ဖုဂေဟာကို ဝင်မွေ့ရလိမ့်မယ်”

ကစ်တီဝမ်းက ...

“ဖြစ်ပါ့မလား ... မဟုတ်ခဲ့ရင် ကွမ်ဖုက”

ချိုလှယန်းက ကြားဖြတ်ကာ ...

“ဒါတွေ တွေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လွဲမှားခဲ့ရင်လည်း ကွမ်ဖု ကို တောင်းပန်ရုံပဲပေါ့၊ ခင်ဗျား လူအင်အားကို ပြောပါဦး”

ကစ်တီဝမ်းက ...

“လက်ရွေးစင် တပ်သားသုံးဆယ်လောက်ဆိုရင်ကော”

ချိုလှယန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ

“လက်ရွေးစင် တပ်သား သုံးဆယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူး၊ အမြန် ဆုံး ပြင်ဆင်ထားပါ။ ဆယ့်ငါးယောက်ကို အခုကတည်းက ကွမ်ဖု ဂေဟာမှာ ဝိုင်းထားပေးပါ။ ပီပီရီရီပေါ့၊ ကျန်တဲ့ ဆယ့်ငါးယောက်က တော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူဝင်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ကစ်တီဝမ်းသည် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို စတင်ပြင်ဆင် လိုက်လေတော့သည်။

“လူဆိုးထိန်းကြီး ကစ်တီဝမ်းပါလား။ တပ်သားတွေက လက်နက်အစုံအလင်နဲ့ ဘယ်လိုသတင်းများ ရလို့ ရောက်လာတာလဲ”

လူဆိုးထိန်း ကစ်တီဝမ်းသည် ကွမ်ဖုအား အားနာသည့် အသွင်ဖြစ်နေ၏။

ချီလုယန်းက ...

“ကဲ ... ကစ်တီဝမ်း ခင်ဗျားက ကွမ်ဖုကို ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ထိန်းထားပါ”

ကစ်တီဝမ်းသည် အားနာသော်လည်း ဓားရှည်ဖြင့် ကွမ်ဖုအား ချိန်ရွယ်ထားလေသည်။

ကွမ်ဖု၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းနေ၏။

“ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ချီလုယန်းက ...

“ကျုပ် မကြာခင် အဖြေပေးပါ့မယ်”

သူကပြောပြီး အာဏာသားများအား တစ်အိမ်လုံးအနံ့ ရှာဖွေစေသည့်အပြင် မြင်းစာသိုလှောင်သည့်နေရာကိုလည်း ရှာဖွေစေ၏။

အိမ်ထဲ၌ မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မတွေ့သောအခါ မြင်းစာသိုလှောင်သည့် အဆောက်အအုံအား သူကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ၏။

ချီလုယန်းသည် အခန်းတစ်ခုအား ဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းတစ်ခုတွင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် လှေကားထစ်များကို တွေ့၍ တက်လိုက်၏။

တရားခံ

မကြာမီ နေလုံးကွယ်ပျောက်တော့မည်ဖြစ်၏။

ချီလုယန်းက ထိုအချိန်ကို မလိုလားပေ။

မိုးချုပ်ကာ မှောင်မိုက်သွားလျှင် လှုပ်ရှားရ ပိုခက်မည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် လူဆိုးထိန်းကစ်တီဝမ်း အပါအဝင်

ပက်ရွေးစင်ဘပ်သား ဆယ့်ငါးယောက်ကို ခေါ်ကာ ကွမ်ဖုဂေဟာထဲသို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

သူက ထိုသို့ မဝင်မီ လမ်းဘေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ လူတစ်ယောက် ဆိုင်ကာ အရက်သောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှ တပ်သားများနှင့် ကစ်တီဝမ်း ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကွမ်ဖု၏မျက်နှာ နီမြန်းသွား၏။

နေ့လယ်ဘက်က လူဆိုးထိန်း ချို့တန်း ရောက်ရှိလာသေးသည်

ဟုတ်ပါလား။

၁၉၆ * နန္ဒကျော်သူ

တစ်နေရာတွင် အတိတ်အပေါက်ကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း... သခင်ကြီးကျိုးဆိုတဲ့ လူ ဒီနေရာကနေ အမိန့်ပေး တာ ဖြစ်မယ်”

“သူက ဘယ်ကဝင်နိုင်သလဲ”

ချိုလှယန်းသည် သခင်ကြီးကျိုး ဝင်နိုင်သည့် လမ်းအား သေ ချာစွာ တွက်ကြည့်လိုက်၏။

ကွမ်ဖု၏ ဂေဟာမှသာ လာ၍ရပေမည်။

သို့မဟုတ်ပါက အခြားလျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခု ရှိရပေမည်။

ချိုလှယန်းသည် မြေအောက်ခန်းများ ရှိမည်လောဟု သေသေ ချာချာ ရှာဖွေလိုက်၏။

မတွေ့ပါ။

သူက အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

သူသည် အခြားတပ်သားများအား မြေအောက်လျှို့ဝှက်ခန်း

ရှိမရှိ ရှာဖွေခိုင်းကာ ကွမ်ဖုထံသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

ကွမ်ဖုအပါအဝင် တစ်မိသားစုလုံး ဒေါသထွက်နေ၏။

ကစ်တီဝမ်းမှာလည်း မျက်နှာပျက်နေ၏။

ချိုလှယန်းကမူ မကျေနပ်ပေ။

သူက ကွမ်ဖု၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ရိုအော့ကို သိလား”

ကွမ်ဖုက ...

“သိသားပဲ ... သူက ရတနာကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲ၊ မနက် ကပဲ သူ့အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ ကြားတယ်”

“သူက ဒီအနီးအနားမှာပဲ သေသွားတယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား သိသလား”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ဂေဟာက အလုပ်သမားတွေ ပြောလို့ သိပါတယ်”

ချိုလှယန်းသည် ကွမ်ဖု၏ မျက်နှာအား စူးရှစွာကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားဆီကို နေ့လယ်ဘက်က လူဆိုးထိန်း ချို့တန်း လာ သလား မလာဘူးလား၊ မှန်မှန်ပြောပါ”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“လာတယ် ... မင်းတို့လိုပဲ ဟိုမေးလိုက် ဒီမေးလိုက် လုပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်”

ချိုလှယန်းက ...

“သူထွက်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

ကွမ်ဖုသည် ချိုလှယန်းအား မကျေနပ် တစ်ချက်မော့ကြည့် ကာ ...

“သူက ဒီကိုလာတယ်၊ နောက်တော့ ကျုပ်မြင်းစာသိုလှောင်ရုံကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဟိုဘက်ကိုကူးသွားတယ်၊ ပြန်တယ် မပြန်ဘူးဆိုတာတော့ သူက ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ...”

ချိုလှယန်းသည် ကွမ်ဖုအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။ ကွမ်ဖု၏မျက်နှာသည် အမှန်ပြောနေခြင်းဖြစ်မှန်း သူက သိလိုက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိတွက်ကိန်း လွဲသွားပြီလားဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

သို့သော် ...

ချိုလှယန်းသည် တော်ရုံနှင့် လက်လျှော့တတ်သူမဟုတ်ပါ။ ကွမ်ဖုသည် သခင်ကြီးကျိုးနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းပတ်သက်နေရမည်ဟု သူက ယူဆထား၏။

“ဒီမှာ ကွမ်ဖု ... ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ။ ခင်ဗျား တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြောက်လန့် နေရတယ် မဟုတ်လား။”

ကွမ်ဖုက သက်ပြင်းချကာ ခပ်ငိုငိုငိုငိုဖြစ်သွား၏။ သူ၏အမူအရာအား ချိုလှယန်းက ကောင်းစွာအကဲခတ်နိုင်၏။

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး။”

ချိုလှယန်းက တင်းမာစွာဖြင့် ...

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုမပြောနဲ့...”

ကွမ်ဖုက ကစ်တီဝမ်းအား ကြည့်လိုက်၏။

“လူဆိုးထိန်းကြီး ... သူကဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကို မတရားစွပ်စွဲရင် ကျုပ်က မြို့တော်ဝန်နဲ့တိုင်မှာ အဲဒီကျမှ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော်”

ကစ်တီဝမ်းက သိုသိုသာသာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူသည် ကွမ်ဖုအား ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မိမိက မှားယွင်းပြီး ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးမိပါက မြို့တော်ဝန်နှင့် တိုင်ကြားလျှင် မိမိ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေပေသည်။

ချိုလှယန်းက မှဲပြုံးပြုံးကာ ...

“ဒီမှာ ကွမ်ဖု ... ကျုပ်ကို မခြိမ်းခြောက်နဲ့၊ ကျုပ်က နေပြည်တော်က စုံစမ်းတောက်လှမ်းရေးသမား ချိုလှယန်းဆိုတာပဲ၊ ခင်ဗျား မှတ်ထားပါ။ ကျုပ်က မပိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။”

ကွမ်ဖုက ပခုံးနှစ်ဖက်အား တွန့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျုပ်မေးမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းစာသိုလှောင်တဲ့ အဆောက်အအုံက ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နေရာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား။”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်က ဒီနေရာမှာ

နေတာ၊ မြင်းစာသိုလှောင်ရုံက ဟိုမှာ၊ အဲဒီတော့ ဟိုမှာ ဘာတွေ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် လုံးဝမသိဘူး”

ချီလုယန်းက ...

“ခင်ဗျား ညာနေတာ ... ဒီဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းကနေ ကပ် သွားရင် အုတ်ခုံရုံမှာ တစ်ဖက်အခန်းကိုကြည့်ပြီး စကားပြောလို့ရ အောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖောက်ထားတာလဲ၊ အဲဒီနေရာကနေ ခင်ဗျား အမိန့်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကွမ်ဖုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“မင်းပြောတာတွေ ငါတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်မှလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား အဆောက်အအုံထဲမှာ တခြားလျှို့ဝှက်ခန်း ရှိသေး တယ် မဟုတ်လား”

ကွမ်ဖုက ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ ...

“မင်းတို့ အခုရှာဖွေနေတာပဲ၊ ကျုပ်က ဘာပြောစရာလိုသေး လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကွမ်ဖု ... ခင်ဗျား ချီတန်းကို သတ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်ပါ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ရမယ်”

ချီလုယန်းသည် ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ အဆိပ်အပ်ထည့်ထား သော ဘူးကလေးအား ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် သားရေအိတ်စွပ်လိုက်၏။

သခင်ကြီးကျိုးသည် မြွေဆိပ်များဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော အဆိပ် အပ်ကို သုံးသူဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ကွမ်ဖုသည် သခင်ကြီးကျိုးဖြစ်လျှင် မိမိ လက် ထဲမှ အဆိပ်အပ်ကို မြင်သည်နှင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်မည်မှာ မလွဲချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် အဆိပ်အပ်များအား တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုမြွေဆိပ်အပ်ကို သိထားသူတိုင်းသည် ထိတ်လန့်သွားတတ် ကြ၏။

ချီလုယန်းသည် ထိုအဆိပ်အပ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ် ကာ ကွမ်ဖုအား ပြသလိုက်၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ လက်စွဲတော် အဆိပ်အပ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိပ်အပ်နဲ့ ခင်ဗျားကို ပြန်သတ်ရမယ်”

ကွမ်ဖုသည် အဆိပ်အပ်အား မမြင်ဖူးသကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ချီလုယန်း စိတ်ပျက်သွား၏။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ကွမ်ဖုသည် သခင်ကြီးကျိုး မဖြစ်နိုင်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

အကယ်၍သာ သခင်ကြီးကျီးဆိုလျှင် သူ၏အဆိပ်အုပ် မိမိထံတွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ထိတ်လန့်သွားမည်မှာ သေချာ၏။
ယခု ကွမ်ဖုသည် မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်မရှိဘဲ မမြင်ဖူးသည့် အရာအား ကြည့်သကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒါ ... မြွေအဆိပ်အုပ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိဘူး...”

ချီလုယန်းက ...

“ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းမပြောရင်တော့ ဒီအဆိပ်အုပ်ကို သုံးရတော့မှာပဲ”

ကွမ်ဖုက ဒေါသထွက်လာကာ ...

“မင်းတို့ ကျုပ်ကို တော်တော်စော်ကားကြတာပဲ။ ကျုပ် သေသွားရင်တောင် မင်းကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်အား ပေါက်အောင် ငါတိုင်ကြားမယ်”

ကစ်တီဝမ်းသည် ချီလုယန်း၏ မျက်နှာအား စိုးရိမ်စွာ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ချီလုယန်းသည် အဆိပ်အုပ်အား ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

သူသည် ကွမ်ဖုအား အကြမ်းနည်းသုံး၍မရမှန်း နားလည်လိုက်၏။

သို့သော် ...

သူ့စိတ်ထဲတွင် ကွမ်ဖုသည် တစ်စုံတစ်ရာအား ဖုံးကွယ်ထားသည်မှာ သေချာသည်ဟု ထင်နေမိ၏။

မိုးချုပ်စ ပြုနေပြီဖြစ်၏။

“အကယ်၍ မိုးချုပ်ကာ မှောင်သွားလျှင် ရန်သူက တစ်ပန်းသာ နိုင်သည်ဟု ချီလုယန်း တွေးမိ၏။

သူသည် ကွမ်ဖု၏ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ကွမ်ဖု ... ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ အခု ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ နေပြည်တော်က တပ်မှူးတွေလည်း ရောက်နေပါတယ်။ နေပြည်တော်မှာ အဖိုးတန် ရတနာတွေ ပျောက်ဆုံးနေလို့ စုံစမ်းဖို့ ရောက်လာတာပါ။ တကယ်လို့ တရားခံကို ဖမ်းမိရင် ခင်ဗျားဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပတ်သက်နေမယ်လို့ သိရရင် သက်သာမယ် မထင်ဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ခင်ဗျား သိထားတဲ့အချက်တွေရှိရင် ပြောပါ။ ခင်ဗျား မထိခိုက်စေရပါဘူး”

ကွမ်ဖုက မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို ချီလုယန်း တွေ့လိုက်၏။

“ကျုပ် ဘာမှမသိဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား အဆောက်အအုံကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသုံးပြုနေတာ ခင်ဗျား သိကိုသိရမယ်”

ကွမ်ဖု၏ မိသားစုများသည် ကွမ်ဖု၏ မျက်နှာအား ငေးကြည့်နေကြ၏။

အားလုံးမှာ ဂေဟာတစ်ခုလုံးအား အာဏာသားများ ဝိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိ၏။

ချီလုယန်းသည် အိမ်သားများအား ဝေကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျား သိထားတာရှိရင် ပြောပါ။ ခင်ဗျား မိသားစုကို ခင်ဗျား မသနားဘူးလား”

ကွမ်ဖုသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ...

“မသိဘူး ... ကျုပ် ဘာဆိုဘာမှမသိဘူးဗျာ”

ချီလုယန်းသည် ကွမ်ဖုအား မျက်နှာလွဲကာ ...

“ခင်ဗျားရဲ့ ဂေဟာထဲမှာ ကျုပ် ထပ်ရှာချင်သေးတယ်”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းငုံ့ထားဆဲဖြစ်၏။

ချီလုယန်းသည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ရှာနေ၏။

သူသည် ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးများအား ကွမ်ဖု၏ဇနီးကို ဖွင့်ပြစေ၏။ ကွမ်ဖုသည် သူ့ဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ရွှေငွေရတနာဟူ၍ များများစားစား မရှိပါ။

ချီလုယန်းသည် ဘုရားခန်းကိုပါ ဝင်ရောက်ရှာဖွေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဆင်းတုတော်အောက်မှ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြီလှမတတ်ရှိနေသော စာရွက်တစ်ရွက်အား တွေ့လိုက်၏။

ပထမတွင် ထိုစာရွက်မှာ မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမရှိဟုထင်သော်လည်း ဆင်းတုတော်အောက်တွင် ဝှက်ထားသည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကွမ်ဖုထံ ရေးထားသော စာဖြစ်၏။

ချီလုယန်းသည် ပျက်လုနီးပါးဖြစ်သော စာလုံးများကို မရရအောင် ဆက်စပ်ဖတ်ရှုလိုက်၏။

ကွမ်ဖုအား ခြိမ်းခြောက်ထားသောစာ ဖြစ်၏။

ချီလုယန်းသည် သေချာအောင် ထပ်ဖတ်လိုက်၏။

ဆက်စပ်၍ ဖတ်ရသည်မှာ ကွမ်ဖုသည် သူ့စကားကို နားမထောင်ပါက မိသားစုအားလုံး အသေဆိုးနှင့် သေရမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထား၏။

စာအောက်ခြေတွင် ‘စွမ်း’ ဟူသော နာမည်တစ်လုံး ရေးထား၏။

ချီလုယန်းသည် ကစ်တီဝမ်းအား ကွမ်ဖုကို ဘုရားခန်းထဲ ခေါ်လာရန် ပြောလိုက်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ကစ်တီဝမ်းနှင့်အတူ ကွမ်ဖု ဘုရားခန်းထဲ မရောက်လာ၏။

ချီလုယန်းက ...

“စွမ်းအမျိုးအနွယ်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား သိလား”

ကွမ်ဖု၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ချီလုယန်းက ပြုံးကာ ...

“ကွမ်ဖု ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုညာနေတယ်၊ ခင်ဗျား တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာကို ခံနေရတယ်၊ အချိန်ဟောင်အော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

ကွမ်ဖု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကွမ်ဖု ...”

ကွမ်ဖုက မော့ကြည့်လိုက်၏။

ချီလုယန်းက ...

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမိသားစုကို အင်မတန် သံယာဇဉ်ရှိတယ် မဟုတ်လား။”

ကွမ်ဖုက ...

“ကိုယ့်မိသားစုကို သံယောဇဉ်မရှိတဲ့ အုပ်ထိန်းသူရယ်လို့ ရှိသေးလို့လား။”

ချီလုယန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ထားပါတော့ ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ပိုပြီးသံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ‘စွမ်း’ အမျိုးအနွယ်လူတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်ထားတာ၊ ခင်ဗျားကသာ သူ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောရင် ခင်ဗျားမိသားစုကို သတ်မယ်လို့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

ကွမ်ဖုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ချီလုယန်းက ...

“အဲဒီ စွမ်းဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါက ...”

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားမပြောရင် ကျုပ်ကပြောတဲ့နည်းကို သုံးရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါကျရင် စွမ်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ညှာမယ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားနားလည်ထားပါ။”

ကွမ်ဖုက သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်၏။

“ခက်တယ်ဗျာ”

သူက ညည်းညူလိုက်၏။

ချီလုယန်းက ပြုံးယောင်ယောင်ပြုကာ ...

“မခက်ပါဘူး ... ခင်ဗျားကသာ ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး၊ ခုဆိုရင် လူဆိုးထိန်း ချိုတန်းလည်း ပျောက်နေတယ်၊ မနက်ကလည်း ရိအော့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်သူက ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေမှာသေချာတယ်”

ကွမ်ဖုက ...

“အဲ့ဒါကြောင့် ခက်တယ်ပြောတာပေါ့၊ ကျုပ် မမြင်ရတဲ့ ရန်သူက ကျုပ်တို့မိသားစုကို သတ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ချီလူယန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ခင်ဗျားပြောပုံက စွမ်းဆိုတဲ့လူကို ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူးပေါ့!”

“ဟုတ်တယ် ...”

ချီလူယန်းသည် သူ၏စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်သဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းသာပြောပါ၊ ကျုပ် ရအောင် ဖော်ထုတ် ပါ့မယ်”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ခင်ဗျား ရှာမတွေ့ရင် ကျုပ်တို့မိသားစု ဒုက္ခပဲ”

ချီလူယန်းက ကစ်တီဝမ်းအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

ကစ်တီဝမ်းက သူ၏ငယ်သားများအား အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကွမ်ဖုက ...

“ဒီလိုပါ ... လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကျုပ်ဆီကို ခြိမ်းခြောက်စာ ရောက်လာတာပါ၊ ကျုပ်ရဲ့အဆောက်အအုံကို စွမ်းဆိုတဲ့ လူက အသုံးပြုမယ်တဲ့၊ ကျုပ်က ခွင့်မပြုပါဘူးဆိုလို့ အဲ့ဒီစာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး အခုလိုအသုံးချတာပဲ”

“အဲ့ဒီစွမ်းဆိုတဲ့လူကို ခင်ဗျား မမြင်ဖူးဘူးလား”

ကွမ်ဖုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မမြင်ဖူးဘူး ... သူက အဲ့ဒီနေရာကို လာချင်လာမယ်၊ သွေးချင်တဲ့အချိန် သွားမယ်၊ သူ့လူတွေလည်း ဝင်ထွက်မယ်တဲ့၊ ငံ့မေးမေးမြန်းတာ မလုပ်ရဘူးဆိုလို့ ကျုပ် လှည့်ကိုမကြည့်တော့ဘူး”

“သူက မြင်းစာနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြုခွင့်ပေးထား သလား”

“အဲ့ဒါတော့ သူကခွင့်ပြုပါတားပါတယ်၊ မြင်းစာကို သွင်းချင်တဲ့အခါ သွင်း၊ ထုတ်ချင်တဲ့အခါထုတ် သူက ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အောက်ပြီး သူတို့ အဲ့ဒီအဆောက်အအုံကို အသုံးပြုနေတယ်လို့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မကြားမိဘူး”

ချီလူယန်းမှာ အဖြေထွက်တော့မလိုနှင့် သဲလွန်စ ပျောက်သွားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

စွမ်းအမည်နှင့် ကျိုးအမည် ဆက်စပ်နေပါသလော။

သခင်ကြီးကျိုးသည် စွမ်းမျိုးနွယ်ဖြစ်နေမည်လော။

ထိုစွမ်းကျိုးအား မိမိက မည်ကဲ့သို့ ရှာရမည်လော။

ချီလူယန်းသည် လမ်းလျှောက်ကာ စဉ်းစားနေ၏။

သူသည် အလွန် ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

တစ်ဖန် ဘာမှမပြောဘဲ ကစ်တီဝမ်းအား ငေးကြည့်နေလိုက်

၏။

ကစ်တီဝမ်းက ဘာပြောမည်နည်းဟု နားစွင့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ ...”

ချိုလှယန်းသည် လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးကာ အော်လိုက်၏။

ကွမ်ဖုနှင့် ကစ်တီဝမ်းက သူ့အား ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

“ကစ်တီဝမ်း... ကျုပ်တို့ အပြင်ခဏသွားရအောင်”

ကစ်တီဝမ်းသည် သူ၏လူများအား သတိနှင့်နေရန် မှာကြား
ပြီးနောက် ချိုလှယန်းနှင့် အပြင်လိုက်သွားလေတော့သည်။

သင်ကြီးကျိုး

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်၏။

မကြာမီ အမှောင်ဝင်တော့မည်ဖြစ်၏။

အချို့အိမ်များတွင် မီးအိမ်များပါ ထွန်းညှိထား၏။

လမ်းပေါ်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများလည်း ရှိနေ၏။

ချိုလှယန်းသည် အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ကစ်တီဝမ်း သတိထားနော်”

သူကပြောပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

အရက်ဆိုင်ဖြစ်၏။

ချိုလှယန်းသည် တစ်ဆက်တည်းပင် ဆိုင်ထောင့်တွင် ခပ်

ကုတ်ကုတ် ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေသော လူတစ်ယောက်အား

ဝင်၍ ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ထိုလူကလည်း သတိကြီးစွာဖြင့် ခုန်ထလိုက်၏။

ကစ်တီဝမ်းမှာလည်း သတိဝင်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် ချီလုယန်း ဖမ်းချုပ်သော လူအား ကြီးအား အသုံးပြု၍ လျင်မြန်စွာ ချည်နှောင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် နှစ်ယောက်ညှပ်ကာ ကွမ်ဖုဂေဟာထဲသို့ ဆွဲခေါ် ခဲ့လေ၏။

ဈေးဆိုင်မှ လူများနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများမှ အံ့အားသင့် စွာ ငေးကြည့်နေကြ၏။

ကစ်တီဝမ်း၏ ကျွမ်းကျင်သော ကြီးတုပ်နည်းကြောင့် ထိုလူမှာ လုံးဝမလှုပ်နိုင်ပါ။

ကွမ်ဖုဂေဟာထဲ ရောက်သည်နှင့် ချီလုယန်းသည် ထိုလူအား ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျားတော်တယ်၊ ကျုပ်ကို တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်”

ကွမ်ဖုနှင့် သူ့မိသားစုသည်လည်းကောင်း၊ ကစ်တီဝမ်းနှင့် အာဏာသားများသည် လည်းကောင်း ချီလုယန်းအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ကွမ်ဖုသည် တစ်ခါတစ်ရံ စားစရာမရှိ၍ မိမိဂေဟာတွင် တောင်းရမ်းစားသောက်ရသော အရက်သမားအား ချီလုယန်းက ဖမ်းဆီးလာသဖြင့် အံ့အားသင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူမှာ တစ်ချိန်က စိထိအာမခံဌာနမှူးဖြစ်သော စိထိပင် ဖြစ်၏။

ချီလုယန်းသည် စိထိအား ကျေနပ်စွာ ပြီးကြည့်နေ၏။

“ကဲ ... စိထိ ... စွမ်းစိထိ ... စွမ်းကျိုး ... အချိန် သိပ်မရှိ တော့ဘူး၊ လူဆိုးထိန်း ချို့တန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ သတ် ထားလဲ”

စိထိသည် ချီလုယန်းအား ပြူးကြောင်စွာ ကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပဲ မတရားလုပ်နေတာလဲ၊ အရင် တစ်ခါကလည်း ငါ့ရဲ့အာမခံဌာနကို ဖျက်ဆီးပြီးပြီ၊ ခုလည်း ...”

“ဝုန်း ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ချီလုယန်းက လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။ စိထိ၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများထွက်လာ၏။

“ခင်ဗျား တခြားလူကိုပဲ လှည့်စားလို့ရမယ်၊ ကျုပ်ကို မရဘူး၊ လူဆိုးထိန်း ချို့တန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ခပ်မြန်မြန်ပြော၊ ဘယ်မှာသတ် ထားလဲ”

ကစ်တီဝမ်းနှင့် ကွမ်မုသည် ချီလုယန်း မှားယွင်းနေပြီဟု ထင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ငြင်းချင်သေးလို့လား၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ အမှုဖြစ် တုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ မိဘနာမည်ကို တရားသူကြီးက မေးတဲ့အခါ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြေခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားအဖေက စွမ်းယန်းကုဖြစ် တယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက တရားသူကြီးကတောင် ပြောသေးတယ်၊ မျိုး နွယ်က စွမ်းဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ စိထိလို့ ခေါ်သလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘာပြောခဲ့သလဲ”

စိထိက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

“အဲ့ဒီတုန်းက ခင်ဗျားပါးစပ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားတယ်လေ၊ ကျုပ်ဘာသာ စွမ်းလို့ သုံးချင်သုံးမယ်၊ ကျိုးလို့ သုံးချင်သုံးမယ်၊ မျိုးနွယ်နာမည် မထည့်လည်း နေချင်နေမယ်လို့ မချေမငံပြောခဲ့တယ် လေ၊ ခင်ဗျားက အမှန်တကယ်လည်း စွမ်းကော ကျိုးပါ သုံးခဲ့တယ် လေ၊ ကံ ... ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲ့ဒါ မင်းပါးစပ်ထဲရှိတာတွေ ပြောနေတာပဲ၊ ဝုး ... ဝုး”

စိထိသည် ချီလုယန်းအား ပြောပြီးနောက် ပါးစပ်မှ ဆင် အော်သံကဲ့သို့ အသံပြုလိုက်၏။

ဤသည်ကို တခြားလူများက မရိပ်မိသော်လည်း ချီလုယန်းက

သိကာ ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ အော်လိုက် ၏။

“ရန်သူ လာပြီ ... တိုက်ကြ”

အမှန်ပင် မည်သည့်နေရာက ထွက်လာမှန်းမသိသော အနက် ရောင် ဝတ်စုံနှင့် လူဆယ်ယောက်ခန့်သည် အာဏာသားများအား တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ...

ချီလုယန်း ကြိုတင်ချထားသော အာဏာသား ၁၅ ယောက် ချက်ချင်း ရောက်လာကာ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ချီလုယန်းသည် စိထိအား ထိန်းထား၏။

ကစ်တီဝမ်းကလည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

တိုက်ပွဲမှာ မကြာပါ။

မကြာသကဲ့သို့ ထူးခြားသည်မှာ ရန်သူများသည် တစ်ယောက် မှ အညံ့မခံဘဲ အသေခံကာ တိုက်ခိုက်သွားကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရန်သူအားလုံး သေဆုံးသွားသဖြင့် ချီလုယန်းက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

သူသည် စိထိအား သေသေချာချာကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားလူတွေကို ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်၊ တော်တော် သစ္စာ ရှိတဲ့ လူတွေပဲ”

စိထိမှာ အားမတန်၍ မာန်လျော့လိုက်ရသော်လည်း ခပ်ပြုံးပြုံး ပင် ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ ... စိထိ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်လုံးလည်း ပေါ်သွားပြီ”

ခင်ဗျား နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရထားတဲ့ ရတနာတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ချိုလှယန်းသည် သားရေလက်အိတ်အား စွပ်ကာ မြေဆိပ်အပ်အား ထုတ်လိုက်၏။

“စိထိ ... ဒီမှာကြည့်စမ်း ကျိမာဆီက ရထားတာ”

စိထိသည် ချိုလှယန်းထံမှ အဆိပ်အပ်အား တွေ့သောအခါ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ကဲ ... ပြောမလား”

“ကျုပ်မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားက ဒီလောက်ခေါင်းမာမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ညာစရာမလိုတော့ဘူး”

ချိုလှယန်းက ပြောပြီး လည်ပင်းအား အဆိပ်အပ်နှင့် ထိုးရန် ပြင်လိုက်၏။

“နေပါဦး ...”

“ပြော ...”

စိထိသည် ပြောမည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ပေကပ်ကပ် လုပ်နေလေ၏။

ချိုလှယန်းသည် အဆိပ်အပ်အား စိထိ၏လည်ပင်းဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

“အား ...”

“ပူတယ် ... ကျုပ် ရင်တွေပူတယ်”

စိထိသည် အမှန်ပင် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကာ အသားများ ပြာနမ်းလာလေတော့သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာ ဖြေဆေးရှိတယ်၊ မသေချင်ရင် ပြော”

စိထိသည် ဝေဒနာအား ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်၏။

သူသည် မျက်လုံးအား အနိုင်နိုင်ဖွင့်ကာ...

“ဖြေဆေး ... ဖြေဆေးပေးပါ၊ ကျုပ် ပြောပါတော့မယ်”

“ချိုတန်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို ... အစွန်ခန်း မြင်းကုန်းနီးတွေ ဖယ်လိုက်ပါ၊ လျှို့ဝှက်တံခါး”

ချိုလှယန်းသည် စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်တော့ပါ။

ကစ်တီဝမ်းနှင့် အာဏာသားများအား ခေါ်ကာ မြင်းစာသို

လှောင်သည့် အဆောက်အအုံသို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

ချီလုယန်းနှင့် ကစ်တီဝမ်းသည် နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော
မြင်းကုန်းနှီးများအား ဖယ်ရှားလိုက်သည့်အခါ တံခါးပေါက်အား
တွေ့လိုက်ရ၏။

ချီလုယန်းက ဆောင့်ဆွဲကာ ဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ပက်လက်လန်လဲကျနေသော ချီတန်း
အား တွေ့လိုက်ရ၏။

ချီလုယန်းက ပွေ့ချီလိုက်၏။

အသားများ ပူနွေးနေသည်ကို တွေ့ရပြီး မျက်နှာမှာ သိုမည်း
နေသဖြင့် အဆိပ်အပ်မိထားမှန်း သိလိုက်၏။

သူသည် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်အား ရှာဖွေလိုက်ရာ အဆိပ်အပ်
အား တွေ့လိုက်၏။

သူသည် သမားတော်ကြီး ဟုစင်းထံမှ အဆိပ်ဖြေဆေး တိုက်
ကျေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် တပ်သားအချို့သည် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသွား
ကြ၏။

ထို့နောက် ...

“ဟာ ... အဖိုးတန် ရတနာတွေ အများကြီးပဲ”

ဟူသော အော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ပင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေ၏။
ဟိုကျင်းမာနှင့် စွာအန်းသည် ထိုလူငယ်အား တွေ့သောအခါ
ဟိုကန်းစု လူ့လောကတွင် မရှိတော့သည်ကို တွေးမိကာ မျက်ရည်
များ ကျလာကြ၏။

ကိုဇားက ...

“အစ်ကိုချီလုယန်းက ဒီမှာပဲ နေမှာမဟုတ်လား”

ချီလုယန်းက ပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဟိုကန်းစုမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်နေလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဟိုကျင်းမာက ပျာပျာသလဲနှင့်ပင် ...

“အို ... မဟုတ်တာရှင်၊ ရှင်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့
ကြည်ဖြူပါတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ မိသားစုအပေါ်မှာ တော်တော်
လေးစားကြီးပါတယ်ရှင်”

ချီလုယန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အစ်မကျင်းမာတို့ မိသားစု စိတ်ဓာတ်ဖြူစင်တာကို သိပါ
ဘယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီနေ့ပဲ
ချိန်းဆိုလိုက်ပါပြီ၊ ဒါမှလည်း စေတနာအာမခံဌာနက တာဝန်ကျ
မှာလေ”

ဟိုကျင်းမာက ...

“အို ... အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို သူပေးထားတဲ့ ငွေ မြန်အမ်း
လိုက်ပါ့မယ်၊ ရှင် ရှောင်နေပါ”

သေတ္တာပြန်ချစ်သူ

ဟိုကျင်းမာနှင့် စွာအန်းသည် ဟိုချိုက်ဆုံနှင့် ဟိုကန်းစုအား
သတ်ကာ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရတနာပစ္စည်း ရှာဖွေနေသော စိထိ၏
သခင်ကြီးကျိုးဂိုဏ်းအား ပျက်ဆီးနိုင်သဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာနေ၏။

သို့သော် ...

ဟိုကန်းစုတစ်ဖြစ်လဲ ချီလုယန်းသည် ထိုကိစ္စများ ပြီးကတည်း
(က အိမ်သို့ ပြန်မလာသဖြင့် စိတ်ပူကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြ၏။

ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင် ချီလုယန်းရှိမည့် စေတနာအာခံဌာန
သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အလုပ်စားပွဲတွင် အသက် နှစ်ဆယ်ခန့် ချောမောခံညားသော
လူငယ်တစ်ဦးသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ အဖြူရောင် ခေါင်းစည်းကြီး
နှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိစ္စကလည်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ သူက ရှင့်ကိုသတ်မှာ ...”

“ချီလုယန်းက ...

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကျုပ်က အပြစ်လုပ်မိတော့ လည်စင်း ခံရမှာပေါ့”

ထိုစဉ် အာမခံဌာနရှေ့သို့ မြင်းတစ်ကောင် ဝင်လာကာ လှပ ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာ၏။

ချီလုယန်းသည် မိန်းကလေးအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းယန်းသည် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ချီလုယန်းအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားကာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ရုတ်တရက် စီးကျ လာ၏။

ဟိုကျင်းမာ၊ စွာအန်းနှင့် ကိစ္စကလည်း ကျင်းယန်းတို့အား ကြောင်အုံအုံကြည့်နေမိ၏။

ကျင်းယန်းသည် တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေရာမှ ...

“ချီလုယန်း သေပေတော့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ချီလုယန်းက ရုတ်တရက် အားရပါးရ ရယ်မောကာ ကျင်း ယန်းအား ပြေးဖက်လိုက်၏။

ကျင်းယန်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကာ ရုန်းထွက်၍ ...

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

ချီလုယန်းက ...

“ကျင်းဖုံးရယ် ... မင်းက ကျင်းယန်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုချစ်သူ ကျင်းဖုံးပါကွယ်”

ကျင်းယန်း၏ မျက်နှာမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

“လူဆိုးကြီး ... ကျွန်မကို အကြာကြီးခွဲထားတယ်”

ချီလုယန်းက ...

“အစ်ကို နေပြည်တော်က ကိစ္စတွေကို သိတာ မကြာသေးပါ ဘူးကွယ်၊ ကျင်းဖုံးက တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်တာရယ်၊ ဈာပနရဲ့ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ သတိရပြီး မသေတော့လို့ နန်ကင်းတစ်မြို့လုံး နန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားတာတွေ အခုမှသိရတာပါကွာ၊ နေပြည်တော်က တပ်မှူးတွေ ဒီရောက်နေတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့ ကျင်းယန်းက ကျင်းဖုံးပဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတာပေါ့ကွယ်”

ကျင်းဖုံးက ပြုံးကာ ...

“အဲ့ဒီတုန်းက အစ်ကိုက နန်ကင်းမြို့မှာ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရ တာလဲ”

ချီလုယန်းက ...

“ညီမရဲ့ ဈာပန ပထမရက်ကို လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ ကျုပ် စိတ်
လေပြီး နန်ကင်းမြို့က ထွက်သွားလို့ မသိတာပါ”

“ဟင်း ... ကျွန်မမှာတော့ ရှာလိုက်ရတာ”

“ဒါနဲ့ ညီမ မိဘတွေကော ...”

ကျင်းဖုံးက ပြုံးကာ ...

“အခု ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ မချုပ်ချယ်ရဲတော့ဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကို သားမက်အဖြစ် လက်ခံကြတော့မယ်ပေါ့”

“ဟား ... ဟား ...”

ကျင်းဖုံးက ချိုလွင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ထိုစဉ် မြေအောက်ခန်းထဲမှ ချိုလှယန်း ကယ်တင်၍ မသေ

သော လူဆိုးထိန်း ချိုတန်း ရောက်လာကာ ...

“မင်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ကျုပ် နန်ကင်းမှာ လာလက်ဖွဲ့မယ်
ဟေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

အခန်းထဲတွင် ပျော်ရွှင်ရယ်မောသံများ ဆူညံသွားလေတော့
သည်။

ပြီး၏။

နန္ဒကျော်သူ